

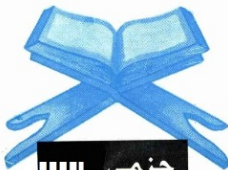
تەفسیری رەوان

بۆ تیگەیشتنی قورئان

بەرگی [۱۲]

نووسینی

مەلا مەحموودی گەلاڵەیی

جزمی ۲۳

منتدى اقرأ الثقافي

www.iqra.ahlamontada.com

تہ فسیری رھوان

بوتیگہ یشتی قورئان

نوسینی

مہلا محمودی گہ لالہیی

بہرگی دوازدهم

جزمی (۲۳)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

✦ تەفسیری رەوان بۆ تیگەیشتنی قورئان

✦ نویسنی : مەلا مەحمودی گەلالەیی

✦ چاپی یەكەم

✦ چاپخانەى تیشك

✦ تیراژ (۵۰۰) دانە

✦ ژمارەى سپاردن (۳۵۹) ى سالى ۲۰۰۴

✦ مافى چاپکردنى پارێزراوه و تەنها ھى نوسەرە

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سوره تہای جزمی (۲۳)

ناکام و سهره نجامی به درو خه ره وهی پیغه مبه ران

وَمَا أُنزِلْنَا عَلَىٰ قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا
 كُنَّا مُنْزِلِينَ ﴿٢٨﴾ إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ
 ﴿٢٩﴾ يَحْشَرُهُ عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ
 يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٣٠﴾ أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ
 أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٣١﴾ وَإِنْ كُلُّ لَمَّا جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ

﴿٣٢﴾

ئەم کۆمەلە نایەتە تەواوکەری چیرۆکی (اصحاب القرية) ن حال و
 وەزعی گەلە سەتەمکارە سەرپچیکارەکان دیاریی دەکا، چییان کردو
 چییان بەسەرھات. دەفەرموی: ﴿وَمَا أُنْزِلْنَا عَلَى قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ
 جُنْدٍ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ﴾ نەمانناردە خوار بو سەرگەلی
 حەیبی نەجبار دواي ئەوێ گەلەکە بەناحەق شەھیدیان کرد هیچ
 فریشتە کەمان بو سەر نەناردن، پێویستمان بەو نەبوو لەشکری
 فریشتەیان بۆسەر بنێرین، بەلکو واما بپاریار دابوو، قەضاوقەدەرمان
 وا چەسپابوو: کە بە گرمەونالە بەهێز لەناویان بەرین، کە نەوانە
 شیاوی ئەو نەفریشتەیان بو نازل بکەین، ئەو نەفریشتەیان پێ نەدان
 فریشتە بنێرینە سەریان، ناردنە خوارەوێ فریشتە بو کاری گەرنگ
 دەبی، ﴿إِنْ كَأَنَّكَ إِلَّا صَيْحَةٌ وَاحِدَةٌ فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ﴾
 بەهیلە کەردنە کەیان جگە لە گرمەو نالەیک بەو لایە چیت
 نەبوو، جویرائیل یەك گرمەیک بەسەردا کردو خیرا هەموویان خپ
 بوون، جولەیان نەما!

﴿يَا حَسْرَةً عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ
 يَسْتَهْزِئُونَ﴾ ئەو نەوانە پێغەمبەرانتان بەدرۆ خستەو، ناخ و نۆفیکی
 زۆرو کوشندە بکەن، پەشیمان ببنەو لەسەر هەلۆیست و کردەو تان،
 دەك مالتویران و خەسارە تەند خۆتان چونکە هەر پێغەمبەرێک هاتبێتە
 سەرتان و بانگەوازیی کردبەن بـو یەکتاپەرستی و
 حەق پەرستی و خێروفەر، لە جیاتێ ئەوێ بەپیر بانگەوازییە کە یەو
 بچن، گالتەتان پێکردووە بە درۆتان خستۆتەو، بەگرتیا

چون و هه پره شه تان لی کرده، ئیستا کاتی هه سهرت و ناخ و ئو قتانسه، حق وایه خهفت بخۆن و تف له خۆتان بکهن، چونکه به روداوو به سهرهاتی گهله پیشینه کانتان په ند ئامیز نه بون،

ئه عجار په روه ردگار روی خیطاب ده کاته ځکه مه لانی ئاده میزادو چینه کانی حازرو دوا پوژ، رو ده کاته هه موو چین و تو ئیژیک له هه موو چه رخ و سهرده میک دا ده فرموی: ﴿أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ﴾ ئایا ئاده میزاد چین له دوا چینیان به به سهرهاتی پیش خویان په ندو عبیره تیان وهر نه گرت، به له ناو چوونی گهله سته مکاره پیشینه کان ته مبی خواردو نه بوون؟ هیچ بیر له سهره نجامی گهلی عادو شه مودو قهومی توبه ع و قهومی فرعه ون ناکه نه وه، نازانن شه ئاده میزادانه ی له پیش نه وانه وه له ناو چون، تازه بپرای بپرای جاریکی تر ناگه رینه وه دنیا،؟؟

مردن بو خوی ئاموژگاری که ریکی دلسوزه، هه مردن به سه بو په ند لی وهر گرتن بو که سیک تی فکرینی هه بی، پیغه مبه ر (ﷺ) ده فرموی: (کفی بالموت واعظا) ئاژهل به ئاژهل خویه وه کاتیک له په نایه وه هاوه له که ی ده کوژری، سهرده بردری، ده که ویتته له رزه و واقعی وپ ده میتنی، هه ول ددها خوی له ونا کامه رزگار بکا، که چی ئاده میزاد مه رگی شه و شه ده بینی، به سهرهات و سهره نجامی شه هه موو گهل و نه ته وانه ی خویندو ته وه و بیستوه، روژانه شه دیمه نانه له پیش چاوی دوباره ده بنه وه که چی په ند ئامیز نابن و ته مبی خواردو نابن، به لی مردن ریگایه کی بی ئامانه و هه رچی پییدا رویشت ناگه ریتته وه.

جا: که به هیلاکچوه کان ناگه رینه وه بو لای زیندوه کان بو هه تاهه تایي کاره که به وه نده کو تایی نایه و نیه و هه روا لییان ناگه ریین به لکوو حیسابو لی کو ئینه وه دیته پیشه وه و پاشگوئ ناخرین. ﴿وَإِنْ كُلٌّ لَمَّا جَمِيعٌ لَدَيْنَا

مُخْضَرُونَ ﴿۲۳﴾ بَیْگومان هه موو گهل و نه ته وه کان به رابرد وودا هاتوو یانه وه له
 روژی قیامت دا لای نیمه ناماده ده کرین و حیساب و لی کو لینه وه یان
 له گه لده کهین هه رکه سه به گویره ی کرده وه کانی سزاو پاداشی ده ده بینه وه.
 وه کووله نایه تی کی تردا ناماژه بهم مانایه ده کاو ده فهرموی: ﴿وَإِنْ كُنَّا لَمَّا
 لِيُوقِنَهُمْ رَبُّكَ أَعْمَالَهُمْ إِنَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ خَبِيرٌ﴾ (هود: ۱۱۱)

چهند به لگه یه ک له سه ر به توانایی خودا ده رباره ی زیند و کردنه وه

وَأَيُّهُ لَّهُمُ الْأَرْضُ الْمَيْتَةُ أَحْيَيْتَهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا
 فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ﴿۳۳﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِّنْ نَّجِيلٍ
 وَأَعْنَبٍ وَفَجَّرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ ﴿۳۴﴾ لِيَأْكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ
 وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿۳۵﴾ سُبْحَنَ الَّذِي
 خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا تُنْبِتُ الْأَرْضُ وَمِنْ أَنْفُسِهِمْ
 وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ﴿۳۶﴾ وَأَيُّهُ لَّهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ
 فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ﴿۳۷﴾ وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَّهَا
 ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿۳۸﴾ وَالْقَمَرَ قَدَرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ

عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ ﴿٣٩﴾ لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ
 الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٤٠﴾
 وَآيَةٌ لَهُمْ أَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلِكِ الْمَشْحُونِ ﴿٤١﴾ وَخَلَقْنَا
 لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِنْ نَشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيحَ لَهُمْ
 وَلَا هُمْ يُنْقَذُونَ ﴿٤٣﴾ إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٤٤﴾

له‌وه پيش جه ختی له‌سهر شه‌وه کرده‌وه: که قیامت راده‌بی‌وهه‌موو
 ناده‌میزادیک له‌و رۆژ‌ده‌ا زیندو ده‌کریته‌وه به‌و حیسابو لی‌کۆلینه‌وه، نه‌جار
 لی‌ره‌ده‌ا هه‌ندی به‌لگه‌ی مادی و به‌یده‌ست له‌ سروشت ده‌هینیته‌وه: له‌سهر
 به‌توانایی خودا به‌و هیئانی رۆژی قیامت و زیندوکردنه‌وه‌ی ناده‌میزاد، شه‌وه‌تا
 هه‌موو سالتی به‌و هی بارانه‌وه خودا روه‌کی ناو زه‌وی زیندو ده‌کاته‌وه. کانی‌او
 ده‌ژینیته‌وه، نه‌جار نیشانه‌یه‌کی له‌ به‌توانایی خودا له‌ به‌رزایی بونه‌وه‌ری
 فراوان دا راده‌نۆینی شه‌ویش هیئانی شه‌وو رۆژه، هه‌لسورانندی خۆره، هیئان و
 بردنی مانگه به‌قوناغه‌کانی خوی‌دا، هه‌ریه‌که‌و به‌مه‌داری خۆی دا دئو ده‌پروا و
 کاری خۆیان نه‌نجام ده‌ده‌ن. ده‌فه‌رموی: ﴿وَآيَةٌ لَهُمُ الْأَرْضُ الْمَيِّتَةُ أَحْيَيْنَاهَا
 وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ﴾ بپیک له‌ نیشانه‌ی به‌ده‌سه‌لاتی خودا له‌سهر
 زیندوکردنه‌وه‌ی ناده‌میزاد له‌ رۆژی قیامت دا، نه‌م زه‌وییه‌ مردوه و شک
 هه‌لاتوه بی‌نه‌ش و غایه‌یه، ده‌بینین و شک و برینگه‌و بوته‌ سوته‌مه‌رۆ، هه‌چ
 شیناوه‌ردو نه‌ش و غایه‌کی تیدا نه‌ماوه، نيمه به‌هۆی باراندنی بارانه‌وه زیندوی
 ده‌که‌ینه‌وه، روه‌کی و شک هه‌لاتوو چه‌که‌ره ده‌کاو سه‌رده‌ردینی و زه‌وی سه‌وز

هه‌لده‌گه‌پێ، دره‌ختی چرۆ ده‌کاو سه‌وز ده‌بێ، وه‌ختیک ده‌بینی زه‌وی رازاوه‌ته‌وه‌و جۆره‌ها گژوگیاو گول‌وگولزاری تیدا رسکاوه، به‌جۆره‌ها ره‌نگو دیمه‌ن خۆی ده‌نوینێ، جۆره‌ها کانیاوو جۆگاوو جۆبارو تافگه‌ی تیدا ته‌قیونه‌وه‌و ره‌وان بوون، وه‌نده‌ی تر سروشتیان رازاندۆته‌وه‌و جوانییان پێ به‌خشیوه.

ژیان موعجیزیه، گیان شتیکه‌ هه‌ر خودا خۆی ده‌زانێ چیه‌و چۆنه، ناده‌میزاد له‌ ناستنیدا جۆش داماوو سه‌رگه‌ردانه، ته‌نیا ده‌ستی قودره‌ت نه‌و گیان پێدانو به‌ زیندوکردنه‌ی پێ ده‌کری، بۆیه‌ په‌روه‌ردگار له‌ نایه‌ته‌که‌دا گیان پێدانی پال خۆی داوه‌و فه‌رموی: ﴿أَحْيِنَاهَا...﴾ له‌و گژوگیاو دره‌ختانه‌ دانه‌ویله‌و بژێوی بۆ فه‌راهم هێناو رزق‌ورژیی خۆتان و ئاژه‌لو گیانله‌به‌رانی تری دابین کردوه. جاوه‌کوو زه‌وی مردو، به‌ باران زیندو ده‌که‌ینه‌وه، هه‌ر به‌و جۆره‌ش مردوان زیندو ده‌که‌ینه‌وه!!

﴿وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِنْ نَخِيلٍ وَأَعْنَابٍ وَفَجَّرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ﴾ به‌دیمان هێناوه‌ له‌و زه‌ویه‌ی به‌ باران زیندومان کردۆته‌وه‌و چهند باغو باغاتیک له‌ دارخورماو داری ترێو داری به‌رداری تر، هه‌لمان قولاندوه‌ له‌ ناویان دا چهند کاشو سه‌رچاوه‌ی چه‌شه‌نداز، بۆ خواردنه‌وه‌و رازاندنه‌وه‌و ئاودێریو پێویستیاتی تری گیانله‌به‌ران. به‌ تایبه‌تی له‌ناو دره‌خته‌ به‌رداره‌کان دا ناوی دارخورماو میوی هێنا، چونکه‌ به‌ری ته‌م دوو دره‌خته‌ شیرینه‌و خۆشترین خۆراکیش شتی شیرینه، لایه‌نی شیرینیش له‌ خورماو ترێدا ته‌واوو بێ که‌م‌وکورپیه، هه‌روه‌ها چونکه‌ خورماو میوژ بژێوو میوه‌ن، سودیان بۆ جه‌سته زۆره‌و میوه‌کانی تر وانین.

دیمه‌نی کشت‌وکالی سه‌وزو باغی دره‌ختی پێ گه‌لا، میوه‌ی تازه‌ پێگه‌یشته‌و چاوو دل‌رون ده‌کاته‌وه، تیفک‌رین لێیان ده‌سته‌نگینی په‌روه‌ردگارمان نیشان ده‌دا، هه‌ر روه‌که‌ چوزه‌ره‌ ده‌کاو سه‌ر ده‌ردینێ، زه‌وی شق ده‌کاو ئاره‌زوی

روناکیو تیشکی خۆرو نوری مانگی هه‌یه، هه‌ر گۆله‌و خۆ ده‌کاته‌وه، هه‌ر میوه‌یه‌و پی ده‌گا‌و وه‌ختی چینی و پینی دی ﴿لِیَاکُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ أَفَلَا يَشْكُرُونَ؟﴾ مه‌به‌ست له‌ رواندن و رسکاندن رو‌ه‌ک و دارودره‌خت، مه‌به‌ست له‌ دروست کردن باغ و باغات نه‌وه‌یه: گیانه‌به‌ران له‌ به‌روبومه‌کانیان بخۆن، هه‌روه‌ها ئاده‌میزاد له‌ به‌روبومی ده‌ست و دوی خۆیان بخۆن، له‌و خۆراکه‌ بخۆن که‌له‌و به‌روبومه‌ دروستی ده‌که‌ن.. وه‌کوو دۆشا‌و می‌ژو با‌سو‌خ و مره‌با و ترشیات و شه‌ریه‌ت...ه‌تد

﴿سُبْحَانَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا تُثْبِتُ الْأَرْضُ وَمِنْ أَنْفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ﴾ پا‌ک و به‌رزو پیرۆزه له‌ ها‌وه‌ل، نه‌و خودایه‌ی جۆره‌ها رو‌ه‌ک و دره‌ختی جۆرا‌و‌جۆرو ره‌نگا‌وره‌نگی له‌ زه‌وی دا به‌دی هه‌نا‌وه، له‌ هه‌موو شتی‌ک نی‌رومی‌ی خولقاندوه، له‌ خودی ئاده‌میزادیش دا نی‌رومی‌ی به‌دی هه‌نا‌وه، له‌ هه‌موو شه‌سامه‌ته‌ی خودا دروستی کردوه، هه‌ر خۆی ده‌زانێ چینی و چۆنی نی‌رومی‌ی تیدا خولقاندون، ته‌نانه‌ت زانیاری تازه‌ ده‌ری خست: که‌ پچوک‌ترین قه‌باره، که‌ گه‌ردیله‌یه، پێ‌ک ها‌توه له‌ دوو شتی دژ به‌یه‌ک له‌ تیشکی کاره‌بایی (سالب و موج‌ه‌ب) نه‌و دو‌شته سروشت لێ‌ک جیا‌وا‌زه تێ‌که‌ل به‌یه‌ک‌تر ده‌بن و یه‌ک ماده‌و گه‌ردیله‌ پێ‌ک ده‌هه‌ین. له‌ نایه‌تی‌کی تردا ئاما‌ژه بو‌ نه‌وه ده‌کا: که‌ زۆر شت هه‌یه نێمه‌ هه‌یچی لێ‌ نازانی و هه‌کوو ده‌فه‌رموی: ﴿وَيَخْلُقُ مَا لَا تَعْلَمُونَ﴾ (النحل: ۸) یان ده‌فه‌رموی: ﴿وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ﴾ (الذاریات: ۴۹)

به‌کورتی نه‌و خودایه‌ی به‌دییه‌نه‌رو خوا‌هن ده‌سه‌لاتی ره‌هایه، نه‌م هه‌موو مه‌خلووقات‌ه‌ی له‌ نه‌به‌وه‌ دروست‌کردوه، تا‌ک‌وته‌نها‌و بی‌ها‌وه‌له، ره‌وانیه به‌ هه‌یج شیه‌یه‌ک شه‌ریکی بو‌ دا‌بن‌ری. نه‌وه نیشانه‌ی زه‌وی مردو بو‌: که‌ په‌روه‌رد‌گا‌ر

به هوی بارانه‌وه گیسانی تی ده‌کاته‌وه و نه‌ش و نه‌ای تیدا پیدای ده‌کا، نه‌بجار له دیمه‌نو دیارده‌کانی زه‌وییه‌وه ده‌گوژیته‌وه بو دیمه‌نه‌کانی به‌رزایو نه‌و شتانه‌ی په‌یوه‌ستن به‌وه‌وه. ده‌فهرموئ: ﴿وَآيَةٌ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلَمُونَ﴾ واته: بریک له به‌لگه و نیشانه‌کانی ده‌سه‌لاتی ره‌های په‌روه‌ردگار، دروستکردنی شه‌وو روزه، هینانی هاتنی شه‌وو روزه یه‌ک به‌دوای یه‌ک دا. به‌رده‌وام تاریکی دادی روناکی ده‌پوا، مه‌خلوقات ده‌که‌ویتته ناو تاریکاییه‌وه، به‌پیچه‌وانه‌شه‌وه روناکی دی تاریکی راده‌دا، نه‌مه‌ش له ناکامی هه‌لخولانی گوی زه‌وی به‌ده‌وری خولگی خوی، دا، له‌خۆرنا‌واوه بو روزه‌ه‌لات، به‌رده‌وام خۆر له نیوه‌ی کوره‌ی زه‌وی ده‌داو روناکه، له نیوه‌که‌ی تری نه‌دیوه تاریکه، هه‌رکه توژیکی تاریکایی روناکی داده‌پوشی له‌ولاوه به‌و نه‌ندازه‌یه روناکی بریک تاریکایی راده‌مالی، که‌وابوو هه‌میشه له‌سه‌رخ‌وتاریکی و روناکی به‌دویه‌که‌وه‌نو یه‌کتری راو ده‌نین، وه‌کوو له نایه‌تیکی تردا ناماژه به‌وه ده‌کا و ده‌فهرموئ: ﴿يُعْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا﴾ (الاعراف: ۵۴) له‌هه‌ردوکیشیان دا سودو خپرو فەر هه‌یه "له‌تاریکی‌دا ناده‌میزادو گیانله‌به‌رانی تریش واز له جمو جول دینن و ده‌که‌ونه حاله‌تی پشودان و نوستنه‌وه، ماندو شه‌که‌تییان نامینئ و جه‌سته‌یان هیزو توانای تیده‌که‌ویتته‌وه، له روناکیش دا بینینی دیمه‌نه جوانه‌کان و جمو جول و کاروکاسبی و هه‌ولدان بو بژیو پیداکردن، ﴿وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ﴾ نیشانه‌یه‌کی تری قودره‌ت و ده‌سه‌لاتی خودا به‌سه‌ر بوونه‌وه‌ردا، هه‌لسوراندنی خۆره تاکوتایی مه‌داری خۆی، له‌وه‌پیش واگومان ده‌برا: که خۆر له شوینی خۆی دامه‌زراوه و جم و جولێ نیه، به‌لام له دواینی‌دا زاندر: که خۆر له شوینی خۆی راوه‌ستاو نیه. به‌لکوو له گه‌ردایه، هه‌میشه به‌یه‌ک نیتتجاهو یه‌کلا به‌خیرایی له فه‌ضای بونه‌وه‌ردا جه‌ره‌یان ده‌کا. ناسمانشوناسان وایان مه‌زنده‌کردوه: که له‌چرکه‌یه‌ک دا دوانزه

میل ده بری، پەرودگار - که هر خوی ده زانی خۆر چۆنەو چۆن دەرواو بۆکوی
 ده چی - ده فەرموی: ﴿تَجَرِي لِمُسْتَقَرٍّ هَـٰذَا﴾ نەم موستەقەرەى خۆر بۆى دە چی و
 دە یگاتى، جگە لە پەرودگار کەسى تر نازانى چۆنەو چیدەو لە کوتیە!!

ئىبنو کەئیر دوو رىوايەت نەقل دەکا بۆ مانای ﴿مُسْتَقَرٍّ﴾ ى خۆر،
 یە کە میان ئەو یە: مە بەست بە ﴿مُسْتَقَرٍّ﴾ موستەقەرەى مەکانى بى: کە لە ژور
 زەویەو یەو لە ژێر عەرشدایە، خۆر لە ھەر شوێنێک بى ئەو و ھەموو
 مەخلوقات لە ژێر عەرشدان . دوو میان مە بەست بە ﴿مُسْتَقَرٍّ﴾ موستەقەرەى
 زەمانى بى: کە بریتىیە لە کۆتایى ھەلسورانى، ئەمەش لە رۆژى قیامت
 دادەبێ. ^(۱)

قیرائەتى ئىبنو مەسعود و ئىبنو عەبباس بەم جۆرە یە ﴿والشمس تجري
 لامسْتَقَرٍّ هَـٰذَا﴾ واتە: خۆر ھەمیشە لە گەردایەو ھەدادانى نیە، شەورۆژ
 دى دە چی. ^(۲) ئەو ھەلسوران دەى خۆر بەو شێوە بەردەوام ھەمیشە یە،
 نەخشەو پلانى خودای بالادەست و خاوەن توانایە، ئەو خودایەى توانای بەسەر
 ھەموو شتێک دا ھە یە.

زانایانى فەلەك ھاتونە سەر ئەو باوەرە: کە خۆر و تیرای ھەلسورانى
 روالەتى خۆى لە گەل ئەستێرەکان دا بە ھۆى ھەلخولانى سالانەى زەوى
 بە دەورەى خۆردا، کە سالیى جارێک دەورەى خۆى تەواو دەکا. دەلین: و تیرای ئەو
 ھەلخولانە دوو جۆر ھەرە کەى تریشى ھە یە، دەورە یە کى بە دەورەى جەمسەرەى
 خۆى دا: کە لە ماوەى بیست و شەش رۆژدا تەواوى دەکا. دەورە یە کیشى لە گەل

(۱) تەفسیری ئىبنو کەئیر ج ۳/ ۱۵۵۸

(۲) ھەمان سەرچاوە ل/ ۱۵۵۹

ئەو ئەستیرانەدایە: کە سەر بە کۆمەڵە ی خۆرین و بە دەوری مەركەزی یاسا ئەستیرەییەکاندا هەڵدەسوێ، خێرایییەکی لە چرکەیکەدا نزیکی دوو سەد میل دەبێ.

﴿وَالْقَمَرَ قَدَرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ﴾ بۆ مانگ چەند قۇناغی کمان داناو، پێشان دا تێدەپەرێ، بیست و هەشت قۇناغ، هەر شەو دەچیتە قۇناغیکەو بە ئەندازە ی سێزدە نمرە دادەبەزێ، ئەگەر مانگەکی سی رۆژ بێ دووشەو کەنار دەگرێ، ئەگەر بیست و نۆ رۆژیش بێ، شەویەک کەنار دەگرێ، جا مانگ لە ئاخەر رۆژی دا باریک دەبێ و زەرد هەڵدەگەرێ و وەکوو دەمەداس قەوس دەبیتهو دەکەویتە حالەتی مەحاقەو بە وێنە ی لاسکی هێشەو خورمای کۆن و وشک هەلاتوی لی دێ.

لە دەوری تۆیە ئە ی خۆرشییدی پرتەو بەخی شەوگەردان
کە نالی و لە حالاتی مەحاقی ماھی ئەودایە
(نالی)

بەهۆی مانگەو ژمارە ی سالاو مانگ دەزانین، خۆر شەو رۆژی پێ لێک
جیا ناکریتەو “وەکوو لە نایەتییکی تردا ناماژە بە رۆلی مانگ دەکاو
دەفەرموی: ﴿يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَلْفَةِ قُلْ هِيَ مَوَاقِيتُ لِلنَّاسِ وَالْحَجِّ﴾ (البقرة: ۱۸۹)
لە نایەتییکی تردا ناماژە بە رۆلی خۆرومانگ دەکاو دەفەرموی: ﴿هُوَ الَّذِي
جَعَلَ الشَّمْسُ ضِيَاءً وَالْقَمَرَ نُورًا وَقَدَرَهُ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِّينَ
وَالْحِسَابِ﴾ (یونس: ۵)

هه موو رۆژئ خۆر به‌یانی هه‌لدئو ئیواره ئاوا ده‌بی، به‌لام هه‌ر رۆژه (مطلع) شوئنه‌ه لاتیکی تایبه‌تی شوئین ئاوابوئیکی تایبه‌تی هه‌یه، به‌هۆی ئه‌م گۆرانکارییه له مه‌طله‌عه کاتیه‌دا، شه‌وو رۆژ کورت و درێژ ده‌بن، کاتیکی ئیمه ته‌سه‌وری قه‌باره‌ی خۆر ده‌که‌ین و واده‌زانین نزیکه‌ی ملیۆنیک جار له‌ گۆی زه‌وی گه‌وره‌تره، ئه‌مجار ئه‌م قه‌باره گه‌وره، ئه‌م کیتله زه‌به‌لاحه بکه‌ویتته هه‌ره‌که‌و له‌ بۆشایی به‌رفراوان دا جهره‌یان بکاو هیچ شتیکی کۆله‌که‌و راگری نه‌بی، ئه‌و کاته به‌شیکیان له‌ قودره‌تی خودا بۆ ده‌رده‌که‌وئ، جگه‌ له‌ تیمانه‌یتان به‌خودایه‌تی موطله‌قی خاوه‌نی خۆر هیچی ترمان به‌ ده‌سته‌وه نیه!

ئه‌مجار تۆکه‌یه‌یی وریکی یاسای بوونه‌وهر راده‌گه‌یه‌نی: که به‌گۆیره‌ی ئه‌و یاسایه ئه‌و قه‌باره زه‌به‌للاحانه هه‌لده‌سوړین ده‌فه‌رموئ: ﴿لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ﴾ نابو ناگوئیی بۆ خۆر بگاته مانگ و نابو ریگا به‌یه‌کتر بگرن، چونکه هه‌ریه‌که‌یان مه‌دارى سه‌ریه‌خۆو تایبه‌تی هه‌یه، قه‌ت له‌ مه‌داریک دا کۆ نابنه‌وه، هه‌روه‌ها چونکه خۆر رۆژی ده‌ره‌جه‌یه‌ک مه‌دارى خۆی ده‌گۆزیتته‌وه به‌لام مانگ رۆژی (۱۳) پله‌ ده‌یگۆزیتته‌وه. هه‌روه‌ها نیشانه‌ی شه‌و: که مانگه‌ پێش نیشانه‌ی رۆژ: که خۆره، ناکه‌وئ، بۆ هه‌ریه‌که‌یان خولگه‌و مه‌دارى تایبه‌تی هه‌یه.

هه‌ریه‌که‌ له‌ خۆرومانگ و زه‌وی له‌ خولگه‌ی خۆیان دا ماسی ناسا دین و ده‌چن، خۆر له‌ خولگه‌یه‌ک دا هه‌لده‌سوړئ نیوه‌ی قوطره‌که‌ی (۹۳) ملیۆن میله‌و به‌ سالتیک ده‌وره‌ی خۆی ته‌واو ده‌کا. مانگ هه‌موو مانگی جارێک به‌ ده‌وری گۆی زه‌وی سدا هه‌لده‌سوړئ له‌ مه‌داریک دا نیوه‌ی قوطره‌که‌ی (۲۴) هه‌زار میله. گۆی زه‌ویش دووجۆره هه‌لسوړانی هه‌یه، هه‌لسوړانیکی به‌ده‌وری خۆردایه به‌ سالتیک جا ته‌واوی ده‌کا. ده‌وره‌یه‌کیشی به‌ ده‌وری خۆی سدا به‌شه‌وورۆژێک ته‌واوی ده‌کا.

بۆ هه‌موو ئەستێره‌یه‌ك فەلەك و مەدارێكی تایبەتی هەیه‌و تی‌یدا
هەڵدەخولی و لێی لا نادا، بوعدو مەسافەیی نێوان ئەستێره‌كان یەكجار زۆرو
بەرفراوانە، بۆمۆونه مەسافەیی نێوان دایە زەویمان و خۆر، بە (۹۳) نەودوسی
هەزار میل مەزنە دە‌كری، مانگ لە گۆی زەوی نزیكەیی (۲۴۰) ملیۆن میل
دوورە، جا ئەم بوعدو مەسافانە هەرچەندە زۆرو بەرفراوان، بەلام كاتیك
بەراوردیان بكەین لە گەڵ دووریی نێوان كۆمەڵەیی خۆریی سو نزیكترین
ئەستێره‌ی ئێمان "كە مەزنە دە‌كری بە نزیكەیی چوارسالی تیشكی، تیژی و
سورەتی روناكیش لە چركەیه‌ك دا (۱۸۶) هەزار میلە، واتە نزیكترین
ئەستێره‌ ئێمان (۱۰۴) ملیون میل ئێمان دوورە.^(۱)

پەروەردگاری خاوەن دەسلەلات و توانا، بە‌دیھێنەری ئەم بوونەوەرە
بەرفراوان و سەرسوڕهێنەرە، وای مەزنە کردووە: كە ئەم مەسافاتە
دوورودریژانە لە نێوان خولگەو مەداراتی ئەستێره‌كان دا هەبێ، بوونەوەری بەو
شێوە دامەزراندووە، بۆئەوێ هیچ كامێ لە ئەستێره‌و خۆرو مانگ و زەوی لێك
نەخشی‌ن و دە‌م نە‌كەن تا كاتی خۆی و هاتنی رۆژی قیامەت!

ئادەمیزاد هەتا بیر لەم كەونە بەرفراوانە بكاتەو، بیر لەم حەمكە ملیون
ئەستێره‌ گە‌رۆك و هە‌لخولاو بە‌كاتەو كە لە فە‌ضای بەرفراوان دا بلاو
كراونەو، لەو بۆشایی‌یه دە‌ریا ئاسایی‌یه‌دا مە‌لە دە‌كەن و دێ‌ن و دە‌چ‌ن و
هە‌ڵدە‌خولێن، فە‌ضاش بە دە‌وریان دا هێندە بەرفراوانە هێندە بەرفراوانە،
خەیاڵ كۆل دە‌بێ و تە‌ص‌و‌ر پە‌كی دە‌كە‌وێ، هێچكەیی بە‌دە‌ستە‌و نامی‌نی جگە
لە‌و بلی: پاك و مۆنە‌زە‌هە ئە‌و خودایەیی ئە‌م بوونە‌وەرە‌ی ئا‌وا بە‌دی هێ‌نا‌و‌ه
خاوە‌نی ئە‌م هە‌موو ئە‌فلاك و ئە‌ملاكیە!

(۱) فی ظلال القرآن ج ۷/۲۵-۲۶

﴿وَايَةُ لَهُمْ اَنَا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلِّ الْمَشْحُونِ﴾ بېرته له نيشانه‌ی ده‌سلاتی خودا، رامکردنی دهریا بویان، نه‌و‌تا نیتمه به‌ناو دهریادا خویانو و ه‌چ‌و نه‌و‌ه‌کانیان له ک‌شتی پر له کالو ناده‌میزادا ه‌ل‌ده‌گرین، له ولاتی‌که‌و‌ه ده‌یان‌گو‌یزنه‌و‌ه بۆ ولاتی‌کی تر، پتویستیاتی خویان له بۆیو پو‌شاک و شتی‌تر، به‌هوی نه‌و ک‌شتیانه‌و‌ه دابین ده‌ک‌هن، و‌ه‌کو‌و له نایه‌تی‌کی تردا ده‌فرموی: ﴿الَمْ تَرَ اَنَّ الْفُلَّكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ اللّٰهِ لِيُرِيَكُمْ مِنْ آيَاتِهِ اِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ﴾ (لقمان: ۳۱) ه‌ندیک له موفه‌س‌سیرین و شه‌ی (ذریه) یان به باوک و باپور مانا کردوه، ده‌لین: مه‌به‌ست نه‌و ناده‌میزادانه‌یه: که له‌گه‌ل حه‌زرتی نوح دا سواری ک‌شتی بوون و رزگار بوون، نه‌و ک‌شتیه پر بووه له کالو جو‌ره‌ها گیانله‌به‌ری تر. چونکه په‌روه‌ردگار فرمائی به حه‌زرتی نوح کردوه: که‌له ه‌موو شتی‌ک نیرو می‌یه‌ک بخاته ناوی بۆته‌و‌ی گیانله‌به‌ره‌کان دواپراو نه‌بن.

﴿وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ﴾ دروستمان کردوه بۆ ناده‌میزاد له‌وین‌ه‌ی نه‌و ک‌شتی‌یه‌ی باوک و باپور یان سواری بوون ک‌شتی تر: که ده‌توان له دهریادا سواریان بین، کالو شت و مده‌کی خویانی پت بگو‌یزنه‌و‌ه. نه‌مه نه‌گ‌ر راناو له ﴿مِثْلِهِ﴾ ی‌دا بگ‌ر‌پ‌ته‌و‌ه بۆ ک‌شتی، ویده‌چی مه‌به‌ست به‌ ﴿مِثْلِهِ﴾ ی‌ حوشترو ولاغی سواری بی، به‌تایبه‌تی حوشترو: که به ک‌شتی و شکانی و سارا مه‌شه‌و‌ره. به‌لام به‌لای نیمامی رازی و زوری‌ه‌ی موفه‌س‌سیرینه‌و‌ه مه‌به‌ست نه‌و ک‌شتی و گه‌میانه‌یه: که له‌دوا ک‌شتی سه‌رده‌می حه‌زرتی نوح دروستکراون، چونکه دوا به‌دوای نه‌و ده‌فرموی: ﴿وَإِنْ نَشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيخَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنْقَذُونَ﴾ نه‌گ‌ر بانه‌وی نو‌غر‌وی ناو ناویان ده‌ک‌ه‌ین، که‌س به‌ه‌انایانه‌و‌ه نایه‌و رزگار ناکرین.

ده‌توانین بلیین: راناوی (مثله) ده‌گه‌ریتسه‌وه بۆ شتیکی زانراوی ناونه‌هینراو،
مه‌زنده کردنه‌کمی به‌مچۆره بی (من مثل ما ذکرنا من المخلوقات) نه‌وکاته
نایه‌ته‌که هه‌موو باره‌به‌ریک ده‌گریتسه‌وه به‌که‌شتی و حوش‌ترو
ترومبیل و ته‌یاره‌وه.

﴿إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ﴾ وه‌لی ئیمه به‌دلۆفانی خۆمان ئیوه له
وشکانی و ناوده‌ریادا هه‌لده‌گرین، له خنکان ده‌تانپارێزین و له‌ززه‌ت و خۆشی
دونیاتان بۆ به‌یده‌ست ده‌که‌ین، تا کاتی کۆتایی ته‌مه‌نتان. که‌شتی چه‌ندێک
گه‌وره‌و چه‌ندێک تۆکه‌ه بی له‌ناو ده‌ریای به‌رفراواندا وه‌کوو پوشکه‌یه‌ک وایه
له‌به‌رده‌م ره‌شه‌بادا، چه‌ندێک ناخودای کاره‌ماو مه‌کینه‌کانی تازهو تۆکه‌ه بن،
نه‌گه‌ر ره‌حه‌تی خودا نه‌بی له‌کاتێک له‌کاته‌کانی شه‌وو رۆژدا نقوم ده‌بی و
سه‌رنشینه‌کانی ده‌خنکین، نه‌وانه‌ی به‌ده‌ریادا تیپه‌ریون به‌به‌له‌م یان به
گه‌می، ده‌زانن ده‌ریا چه‌ند بی‌ئامانه‌و رزگارپوون چه‌ند زه‌حه‌ت و چه‌ند دووره،
ده‌زانن شه‌پۆله‌کانی چه‌ند سامناک و عاصیفه‌و ره‌شه‌بای چه‌ند به‌هێزه. هه‌ر
ده‌ستی ره‌حه‌ت و قودره‌تی خودایه‌ نه‌و که‌شتی‌یه‌ زه‌به‌للاحه له‌ناو نه‌و ده‌ریا
بی‌ئامانه‌دا دینی و ده‌باو به‌سه‌لامه‌تی ره‌های ده‌کا.

هه‌ئوئستی کافره‌کان له ته‌قواو خوداپه‌رستی

وَإِذَا

قِيلَ لَهُمْ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾
وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ
﴿٤٦﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا
لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنْطَعِمُ مَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ أَطْعَمَهُ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي
ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٤٧﴾

وئیرای هه‌بوونی نه‌و هه‌موو به‌لگه‌و نیشانانه له‌سه‌ر هه‌بوونی خوداو
ده‌سه‌لاتی ره‌های و ره‌حه‌تی بئ پایانی، که‌چی ناده‌میزاده‌کان له‌ حاله‌تی بئ
ناگاین و نه‌قام‌سدان، وه‌ه‌وش خۆیان نایه‌نه‌وه، واز له‌ به‌درۆ‌خستنه‌وه‌ی
پێغه‌مبه‌رو گالته‌ پێکردنی ناهێتن و په‌له‌ ده‌که‌ن له‌ هاتنی عه‌زاب و
قه‌شه‌ریان دئ به‌و هه‌ره‌شانه‌ی له‌لایه‌ن پێغه‌مبه‌ره‌وه‌ ناراسته‌یان ده‌کری. بئ
له‌ نیشه‌نه‌کانی خودا ناکه‌نه‌وه، به‌زه‌بیان به‌ بئ‌نه‌واو هه‌ژاراندا نایه‌ته‌وه،
تۆز قاتیک سۆزو به‌زه‌بی له‌ ده‌روونیاندا نیه، نه‌وان له‌په‌ری نه‌قام‌بو
بئ ناگاین‌دان. ده‌فه‌رموی: ﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ
لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾ نه‌گه‌ر به‌و پشت هه‌لکردوانه‌ بگوتری، رو له‌ناياتی خودا

وهرمه گپن، بترسن له وهی شهو عه زابو کاره ساتانهی توشی گه له پیشینه
سته مکاره کان بووه، توشی ئیوهش بیی، ههروا ترسی عه زابی دوامردنیشتان
هه بی، نه گهر سورین له سهر کوفرو بی دینی خۆتان، ترسی عه زابی خوداتان
هه بی که یه خه تان بگری و له ناوتان به ری، ته قوای خودا بکهن، به لکوو خودا
ره همتان پی بکا، له عه زابی خۆی بتانپاریزی، له تاوانتان خوش بی.

ئهوانه سهر پهق و سته مکارن، نه گهر بهو جوژه نامۆزگاری بکری رو
وهرده گپن، نه گهر پێیان بگوتری: له خودا بترسن هیچ ترسی خودایان ناچیه
دلوه. ئهوان بی گوین و رو وهر گپرانیان هه به وهنده وه ناوهستی ﴿وَمَا تَأْتِيهِمْ
مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ﴾ به لکوو ئهوان له هه موو
نایه تیکی خودا رو وهرده گپن، هه نیشانو نایه تیکی ته وحیدو راستی
په مبهرایه تییان بو بی ئیلا پستی تی ده کهن، نه که هه نه وهنده بهس
به لکوو رهحم و یژدانیشیان نه به زه بیان به بی نه وایاندا نایه ته وه وه کوو
ده فهرموی: ﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالُوا الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ
آمَنُوا أَنْطَعُمُ مَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ أَنْطَعِمَهُ﴾؟ ئهوانه رژدو چروکن، نه گهر پێیان
بگوتری: لهو مالو سامانهی خودا پی به خشییو لی به خشن، ئهوانه ی
کافرو بی پروان له وه لامدا ده لێن: نایا ئیمه مالو سامانی خۆمان بدهینه
کهسانیک نه گهر خودا بیویستایه مالو سامانی ده دانئو ژیا نی بو
خوش ده کردن.

ئه مهش که ده لێن: به گالته وه ده لێن و قه شه ری به موسولمانان ده کهن،
پێیان ده لێن: ئیمه به گویره ی ویستی خودا هه لئس و کهوت ده کهین، که خودا
نه یه وی ساماندار بن ئیتر ئیمه چۆن پێچه وانیه ی ویستی خودا بچو لێنه وه، خودا
هه ژاری کردون ئیمه چۆن بانه وی ده وله مه ندیان بکهین؟!

وهلی له راستیدا به لگه که یان پوچ و بی بناغیه، چونکه خودا: که مالّو سامانی به خشی به یه کیك، دواپی به شیک لهو مالّی برپاردا بو ناتاجان، کهس مافی نه وهی نیه ره خنه بگری، راسته نه گهر خودا بیویستایه ده ولّه مهندی ده کردن، به لام کردنی نهو راستییه به به لگه به تاله. که ده فرموی: ﴿مِمَّا رَزَقَكُمُ اللّٰهُ﴾ هه لئانیانه بو مالّ به خشین، پییان ده فرموی: خودا رزق ورؤژیده ره، له راستیدا نهو مالّ هه خودایه و خودا خاوه نیه تی، ئیوه وه کیلن، جا که خاوه نی نه صلی فرمانتان پی ده کا به به خشین، حق نیه ئیوه ره خنه بگرن، نه عجار نه گهر به خشین خودا بو تان پری ده کاته وه، نه دی بوچی نابخشین، له هه مان کاتدا زه مکردنی رژی سو به خیلشی تیدایه، چونکه خراپترین رژی نه وه یه ناده میزاد له مالّو سامانی غه یریشدا رژی بکا.

نه عجار کافره کان خودا په رستان و نامؤژگاری که ران تۆمه تبار ده کهن به گومراو سهرلی شیواو، بۆیه بو ته و او کردنی قسه ی پیشویان به خودا په رسته کان ده لئین: ﴿إِنْ أَنتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾ ئیوه له وه دا که فرمانان پی ده کهن به مالّ به خشین، جگه له گومرایی له هیچیکه دا نین، به ناشکرا له ریبازی عه قل و ژیری لاتان داوه. نه مه قسه ی موشریکه کانه به موسولمانانی ده یه ژن، وهلی له راستیدا نه وان به هه له چون و خراپ حالی بوون، چونکه حیکمه تی خودا وا داخواز بووه: که ناده میزاد جودا وازیان هه بی له ده ولّه مهندی و هه ژاری دا، به ویستی خوی مالّ و سامان ده دا به هه ندیک و له هه ندیکی ده گریته وه، خو نه گهر خودا رزق ورؤژی به ره هایی بدایه به به بنده کانی، هه موو کهس ساماندار بوایه و بوغرا ده بوون، وه کوو له نایه تیکی تر دا ناماژه به وه ده کاو ده فرموی: ﴿وَلَوْ بَسَطَ اللّٰهُ الرِّزْقَ لِعِبَادِهِ لَبَغَوْا فِي الْأَرْضِ وَلَكِنْ يُنَزِّلُ بِقَدَرٍ مَّا يَشَاءُ إِنَّهُ بِعِبَادِهِ خَبِيرٌ بَصِيرٌ﴾ (الشوری: ۲۷) هه له روانگه ی

حکمت و لیزانی و به ناگایی خویده، هندی که سی دوه له مند کرده،
هندی کیشی هزار کرده، فرمانی به هزاران کرده به صبر و خوراگری،
فرمانی به دوه له مند کردن کرده به به خشین و شوکرانه ژمیری.

موشریکه کان بروایان به هاتنی رژی قیامت نیه

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ

﴿٤٨﴾ مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ

﴿٤٩﴾ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ﴿٥٠﴾

وَيُفْخِخُ فِي السُّمُورِ فَإِذَا هُمْ مِنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنْسِلُونَ

﴿٥١﴾ قَالُوا يَا بَوَلَّيْنَا مَن بَعَثَنَا مِن مَّرْقَدِنَا ۚ هَٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ

وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٢﴾ إِن كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً

وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَّدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٥٣﴾ فَالْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ

نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾

لهو پیش باسی رو وهر گیزی کافره کانی کرد له ته قواو له مالبه خشین،
نه مجار بایس دینیتیه ووه دهر رموی: هو وهر گرتنی نه و هلویتسته یان برپوا
نه بونیانه به زیند و برونه ووه په له کردنیانه له هاتنی قیامت و گالتیه یان پی

دئ، ده‌فهرموی: ﴿وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ موشریکه‌کان له روی عه‌جه‌له‌کردن و گالت‌ه‌کردن‌یان به قیامت و قه‌شم‌ریکه‌ردن‌یان به موسولمانان ده‌لین: نهم واده‌و به‌لین‌ه‌ی پیمان ده‌ده‌ن و ده‌لین: گوايه قیامت دئ، که‌یه‌و که‌نگی قیامت راده‌بی، نه‌وه که‌ی نهم واده‌و به‌لین‌ه‌تان دینه‌ی دئ!

په‌روه‌ردگار وه‌لامی پرسیاره‌که‌یان ده‌داته‌وه‌و ده‌فهرموی: ﴿مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ﴾ چاوه‌پروان ناکه‌ن بۆ هاتنی عه‌زابو رابوونی قیامت جگه‌ له نه‌عه‌ره‌ته‌و فو‌کردنی‌ک به‌که‌په‌نای صوردا، به‌و گرمه‌ زنده‌ق به‌ره، هه‌موو زنده‌وه‌رێک ده‌ست له‌ عاست ده‌مرئ، نه‌و گرمه‌ دونیا ویران‌که‌ره به‌ ناگه‌هان په‌یدا ده‌بی و پیش په‌یدا‌بوونی، ناده‌میزاده‌کان سه‌رگه‌رمی کپین و فروشتن و قسه‌و‌بای دنیایین، مه‌شغوولی خواردن و خواردنه‌وه‌و ره‌دام هینانی کاروباری دنیایی خویان، کاتیک به‌ خویان ده‌زانن کاره‌سات قه‌وما‌وه‌و ته‌مه‌نی دنیا ته‌واوه، کار له‌ کار تراز‌اوه. تۆیه‌و په‌شیمانی سودی نیه‌و زه‌مه‌نی ته‌کلیم به‌سه‌رچووه، نای بۆ نه‌و رۆژه‌ داد له‌ چنگ نه‌و ته‌نگانه‌ ناگه‌هان‌ه غافل‌گیریه‌ وه‌کوو له‌ نایه‌تیکی تردا ده‌فهرموی: ﴿فَأَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ﴾ (الاعراف: ۹۵) یان ده‌فهرموی: ﴿هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ﴾ (الزخرف: ۶۶) عیکریه‌ ده‌لئ: مه‌به‌ست به‌م (صیحه) یه‌ فو‌کردنی یه‌که‌مجاره‌ به‌ که‌په‌نای صوردا بۆ دنیا ویرانبوون، نه‌وه‌ی پشت‌گیری نهم رایه‌ ده‌کا: نه‌و ریوایه‌ته‌یه: که‌ ئیبنوجهریر له‌ عه‌بدوللای کوری عومه‌روه‌ ریوایه‌تی کرده‌و، ده‌فهرموی: (فو‌ده‌کرئ به‌ که‌له‌شاخی صوردا له‌وکاته‌دا خه‌لک له‌ رێگا‌وبان و بازارو کۆپو کۆمه‌لو مه‌جلیسو دیوه‌خان‌دا سه‌رگه‌رمی قسه‌و‌باس و بازرگانیو پلان داپشتن و هه‌له‌په‌کردن بۆ دابینه‌کردنی پی‌ریستیاتی ژانیانن، ته‌نانه‌ت کابرا له‌بازاردا خه‌ریکی کپینی کراسی‌که‌و مامه‌له‌ی ده‌کا، لایه‌کی به‌ده‌ست فروشیاره‌وه‌یه‌و

لاکە ی تری بە دەستی کریانەوێه، هەردوکیان دەستیان پێوەیەتی کە قیامەت رادەبێ و فو دەکێ بە کەڵەشاخی صورداو هەموو زیندەوەر پێی دەمرن. ئاوا بە ناگەهانیو گۆزو گومەت بۆیان دێ و پێش ساتیک ئەو ئەوان سەرگەرمی جیدال و خواردن و خواردنەو و هاتوچۆو کڕین و فرۆشتن و روخاندن و بیناکردن، ئەوی ئە خەیاڵیاندا نەبێ هاتنی قیامەتەو هیچ حیسابیکیان بۆ نەکردو، ئە نکاوێک و ئە (کن فیکون) ئەکادەرهەموو مەخلوقات خپ دەبن و کەس ماوەی ئەوێ نە بیتەو ناو مال و مندالی خۆی و وەصیەت و راسپاردەیهکیان بۆ بکا، بە هیچ شتیک رانگا و فریا هیچ ناکەوێ، چونکە مال و مندالیشی ئە شوینی خۆیان بە دەردی ئەو چون و ئەناو چون!!

بوخاری و موسلیم فەرمودەیهکیان ئە ئەبوهورهیرهه ریوایەت کردو، “دەفەرموئ: پیغمبەر (ﷺ) فەرمویهتی: ﴿لَتَقُومَنَّ السَّاعَةُ وَقَدْ نَشَرَ رَجُلَانِ ثَوْبَهُمَا، فَلَا يَتَبَايَعَانِ وَلَا يَطْوِيَانِ وَلَتَقُومَنَّ السَّاعَةُ وَالرَّجُلُ يَلِيْطُ حَوْضَهُ، فَلَا يَسْقِي مِنْهُ، وَلَتَقُومَنَّ السَّاعَةُ وَقَدْ انْصَرَفَ الرَّجُلُ بِلَبَنِ لِقَحْتِهِ (نَعَجْتِهِ) فَلَا يَطْعَمُهُ، وَلَتَقُومَنَّ السَّاعَةُ وَقَدْ اَكْلَتْهُ اِلَى فِيْهِ (فَمَهُ) فَلَا يَطْعَمُهَا﴾. سویندم بە خدا قیامەت رادەبێ ئە حالێکدا دوکەس خەریکی کڕین و فرۆشتنی کراسیکن لێکیان کردۆتەو و ناگەنە ئەو مامەڵەکیان تەواو بکەن، فریا ناکەون بیپێچنەو، وەللاهی قیامەت رادەبێ ئە کاتیکدا کابرا خەریکی سواغدانی حەوزی ئایەتی بۆ ئاودانی ئاژەڵەکانیو ناگا ئای لی بخواتەو (والله) قیامەت رادەبێ، پیاو پیاڵەیک شیرێ ئە مەرەکە دۆشیو دەیهێتتەو بیخواتەو ناگا چێژی بکا، قیامەت رادەبێ ئە حالێکدا کابرا پاروێکی کردو دەیهوئ بیبا بۆ دەمی و فریا ناکەوئ بیخوا.

نه عجار قورنان خیرایی پیدابونی مهرگ بۆ هه‌موو زینده‌وه‌ران باس ده‌کاو ده‌فرموی: ﴿فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ﴾ کهس فریانا که‌وی راسپارده‌ی خۆی به‌یه‌کیکی تر بگه‌یه‌نی ده‌رباره‌ی مال و سامانی، ده‌رباره‌ی قه‌رز و قۆله‌و نه‌مانه‌ت و چۆنیه‌تی نه‌خشه‌و پلانی، به‌لکرو هه‌ر به‌پیدابونی گرمه‌که، هه‌ر که‌سه له‌بازار و دوکان و رینگاوبان دا هه‌ن ده‌مرنو کهس فریا هیچ ناکه‌وی.

نه عجار ناماژه به‌نه‌فخه‌ی دووهم نه‌فخه‌ی زیندوبوونه‌وه‌و رابوونی ئاده‌میزاد له‌گۆره‌کانیان ده‌کاو ده‌فرموی: ﴿وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُم مِّنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنسِلُونَ﴾ فوکرا به‌که‌ره‌نای صوردا بۆ جاری دووهم بۆ زیندوبوونه‌وه‌و رابوون، له‌پریکا هه‌موو مه‌خلوقات له‌گۆره‌کانیان دینه‌ده‌وه‌و به‌هه‌له‌داوان دین بۆلای په‌روه‌ردگار، به‌له‌زو په‌له‌ده‌که‌ونه‌ری بۆ سارای مه‌حشه‌رو بۆ حیساب و لیکنۆلینه‌وه‌، وه‌کوو له‌ئایه‌تیکی تردا ناماژه به‌و حاله‌ته‌ده‌کاو ده‌فرموی: ﴿يَوْمَ يُخْرِجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ سِرَاعًا كَأَنَّهُمْ إِلَىٰ نُصُبٍ يُوفِضُونَ﴾ (المعارج: ۴۳)

نه عجار ئاده‌میزاد ده‌که‌ونه‌ناره‌حه‌تی و ترس و بیمیکی واوه‌که‌ژیانی به‌رزه‌خو عه‌زابی گۆریان به‌لاوه‌نوستو و ئیستراحه‌ته، بۆیه‌هاواریان لی هه‌لده‌ستی و ﴿قَالُوا يَا وَيْلَنَا مَن بَعَثَنَا مِن مَّرْقَدِنَا﴾ و تیان: ئه‌ی مالۆیران و هیلاکچوو خۆمان کۆ ئیمه‌ی دوا مردمان له‌گۆره‌کافان راست کرده‌وه‌؟!

نه عجار بۆ خۆیان ولامی خۆیان ده‌ده‌نه‌وه‌و ده‌لین: ﴿هَٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ﴾ نه‌مه‌نه‌وه‌یه: که‌خودا واده‌ی پیدابوون و پیغه‌مبه‌ران پیتان راگه‌یانده‌بوین، راستیشیان کردو نه‌وا هاته‌دی. به‌م جوړه‌دان به‌وه‌دا ده‌نن که‌دوامردن زیندوکرانه‌وه‌، دان ده‌نن به‌راستگویی پیغه‌مبه‌ران، نه‌مه له‌کاتێکه‌دا پرواکردن هیچ سودیکی نه‌.

نیبنو که تیرو هی تریش ده فەرموون: رسته ی ﴿هَذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ الْمَرْسَلُونَ﴾ وه لامي فريشته کانه بو کافره کان، یان وه لامي موسولمانانه بۆیان.^(۱)

نه مجار پهروه ردگار خیرایی رابوونی قیامت راده گه یه نێ و ده فەرموئ: ﴿إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُخَضْرُونَ﴾ نو پێدا کردنی که په نای صور بریتییە له دهنگیتکی زۆر به هێزو یه ک گرمه ده بی، له پڕیکاو له نکاوێک هه موویان زیندوو بوونه وه به خیرایی لای ئیمه کۆبوونه وه بو حساب و لیکۆلینه وه، وه کوو لو نایه تیکی تردا ده فەرموئ: ﴿فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ. فَإِذَا هُمْ بِالسَّاهِرَةِ﴾ (النازعات: ۱۳-۱۴) یان ده فەرموئ: ﴿وَمَا أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا كَلَمْحِ الْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ (النحل: ۷۷)

نه مجار ناماژه به عه داله تکاری ئه وه رۆژه ده کاو ده فەرموئ: ﴿فَالْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ له م رۆژه دا: که رۆژی قیامته، که س سته می لێ ناکرئ، له کرده وه ی چاکه ی که س که م ناکریته وه، چه ندیک کرده وه که ی که م و که م بایه خ بی، حساب ده کرئ، سزاو پاداشتان نادریته وه نیلا: که ده تاندریته وه به گوێره ی کرده وه کانتان ده تاندریته وه، چاکه به چاکه و خراپه به خراپه.

(۱) تهفسیری نیبنو که تیرو ج ۱۵۶۱/۳

پاداشی جاکه کاران

إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغْلٍ فَكِهُون ﴿٥٥﴾ هُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ
 فِي ظِلِّ عَلَى الْأَرَائِكِ مُتَكُون ﴿٥٦﴾ لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَلَهُمْ
 مَا يَدْعُونَ ﴿٥٧﴾ سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ ﴿٥٨﴾

له وه پیتش رابوونی قیامت و زیندو بوونه وهی چه سپاند، نه عجار لییره دا نه و
 پاداش و نازو نیعمه تهی بۆ خودا په رستانی داناوه دیاری ده کاو ده فره موئ:
 ﴿إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغْلٍ فَكِهُون﴾ بیگومان موسولمانی راست و
 دلسوز له خودا په رستیدا، که چوونه ناو باغه کانی به هه شته وه له خه لکی تر
 بی ناگا ده بن، به هوی له ززه ت وهر گرتن و به مرازگه یشتیان ناگیان له که س
 نامیتن و له حال و وه زعی دۆزه خیانیان بی ناگان، ﴿هُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلِّ
 عَلَى الْأَرَائِكِ مُتَكُون﴾ خویان و هاوسه ره کانیان له ژیر سیبه ری
 دره خته کانی به هه شت له سر ته خته و کورسی جوان و رازاوه دانیشتون و پالیان
 داوه ته وه، ﴿لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَلَهُمْ مَا يَدْعُونَ﴾ له هه موو جوړیک میوه یان
 پیشکش ده کری، هه رچی به خه یالیان دا بی و حه زیان لی بی یه کسه ر بویان
 حازره هیچ مائل نابی!

سهریاری نه و هه موو نازو نیعمه تانه ﴿سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ﴾ سلاوئیکه
 لیان ده کری، که له هه موو نازو نیعمه تیک به رزترو خوشتره، سلاوئیک له
 خودای په روه نده و دلۆقانه وه ناراسته یان ده کری. په روه ردگار پیان ده فره موئ:
 نهی نه هلی به هه شت سلاوی منتان لی بی، وه کوو له نایه تیکی تر دا ناماژه

به‌وه ده‌کاو ده‌فرموی: ﴿تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ سَلَامٌ﴾ (الاحزاب: ۴۴) جا سلاو
 کردنه که یان راسته‌وخو له خرداوه ناراسته‌یان ده‌کری یان به‌هوی فریشته‌وه
 ده‌بی، وه‌کوو له نایه‌تیکی تردا ناماژه به‌وه ده‌کاو ده‌فرموی: ﴿وَالْمَلَائِكَةُ
 يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى
 الدَّارِ﴾ (الرعد: ۲۳-۲۴)

پاداشی تاوانباران

وَأَمْتَرُوا الْيَوْمَ

أَيُّهَا الْمَجْرِمُونَ ﴿٥٩﴾ أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَبْنِيَّ عَادَمَ أَنْ لَا
 تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٦٠﴾ وَأَنْ أَعْبُدُونِي
 هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا
 أَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْقِلُونَ ﴿٦٢﴾ هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ
 ﴿٦٣﴾ أَصَلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٦٤﴾ الْيَوْمَ نَخْتِمُ
 عَلَى أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا
 يَكْسِبُونَ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلَى أَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا

الصِّرَاطَ فَإِنَّ يُبْصِرُونَ ﴿٦٦﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ
عَلَىٰ مَكَانَتِهِمْ فَمَا أَسْتَطَاعُوا مُضِيًّا وَلَا يَرْجِعُونَ
﴿٦٧﴾ وَمَنْ نُعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٨﴾

لهو پیش وه زعو حالی چاکه کارانی فایش کرد، نازونیعمه تیانی له
به هه شتدا رونکردنه وه، نه مجار لیره دا حالو وه زعی تاوانباران له دونیاو
قیامتدا شی ده کاته وه، له قیامتدا خودا له موسولمانان بریان ده کاو
دووریان ده خاته وه، لومو سهرزه نشتیان ده کا، ده یاغخاته ناو عه زابی سه ختی
دوزه خه وه، له دونیاش دازوو له ناویان ناباو موله تیان ده دا، بو شه وی
بیرکه نه وه، به خویان دا بچنه وه پیش شه وی پیری و زه لیلی یه خه یان بگریو
هرچی زانیویانه له بیریان بچیته وه، ده فره رموی: ﴿وَأَمَّا زُوا الْيَوْمِ أَهْهَا
الْمُجْرِمُونَ﴾ له روژی قیامتدا به کافره تاوانباره کان ده گوتری: نه ی تاوانباره
بی پرواکان، نه مپو خوتان جیا بکه نه وه، له موسولمانان خوتان هه لاوترن. یان
نه ی تاوانباران "خوتان له ناو خوتاندا لیک جیا بینه وه، هر گروو تاقمه به جیا
خوتان هه لاوترن، جوله که، فه له، ناگریه رست، نه ستیره په رست و
بتپه رسته کان، بسوزیه کان، مادییه کان، مارکسییه کان، ماوییه کان، مولخیدو
خودانه ناسه کان... هتد هر تاقمه و به جیا کومه ل کومه ل بوه ستن پرسیارتان
لی ده کریو حیسابو لیکولینه وه تان هیه. له زور نایه تی تری قورشاندا
ناماژه به وه لاواردنه کراوه وه کوو ده فره رموی: ﴿وَيَوْمَ نُخْشِرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ
نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا مَكَانَكُمْ أَنْتُمْ وَشُرَكَائُكُمْ فَرَلْنَاهَا بَيْنَهُمْ﴾ (یس: ۲۸) یان
ده فره رموی: ﴿وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُومِنُ يَتَفَرَّقُونَ﴾ (الروم: ۱۴) یان ده فره رموی:
﴿يَوْمَئِذٍ يَصْدَعُونَ﴾ (الروم: ۴۳)

نه مجار خیطاییان ناراسته ده کریو لؤمهو سهرزه نشتیان ده کا، ده فرموی:
 ﴿أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ﴾
 نه ری نهی نهوهی ئادهم "نهوه من له سر زویانی پیغه مبه رانم فرمانم پی
 نه کردن که گوپرایه لی شهیتان نه کهن؟ پیتم نه گوتن هدرچی پیتان ده لی و
 فرمانتان پی ده کا ره تی بکه نهوه؟ چونکه شهیتان دوژمنی ناشکرای ئیوهیه،
 باوکتانی له به هشت وه دهرنا، تووشی دهر دو مهینه تی کرد، برپاری دا چی
 بؤیکری، هدرچی له توانای دا هدی بیخاته گهر بؤ گومرا کردنی ئیوه، ئیمهش
 ناگادارمان کردنه وه و ترساندمان له وهی شوین ختوکه و وه سهه سی نه
 نه گریسه بکه ون.

﴿وَأَنْ اعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ﴾ فرمانم پی کردن که هر من
 بپهرستن، به تاك وتنه ها و بی شهریکم بزائن، گوپرایه لی فرمان و نه هیه کانم بن،
 نهوهیه ربازی حق و راست. نهوهش پهره وی کردنی ئایینی ئیسلامه. بؤ له و
 دوژمنه سر سه ختانه تان نه ترسان؟ خو ﴿وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبَلًا كَثِيرًا أَفَلَمْ
 تَكُونُوا تَعْقِلُونَ﴾ بیگومان شهیتان خه لکینکی زوری گومرا کرده، کاری
 ناشیرینی له پیش چاو جوان کردن، کوپ و له مپهری بؤ داناون بؤ نهوهی
 له خودا پهرستی و یه کتا پهرستی بیانگیریتیه وه، نهوه بؤ عه قلتان پهیدا نه کردو
 ههستان به و دوژمنایه تیه نه کرد؟ بؤ به هوش خو نه هاتنه وه و ازتان له کوفرو
 ئیلحاد نه هیئا؟ بؤ نهوهی نه مپرو توشی نه م نه گبه تیه نه بن! دهی مادام نهوه
 ههلس و که و تان بووه، نهوه بیرو بؤ چون و گوftar و کردارتان بووه، ﴿هَذِهِ جَهَنَّمُ
 الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ﴾ نه م ناگره نه و دوزه خیه: که له دنیا دا له سر زویانی
 پیغه مبه ران هره شه م پی لی کردن، پیغه مبه ران له و ناگره ترساندویان و
 ئیوهش به دروژتان خستونه وه، نهوه تا به چاری خوژتان بیینن، ﴿اصْلَوْهَا الْيَوْمَ
 بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ﴾ بچه ناوی و سزای به نیشی بجیژن، به هوی هه لویست و

بیروبوچونی دونیاتان، که پرواتان به تاك و ته‌نهایی خودا نه‌بوو، زیندوبوونه‌وهو
 حیسابو لی‌کۆلینه‌وه‌تان به‌درۆ ده‌زانی، گو‌پرایه‌لی شه‌یتان بونو بته‌رستیتان
 ده‌کرد، مه‌شه‌ه‌دی‌کی ناخۆشو ترسناکه، دۆزه‌خ لرفه‌ی دئی و به‌چاوی خۆیان
 ده‌یبینن، پێشیان ده‌گوتری بچه‌ ناوی، تاوانه‌که‌شیان ده‌ستی له‌سه‌ر دانراوه،
 پێیان ده‌گوتری: ﴿بما کنتم تکفرون﴾ بۆ شه‌وه‌ی زیاتر ریسوا بنو دُنیا بن: که
 عه‌زاییان کۆتایی نیه. تاوانیان کردوه‌و له‌سه‌ریان چه‌سپاوه، شایه‌تیان له‌سه‌ره‌و
 ناتوانن ئینکاری بکه‌ن، چۆن ده‌توانن دان به‌تاوانه‌کانیاندا نه‌نن؟ ﴿الْيَوْمَ
 نَخْتُمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ﴾ شه‌م‌پۆ ده‌میان داده‌خه‌ینو مۆری ده‌که‌ین، مه‌تیان لی
 نایه ﴿وَتَكَلَّمْنَا أَيْدِيَهُمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ﴾ شه‌ندامه‌کانی
 جه‌سته‌یان ده‌که‌ونه‌ قسه‌و شایه‌تیان له‌سه‌ر ده‌ده‌ن، ده‌ست‌وقاچیان چ
 تاوانی‌کیان پێ کراوه شایه‌تیان لی ده‌ده‌ن، ده‌لێن: شه‌و تاوانه‌مان کردوه، بۆشه‌و
 تاوانه‌ چوین، بۆ شه‌وه‌ی بزائن شه‌و شه‌ندامانه‌ی جه‌سته‌یان: که‌ له‌و دونیادا
 یارمه‌تیده‌ریان بوون بۆ شه‌نجامدانی کاره‌کانیان، شه‌م‌پۆ شایه‌تیان لی ده‌ده‌ن،
 بۆیه‌ به‌ تایبه‌تی ناوی ده‌ست‌وقاچی هێنا، چونکه‌ زۆربه‌ی تاوان به‌و دوو
 شه‌ندامه‌ شه‌نجام ده‌درێن. هه‌موو هه‌لمه‌ت و په‌لاماردانی‌ک پتویستی به
 ده‌ست‌وقاچ هه‌یه، شایه‌تیدانی شه‌ندامه‌کانی جه‌سته له‌سه‌ر تاوان دیمه‌نێکه‌ تا
 بلێی سامناک و ریسواکه‌ره، نیشانه‌ی شه‌وه‌یه شه‌و تاوانبارانه‌ که‌شایه‌تیان
 نامێنن و نامیری جه‌سته‌ی خۆی لی ده‌بیته‌ دوژمن، هه‌موو شه‌ندامی‌کی
 جه‌سته به‌ته‌نهاو به‌ سه‌ربه‌خۆیی بۆلای خودا ده‌گه‌رێته‌وه.

ئیمامی موسلیم و نه‌سانی و ئیبنونه‌بو‌حاته‌م له‌ نه‌نه‌سی کورپی مالیکه‌وه
 ربوایه‌ت ده‌که‌ن ده‌لێ: له‌ خزمه‌ت پێغه‌مبه‌ردا بووین (ﷺ) پێکه‌نی، پاشان
 فه‌رمووی ده‌زانن به‌چی پێکه‌نین؟ ئیمه‌یش وتمان: خوداو پێغه‌مبه‌ر باش
 ده‌زانن. پێغه‌مبه‌ر (ﷺ) فه‌رمووی: پێکه‌نینم به‌ گه‌ت‌وگۆی ئاده‌میزاد دئی

له‌گه‌ل پەروەردگاری... دا، (یقول: یارب الم تجرنی من الظلم؟ قال: یقول بلی، فیکول: فانی لا حیز علی نفسی الا شاهد منی، قال فیکول: کفی بنفسک الیوم علیک شهیداً، وبالکرام الکاتبین شهوداً، قال فیختم علی فیہ، فیقال لأرکانہ انطقی، فتنطق بعملہ، ثم یخلی بینہ و بین الکلام فیکول: بعدا لکن وسحقاً فعنک کنت اناضل)^(۱)

ئەو دەیمەنە کە کۆتایی هات، زمانیان بەستراوە، دەست و قاچیان شایەتی دەدا، ئەمە حال و وەزعی کە هەرگیز پێی ناشنا نەبون و چاوەروانیشیان نەکردووە، ئەگەر خودا بیویستایە بەشیوەی تر شایەتی لەسەر راست دەکردنەو، بەلاو ناخۆشی تری بەسەر دەهێنان، دەفەرموێ: ﴿وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلَى أَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَأَلَّيْ يُصِرُّونَ﴾ ئەگەر بمانەوێ چاویان کوێر دەکەین و شوێنی چاویان پێ دەکەینەو هێچ نەبینن، ئێ دەرنەکەن، ئەجار بەو حالە بکەوێ ئێ و پەلە کوتەیان بێ و بیانەوێ بە رێگادا بپۆن، جا چۆن ئێ دەردەکەن و بە چ شیوەیە کە روێشتن ئەنجام دەدەن؟! ئەوان: کە چاویان نەبێ چۆن پیشپێکی روێشتن دەکەن؟

﴿وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَى مَكَائَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَاعُوا مُضِيًّا وَلَا يَرْجِعُونَ﴾ ئەگەر بمانەوێ شیوەی جەستەیان دەگۆڕین، هەر لەو شوێنە تێدا ئەنجام دەدەن یە کەسەر روخساریان دەگۆڕین بە روخساری مەیمون و بەرازو لە شوێنی خۆیان رایان دەگرین نەبۆ پیشەوە بتوانن بپۆن نەبۆ دواوە بگەڕێنەو،

(۱) أخرجه مسلم في الزهد والرقائق (۲۹۶۹) حديث رقم (۱۷)

﴿وَمَنْ نَعْمَرُهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ؟﴾ کەسێک تەمەنی درێژ بکەین، دەگێژینەوه بۆ حالەتی زەبوونی و لاوازیی، هێزو توانای جەستەیی نامێنێ، ئەو نازان و بیر لە خۆتان ناکەنەوه، هەتا بەسالا بچن و پیر تر بن، زەبوونی و لاوازیی روتان تێدەکا و هێزو توانای رویشتنو کارکردن و تێگەیشتن و فێرکردنتان نامێنێ، بە کورتی ئەگەر تەمەنیان لەو زياتر بکەین، ئەو تەمەندریژی بە جگە لە زەبوونی و بێ هیژی هیچی تریان بۆ دەستەبەر ناکا، ناتوانن ئەوێ لە گەنجی دا روخاندویانە بە پیری و کەنەفتی چاکی بکەنەوه، ئەوەندەمان تەمەن درێژ کردون: کە مەودای تێفکرین و وردبۆنەویان هەبێ، بیر لە سەرەنجام و ئاکامی خۆیان بکەنەوه، دەی بۆ بیریان نەکردۆتەوه، خۆ نامۆژگاریی کران و ئاگادار کرانەوه و ترسێخدران، هیدایەت نامێز نەبوون، کەوابێ چەندیکی تر تەمەنیان درێژ بکەین سودی لێ نایینن و حالی خۆیان باش ناکەن، دەی کەوابێ لەو زياتر پتووستیان بەتەمەنی درێژ نیە، دنیا بۆ خۆی خانووی بەقا و مانەوه نیە؛ خانووی گۆران و گواستەوهیە، دەی بۆچی ژیر نابن.

بێغەمبەر شاعیر نیە، خودا تا کۆتەنھاو بێ هاوێ

وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ مُبِينٌ

﴿٦٩﴾ لِيُنذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧٠﴾

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَمًا فَهُمْ لَهَا

مَالِكُونَ ﴿٧١﴾ وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ ﴿٧٢﴾

وَلَهُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَمَشَارِبٌ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَاتَّخَذُوا
 مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لَعَلَّهُمْ يُنصَرُونَ ﴿٧٤﴾ لَا يَسْتَطِيعُونَ
 نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ جُنْدٌ مُخَضَّرُونَ ﴿٧٥﴾ فَلَا يَحْزَنُكَ قَوْلُهُمْ
 إِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسْرُونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٦﴾

لەم کۆمەڵە نایەتەدا موعالەجە ی دوو بنەما لە بنەماکانی ئیمان
 دەکا (توحید، پێغەمبەراییەتی) سەرەتا رهوشتی شاعیری لە پێغەمبەر (ﷺ)
 دوور دەخاتەوه، ئەوه دەچەسپێنێ: کە موحەممەد فێری شیعرگوتن نەکراوه،
 کەوابێ قورئانیش شیعر نیە. بێگومان سە، رانی قورپەیش دەیانزانێ پێغەمبەر
 شاعیر نیە قورئانیش شیعر نیە، ئەوەندە گێل نەبوون نەزانن جوداوازی نیوان
 شیعر و قورئان چیه، بەلکوو ئەمە جوۆرێک بو لە پرپاگەندەو شەری ئیعلامیی،
 دژی ئایینی تازه بەرپایان کردبوو، لەمەش دا پشتیان بە بەلاغەت و جوانی
 ئوسلوبی قورئان بەستبوو، وایان لە جەماوەر دەکرد قورئان و شیعیان لێ
 تێکەلاو ببێ.

ئەجار دێتە سەر مەقطەعی دووهمی باسەکە: کەباسی خودایەتی و
 یەکتاپەرستی، لە روانگە ی نێعمەتە جوۆراو جوۆرەکانی خودا بەسەر
 بەندەکاندا ئەو مەوزوعە دەچەسپێنێ. دەفەرموێ: ﴿وَمَا عَلَّمَاهُ الشَّعْرَ وَمَا
 يَنْبَغِي لَهُ﴾ نێمە پێغەمبەرمان فێری شیعر نەکردو، بۆخۆشی شاعیر نیە،
 کەوابوو قورئانیش شیعر نیە، ناشگونجی پێغەمبەر شاعیر بێ، ئەگەر هەولیش
 بدا بپێتە شاعیر بۆی ناگرێ، چونکە بە سروشت و زەوقی شیعیی نیە،

ئاره‌زۆی ناکا، پیغه‌مبه‌ریکی نه‌خوینده‌واره و نووسین و خویندنه‌وه نازانی، به‌لکوو خودا فی‌ری قورئانی کردوه، که زۆر له شیعیر به‌رزتره و جۆریکه له ئاخاوتن و جودایه له شیعیر، شیعیر جۆریکه له قسه و ئاخاوتن و کیش و سه‌ره‌وای تاییه‌تی هه‌یه، عونصوری خه‌یالی و عاطیفه‌ی به‌سه‌ردا زاله، تا سۆزو خه‌یالی تیدا زۆر بئ، وینه‌ی جوانی تیدا بن، زیاتر سه‌رنج راده‌کیشی و له‌زه‌ت به‌گیان ده‌گه‌یه‌نی، له شیعیری و یحدا‌ئیدا شاعیر پشت به‌فیکره و مه‌نطیق نابه‌ستی و بیر له راستی وینه‌کان ناکاته‌وه، هه‌موو هه‌ولیکی شاعیر ته‌وه‌یه زیده‌ره‌وی بکا له وه‌صف و مه‌دحی پیا‌هه‌ل‌دراداو سه‌رنجی بیسه‌ران و خوینه‌ران رابکیشی و هه‌ستیان به‌ه‌ژینن، نه‌جار چه‌ند له‌گه‌ل راستی و واقع دا دیته‌وه یا‌نایه‌ته‌وه، نه‌و مه‌به‌ستی شاعیر نه‌و گرنگی به‌ولایه‌نه‌ نادا.

ته‌نانه‌ت ده‌گوتری: ﴿اعذب الشعر اکذب﴾ خوشترین شیعیر ته‌وه‌یه لایه‌نی درۆی زیاتر تیدا بی، هه‌لبه‌ته‌ ته‌م جۆره شیعیره له ئایینی ئیسلام دا په‌سند نه‌و قورئان دژیا‌نه‌و ده‌فه‌رموی: ﴿وَالشُّعْرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ، أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ، وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ﴾ (الشعراء: ۲۲۴-۲۲۶)، شاعیر پشت به‌هه‌قائیق نابه‌ستی و سه‌رچاوه‌ی ماناکانی زه‌وق و خه‌یالی شاعیرانه‌ی خو‌یه‌تی و بن‌ه‌سنوو هه‌وا‌په‌روازی ده‌کا، هه‌یج له‌مبه‌رو به‌ریه‌ست نایگرنه‌وه، سه‌یری ته‌م درۆ زله بکه له‌م شیعیره کوردیه‌دا: که ده‌لی:

(بالا به‌به‌رزنی قه‌د به‌باریکی ته‌ستیره‌ی سیوه‌یل که‌وته تاریکی)

شاعیر به‌خه‌یالی به‌ره‌راوانی خو‌ی ئافه‌ه‌تیکی شو‌خ و زولف په‌خشانی دروست کردوه، بالای هه‌ینه‌به‌رزو زولفی هه‌ینه‌ره‌ش و دره‌شو په‌خشانی به‌رزبۆته‌وه، به‌ری خو‌ری له ته‌ستیره‌ی سیوه‌یل گرتوه، رونا‌کایی ئی‌ناداو که‌وتۆته تاریکاییه‌وه. یان یاره‌که‌ی هه‌ینه‌جوانه شو‌خی له خو‌ر ستاندوه و

روناکایی نه‌ماوه له نه‌ستیره‌ی سیوه‌یل بداو بدره‌وشیته‌وه، نه‌مه‌ش مانایه‌کی شیعریه‌و شاعیران له کاتی زیده ره‌ویکردن له په‌سنی خۆشه‌ویسته‌کانیان دا روناکی روخساری یاره‌کانیان به‌سه‌ر هی خۆردا پاساو ده‌ده‌نه‌وه. نه‌وه‌تا نالی ده‌فه‌رموئ:

(له خه‌وفی ته‌لعه‌تی خۆر هه‌ر وه‌کوو شی‌ت به‌رو زه‌ردی هه‌لاتو که‌وته کی‌وان)

به‌لام قورئان هه‌واله‌کانی هه‌موو حه‌قو راستو واقیعن نامۆزگاری و نه‌زیله‌و حوکم و بریارو به‌سه‌ره‌هاتن، په‌یره‌وو پرۆگرامی ئاده‌میزاده، مایه‌ی خۆشه‌ختی و کامه‌رانی ژیا‌نی دونیا و قیامه‌تیانه، نه‌خلاق‌به‌رزو جوان بلا‌وده‌کاته‌وه، دا‌کوکی له‌ زو‌لم و ستم ده‌کا، دژی ره‌وشتی نزم و کاری سو‌کایه‌تییه، هه‌رشتیک سودی هه‌بێ بۆ دونیا و قیامه‌ت فه‌رمانی پێ ده‌کا، هه‌ر شتی‌کیش زیانی هه‌بێ جله‌وگیری لێ ده‌کا.

نایه‌ته‌که به‌ئوسلو‌بیکی بن‌چکه‌ر نه‌وه‌ی ره‌تکرده‌وه که‌ قورئان شیعر بێ و پی‌غه‌مبه‌ر شاعیر بێ، نه‌مه‌ش ره‌تدانه‌وه‌یه‌کی تونده بۆ کافره‌کانی قورپه‌ش: که‌ ده‌یان‌گوت قورئان شیعره‌ یان سی‌حره، به‌ره‌مه‌می کاهین و کو‌له‌وه‌نانیا‌نه، ده‌یان‌گوت مو‌حه‌مه‌د شاعیره‌ یان ساحیره، ده‌یان‌ه‌ویست به‌ره‌نگاری قورئان ببه‌وه‌و صی‌فه‌تی نی‌گای لێ دا‌ر‌ن‌ن و پی‌غه‌مبه‌رایه‌تی هه‌زهره‌تی مو‌حه‌مه‌د به‌ درۆ بجه‌نه‌وه “ئاخاوتنی ئاده‌میزاد دوو جو‌ره (شی‌عرو په‌خشان) قورئانی پرۆژ نه‌ شی‌عره‌و نه‌ په‌خشانه، به‌ل‌کوو جو‌ری‌که‌ له‌ ئاخاوتنی په‌روه‌ردگار و نامه‌یه‌کی ئاسمانی‌یه‌و قورئانه، تایبه‌تمه‌ندی خۆی هه‌یه‌و له‌ ده‌سه‌لاتی ئاده‌میزاددا نه‌ که‌لامی ئاوا دا‌بنی، له‌وه‌ پیش له‌ ته‌فسیری سوره‌تی (الش‌عراء) نایه‌تی ۲۲۵-۲۲۶ دا تی‌پروانی‌نی ئی‌سلام به‌رامبه‌ر شی‌عرو شاعیرمان رون کردۆته‌وه به‌ پی‌وستی نازام لی‌ره‌ش هه‌مان دیدو بۆ‌چون دو‌باره بکه‌مه‌وه.

پیغه مبهەر (ﷺ) هزی لی بو وه گوئی له خویندنه وهی شیعر بی، به لام بو
خۆی شیعر نه خویندنه وه، نه وهی که جار جاره به سهر زوبانی موباره کی دا
هاتوه و له شیعر چوه، وه کوو نه وه ده لئین: رۆژی غه زای حونهین سواری
هیستریکی سپی بوو هه لمه تی به ره و روی دوزمن برد و ده یفه رموو: (انا النبی
لا کذب - انا ابن عبدالمطلب) له راستی دا نه مه به بی مه بهستی شیعر وتن
بووه، به بی ته که للوف و زۆر له خۆ کردن بووه، به ریکه وت و بی مه بهستی
شیعر گوتن که لامه که کیشیکی له خۆ گرتوه، ته نانه ت به گویره ی ریوایاتی
راست و چه سپاو که نمونه ی شیعر شاعیریکی پیشووی هیناوه ته وه سهره و او
کیشه که ی تیک داوه و له سهر شیه ی شیعر نه یخویندنه وه.

ئیبینونه بوحاته م و ئیبینو جهریر له عانی شه وه ریوایه ت ده که ن ده فهرمو ی:
پیغه مبهەر (ﷺ) زۆر جار نه م شیعره ی طورفه ی کوری عه بدی به م
شیوه ده خویندنه وه:-

ستبدی لك الايام ما كنت جاهلا   ویأتیک من لم تزود بالآخبار

حه زره تی نه بویه کر عه رزی کرد نه ی پیغه مبهری خودا نه م شیعره به و
شیوه نیه که خویندنه وه، پیغه مبهەر (ﷺ) فهرمو ی: من شاعیر نیم و شیعر گوتن
بو من نابی، ئیبینوسه عدو ئیبینونه بوحاته م له حه سانه وه ریوایه ت ده که ن
ده لئ پیغه مبهەر (ﷺ) نیوه شیعره (کفی الشیب و الاسلام للمرا ناهیا) به م جوړه
ده خویندنه وه ده یفه رموو: (کفی بالاسلام و الشیب ناهیا للمرا) ئیتر: نه بویه کر
فه رموو: شایه تی ده ده م تو پیغه مبهری خودای، خودا فیتری شیعره
نه کردوی و شیعر بو جه نابت نابی. (إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ مُبِينٌ) قورئان جگه
له وه: که زیکرو نامۆزگارییه و نامه یه کی ناسمانی رون و ناشکرایه چی تر نیه.

هر که سیک تیتی بفکری و لپتی وردیته‌وه، تپتی ده‌گاو سودی لپت‌وده‌گری،
 به‌نامه‌ی ژیان و مایه‌ی به‌خته‌وه‌ریه. ﴿لِنُنْذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا﴾ بۆ‌نه‌وه‌ی نهم
 قورنانه بترسیتی هر که سیک زیندوه له‌سهر روی زه‌وی، وه‌کوو له شویتیکی
 تردا ده‌فرموی: ﴿لَا نُنْذِرُكَ بِهِ وَ مَنْ بَلَغْ﴾ یان ﴿و مَنْ يَكْفُرْ بِهِ مِنَ الْأَحْزَابِ﴾
 فالنار موعده ﴿قَدْ تَادَهُ دَهْ فَرْمُوی: مَه‌بَسْت به﴾ ﴿حَيًّا﴾ لی‌رده‌ا نه‌وه‌یه دلی
 زیندو بی، چاوی دلی بینا بی، (الضحاك) ده‌لی: واته عاقل بی، ﴿وَيَحِقُّ الْقَوْلُ﴾
 عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿بۆ‌نه‌وه‌ی بریارو حوکمی عه‌زاب له‌سهر کافره‌کان بچه‌سپی،
 به‌کورتی قورنان ره‌حه‌ته بۆ موسولمانان حوجه‌یه له‌سهر کافره‌کان.

نه‌ج‌ار په‌روه‌ردگار هندی له به‌لگه‌ی تاك و ته‌نهایی خۆی راده‌گه‌یه‌نی و
 ده‌فرموی: ﴿أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَامًا فَهُمْ لَهَا
 مَالِكُونَ﴾ نه‌وه نه‌و موشریکانه و غه‌یری نه‌وانیش نه‌یان‌ندیوه و نه‌یان‌زانیه: که
 خودای بالاده‌ست و خاوه‌ن ده‌سه‌لات، نهم هه‌موو ناژه‌لانه‌ی بۆ به‌دی‌هینان،
 بۆی رامکردون و ده‌سته‌مۆ بوون بۆیان، ده‌توان به‌ ویستی خۆیان سودیان لی
 وه‌ریگرن نه‌و گیانله‌به‌ره زه‌به‌لل‌احه خاوه‌ن هی‌زه (حوشتر، ره‌شه‌ولاخ، ولاغه‌به‌رزه)
 بۆ ناده‌میزاد ده‌سته‌مۆبووه و ژیریارکراوه، به‌ ویستی خۆی به‌کاریان دیتی، خۆ
 نه‌گهر خودا بیویستایه لپتی یاخی ده‌بوون و ده‌بوونه دره‌نده‌یه‌کی سامناک و
 ناده‌میزاد هه‌ر نه‌یده‌توانی توخنیان بکه‌وی، نه‌ باری بۆ هه‌لده‌گرت و
 نه‌ده‌یتوانی جوتی پی بکاو نه‌شیری بدۆشی و نه‌ گالیسکه‌ی بۆ رابکیتی. به‌لام
 نه‌وه‌تا خودا به‌ فه‌ضل و گه‌وره‌یی خۆی بۆی رامکردوین و ژیر بارمان بوون.
 وه‌کوو ده‌فرموی: ﴿وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ﴾ نیه‌ نه‌و
 ناژه‌لانه‌مان بۆ ژیریار کردون و گه‌ردنکه‌چیان، نه‌ی ناده‌میزادینه هه‌رچی
 بتانه‌وی پیتیان بکه‌ن پیتیان ده‌که‌ن، ته‌نانه‌ت سه‌ریشیان ده‌بپرن و گوشته‌که‌یان
 ده‌خۆن، باریان لی ده‌نین، خۆتان سواریان ده‌بن، زه‌ویان پی ده‌کیتلن.

﴿وَلَهُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَمَشَارِبُ، أَفَلَا يَشْكُرُونَ﴾ ههیه بۆ ئاده‌میزاد له‌و ناژه‌لانه جگه‌له بار هه‌لگرتن بۆیان و سواربوونیان و لی‌خواردنیان و گه‌لی سودی تر، وه‌کوو سود وه‌رگرتن له‌ خوری و مه‌ره‌زو کولک و موویان، راخه‌رو پۆشاکی لی‌ دروست ده‌که‌ن، له‌ شیره‌کانیان ده‌خۆنه‌وه، ئه‌ری ئه‌وه بۆ شوکرانه‌ژمی‌ری ئه‌و خودایه‌ ناکه‌ن: که‌ ئه‌و هه‌موو ناژه‌لانه‌ی بۆ ژیری‌ار کردون و ئه‌و هه‌موو نازونیعه‌ته‌ی بۆ لی‌ به‌دی هه‌ناون؟ وه‌لی کافره‌کان سپه‌یی ده‌که‌ن به‌رامبه‌ر ئه‌و نیعه‌تانه‌و کوفرا‌نی نیعه‌ت ده‌که‌ن! رۆچون له‌ گومپایه‌ داو پش‌تیان له‌ خوداپه‌رستی کرده‌و رویان کردۆ‌ته‌ په‌رستنی بت و سه‌نه‌م که‌ هه‌چیان بۆ ناکرێ و دارای هه‌چیان نه‌یه. ئه‌وه‌تا ﴿وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لَّعَلَّهُمْ يُنصَرُونَ﴾ جگه‌ له‌ خودای مه‌زن چه‌ند بت و سه‌نه‌می‌کیان کردۆ‌ته‌ په‌رسترا‌ی خۆیان به‌ندایه‌تیان بۆ ده‌که‌ن، به‌ هیوان یارمه‌تیان به‌دن، له‌ خودا نزیکیان بکه‌نه‌وه، شه‌فاعه‌تیان بۆ بکه‌ن، له‌ته‌نگانه‌ی رۆژی قیامه‌ت رزگاریان بکه‌ن. به‌لام له‌ راستی‌دا هه‌چیان بۆ ناکرێ، هه‌یج سودی‌کیان ده‌ست ناکه‌وی له‌ په‌رستنی ئه‌و بتانه‌دا چونکه‌ ﴿لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ جُندٌ مُّحَضَّرُونَ﴾ ئه‌و خودا درۆزانه ناتوان هه‌یج یارمه‌تییه‌کیان به‌دن، به‌لکوو ئه‌و بتانه زۆر له‌وه هه‌یج و پووج ترن که‌ بتوانن یارمه‌تی خودی خۆیان به‌دن چ جایی یارمه‌تی غه‌یری خۆیان.

ئه‌و بتانه نه‌ سود بۆ په‌رستشکارانیان کیش ده‌که‌ن و نه‌ زیانیان لی‌ دوور ده‌خه‌نه‌وه، ئه‌وان واته‌: په‌رستشکاران خزمه‌تیان ده‌که‌ن و زیانیان لی‌ دوور ده‌خه‌نه‌وه، دا‌کۆکییان لی‌ ده‌که‌ن، ناهه‌یلن دره‌نده‌ می‌زیان پێ‌دا بکه‌ن و بالنده‌ جیقنه‌یان پێ‌دا بکه‌ن و مندا‌له‌ ورکه‌ به‌ردیان تیب‌گرن،... هه‌تد. یان: ئه‌و بتانه رۆژی قیامه‌ت ناماده‌ی عه‌زابدانی په‌رستشکاره‌کانیان ده‌بسن و ده‌بنه‌ سوته‌مه‌نی بۆیان.

ئەجار پەرورەدگار تەسەللای پیغەمبەری خۆی دەداتەووە هەلی دەنی بۆ
 ئەوێ: کە بە سەرپێچیکردن و ئەزیەتدانی کافرەکان دلتەنگ نەبێ.
 دەفرموی: ﴿فَلَا يَخْزُوكَ قَوْلُهُمْ إِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسْرُونَ وَمَا يُعْلِنُونَ﴾ ئەو
 پیغەمبەر! بە تۆ غەمناک نەکا بەرھەڵستکاریو بە درۆخستنه وەیان، ئەو قسە
 ناهەقیان: کە دەلێن: ئەو بتانە خودامانن، هاوێلی خودان، شەفاعەتمان بۆ
 دەکەن، یان: کە دەلێن: تۆ شاعیری، ساحیری، کۆلەووەنانی و فالگەرەوێ. غەم
 مەخۆ چونکە ئێمە نەیتێسو ناشکرایان دەزانین، ناگامان لێیە چە
 دوژمنایەتیەک لە دلی خۆیاندا دەشیڕنەووە چی ناشکرا دەکەن، سزای سەختی
 دۆزەخیان پێ دەچێژن و تۆلەیان لێدەکەینەووە.

بەلگە لەسەر رابوونی قیامت و چەسپاندنی زیندووبوونەووە

أَوَلَمْ يَرِ الْإِنْسَانُ أَنَّا

خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ ﴿٧٧﴾ وَضَرَبَ لَنَا

مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ ﴿٧٨﴾

قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ

﴿٧٩﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُم مِّنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا أَنْتُمْ

مِّنْهُ تُوقَدُونَ ﴿٨٠﴾ أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ

بِقَدْرِ عَلَيَّ أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلَىٰ وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿٨١﴾

إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٨٢﴾

فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

له‌ه پیش باسی ته‌و حیدو پیغه مبه‌رایه‌تی کرد: که‌دوو بنه‌مای سه‌ره‌کی نیمانن، ئیستاش دیته سهر باس‌کردن و به‌لگه هیتانه‌وه بو بنه‌مای سییم که هاتنی رۆژی قیامت و زیندوبونه‌وه‌ی ئاده‌میزاده به‌چند به‌لگه‌ی جؤرا و جؤر ده‌یچه‌سپین و رونی ده‌کاته‌وه، ده‌فه‌رموی: ﴿أَوَلَمْ يَرِ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ﴾ نایا ئاده‌میزاد نه‌یزانیوه: که نیتمه نه‌واغان له تنۆکه ناوێک دروست‌کرده، به‌قۆناغه‌کانی په‌روه‌ده‌بوون و رسکان‌دا تیپه‌ریوه و پاشان کرد و مانه به‌ئاده‌میزادێکی رێک و پێک و خاوه‌ن هه‌ست و عه‌قل و هۆش، که‌چی ده‌یبینی کیشه‌مان له‌گه‌ڵ ده‌کا و ده‌لێ: قیامت رانابی و زیندوبونه‌وه نیه، بت و سه‌نهم ده‌کاته هاوه‌لی خدا.

(الحاکم) له ئیبنوعه‌بیاسوه ریوایه‌ت ده‌کا ده‌فه‌رموی: (العاص) ی‌کۆپی وائیل هات بو‌لای پیغه‌مبه‌رو ئیسقانه رزیوێکی به‌ده‌سته‌وه بوو وردی کردو وتی: نه‌ی موحه‌مه‌د! نهم ئیسقانه رزیوه دوا‌ی نهم پۆلکان و رزینه، زیندو ده‌بیته‌وه؟؟ پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) فه‌رموی: به‌لێ: خودا نه‌وه‌ش زیندو ده‌کاته‌وه، پاشان تۆش ده‌مریت و نه‌بجار زیندوت ده‌کاته‌وه، دوا‌یی له‌سه‌ر نهم بی‌پروایێو خراپ‌کاریه‌ت خودا ده‌تخاته ناو دۆزه‌خه‌وه، نیت نهم نایه‌ته ﴿أَوَلَمْ يَرِ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ.. الا‌یه﴾ نازل بوو.

ئىبنو ئەبى حاتم لىە موحاھىدو لىە عىكرىمەو عوروەى كورپى زوبەيرو
قەتادەو سوودى، ھەمان رىوايەت يان ھىئاو دەلىن: ئەو پىاوەى ئىسقانە
رزىوہ كەى بە دەستەوہ بوو ئوبەى كورپى خەلف بوو، ئەبو حەبىئانىش ئەمەى
بەلاوہ پەسەندە، ھەر لىەم روانگەوہ موفەسسیرىن فەرموويانە ئوبەى كورپى
خەلفى جومەحى ھات بۆلاى پىغەمبەر (ﷺ) ئىسقانىكى رزىوى بە دەستەوہ
بوو، بە دەست وردى كردو وتى: ئەى موحەممەد! خودا دواى رزىنو پۆلكان ئەم
ئىسقانە زىندو دەكاتەوہ؟ پىغەمبەر (ﷺ) فەرموى: بەلى خودا ئەوہ زىندو
دەكاتەوہ، تۆيش دەمرىنىو دوايى زىندوت دەكاتەوہ پاشان دەتخاتە ناو ناگرى
دۆزەخەوہ.^(۱)

بە ھەر حال ۋە كوو زانايانى ئوصول دەفەرموى: (العبرة بعموم اللفظ لا
بخصوص السبب) گىرنگ گشتى وشەيە كەو ئەو بەرچاۋ دەگىرى ئەك
تايبە تەندى ھۆكارى نازلبوونەكە، بەم پىيە ھەركەسىك بىرۋاى بە
تاك وتەنھايى خودا نەبىو ئىنكارى زىندوبوونەوہ بكا رەتدانەوہى ئايەتەكە
دەيگىرىتەوہ.

نمونهى ئەم ئايەتە ئايەتتىكى ترە: كە دەفەرموى: ﴿الْم نَخْلَقْكُمْ مِنْ مَاءٍ
مُهِينٍ. فَجَعَلْنَاهُ فِي قَرَارٍ مَكِينٍ. إِلَى قَدَرٍ مَعْلُومٍ﴾ (المرسلات: ۲۰-۲۲) يان دەفەرموى:
﴿إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نَظْفَةٍ أَمْشَاجٍ﴾ (الانسان: ۲) دەى حەق واىە ئادەمىزاد
سوپاسگوزارى ئەو ھەموو نىعمەتانە بى ھەمىشە شوكرانە ژمىرى بكا، ئەك
بوغرا بىو و لوتبەرزى بنوئىو بىرۋاى بە زىندوبوونەوہ نەبىو. ئەوہ تا لىە

(۱) سەرى (اسباب النزول)ى واحىدى بکە ص ۲۴۶ ھەروھا (اسباب النزول)ى سىوطى ص ۶۶۸-۶۶۹ بکە. واخرجه
الحاکم فى التفسیر (باب ۳۶) ص ۳۶۰۶

جیاتی پروابوون به زیندوبوونه و تاک و تهنهایی خوداو ده سلاتی ره های به سهر
 هم مو شتیک دا ریبا زکی چه وتی گرتوه ﴿وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ﴾
 قَالَ: مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ ﴿نَهْزِيلُهُمْ لَنَا بِنُوحٍ عَيْنٍ هِيَ تَدْرِي بِمَا تَعْمَلُونَ﴾
 سهر تای خوی له بیر چوته وه: که له نه بو وه به دیان هینا وه به لایه وه دورو
 نه گونجا وه: که خودای خاوهن ده سلات بتوانی جه ستهی رزیو پۆلکا و
 سهرله نوئ زیندو بکاته وه، سهر ره ق و نه فامه، چونکه قیاسی ده سلات و
 توانای خودا ده کاته سهر ده سلات و توانای به نده کان، ده سلاتی خودا له کوئ و
 توانای ناده میزاد له کوئ؟؟

﴿قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ، وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ﴾ نهی
 پیغه مبهرا! بهو موشریکه سهر سه ختانه بلئی: خودا نهو ئیسقانه رزیو
 زیندوده کاته وه، نهو خودایه یه که عجار له نه بو وه به دی هینا وه، هیچ نه بو
 دروستی کرده دواپی ده توانی به هاسانی جارتیکی تر سهرله نوئ زیندویان
 بکاته وه. خودا زاناو ناگاداره هیچی لی گوم نابئی، ههر شتیک چه ندیک نادیارو
 خفی بی، له ناو زگی زهوی دا بی، له ناو قولایی ده ریادا بی، پارچه پارچه
 بووبی و بویتته تۆزو خۆل و تیکه لاو به خۆل وروه ک بووبی خودا سهرله نوئ
 زیندوی ده کاته وه.

نه عجار به لگه یه کی تر له سهر به توانایی خودا ده هینیتته وه و ده فهرموی:
 ﴿الَّذِي جَعَلَ لَكُم مِّنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا، فَإِذَا أَنتُم مِّنْهُ تُوقِدُونَ﴾ نهو خودا
 خاوهن ده سلاتی که دره ختی بۆ ئیوه به دی هینا وه له ناو، دار رسکا وه
 سهوز بووه و پیگه یشتوه بو ته دره ختیک خاوهن لق و پوپ و گه لاو میوه ی
 تهرو تازه، دواپی نهو داره تهرو ناوداره ی وشک کرده و ناگری پی ده کاته وه،
 له و کاته شدا: که له ههر تهی گهش و غادایه ناگری تیدا شار درا وه ته وه، دهی

که سیك نهوه تواناو دهسه لاتی بی، هرچی بینه وی دهیکاو هیچ شتیکی لی یاخی نابی، نه م گۆرانکارییه له عونصوریکه وه بۆ عونصوریکی تر، به لگه یه له سر نهوه: که مومکینه جارتیکی تر تهرو تازه یی بگه رپته وه بۆ ناو نهو شته ی که له وه پیش تهرو تازه بووه و ئیستا وشک و برینگه، هندیك له موفه سسیرین پییان وایه: مه به ست به نایه تی ﴿الذی جعل لکم من الشجر الأخضر نارا﴾ دره ختی (مه رخ و عه قاره) که له ولاتی حیجازدا هیه، که سیك بیه وی ناگر بکاته وه و ناگریشی پی نه بی، دو ته لی سه وز له و دره ختانه دهیته لیکیان ده داو ناگریان لی پهیدا ده بی.

زانباری و زانستی تازه نهوه ی دره خستوه: که نه و گه رمایه و ناگره ی له ناو خۆی خه زنی ده کا، له و کاته دا که دره خته که یان روه که که له وه پری تهرو تازه یی دایه و ئاوداره، نه و ناگره ی تیدایه، جا له کاتی لیک خشانندن دا ناگریان لی پهیدا ده بی، وه کوه و چۆن له کاتی سوتاندن دا ناگره که یان لیده رده چی، نه وه لیژانی و دهسه لات و کارامه یی په روه ردگاره نه و تاییه تمه ندییانه ی خستۆته ناو دره خته وه و هر خودایه ده توانی دوشتی دژ به یه ک بخته په نا یه که وه، سروشتی گه رمی ناگرو سروشتی ساردی ناو له دره ختدا کۆیکاته وه و گه شه بکا و سه وز بنوینی، به لکوه له خودی ئاودا عونصوری ناگر هیه و به شیك له ناو ناگره وه کوه له وه پیش ناماژه ی بۆ کرا.

نه مجار به لگه یه کی تری سه رسوهرینه تر له سه ر خودایه تی به توانایی په روه ردگار ده هیته وه و ده فره موی: ﴿أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَادِرٍ عَلَى أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلَىٰ وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ﴾ نایا نه و خودایه ی ناسمانه کان و زهوی به دیه ی ناوه، توانای نهوه ی نیه نمونه ی ئاده میزاد دروست بکا و دوا ی مردن سه رله نوی زیندویان بکاته وه؟ به لی خودا به دیه ی نه ره،

ئەوپەری توانای ھەبەو ھیچی لى عاسى نابى، زانایى رەھای ھەبەو ھیچی لى گوم نابى، ئاسمانەکان و زەوی مەخلوقاتىكى عەجایەبو سەرسوپھینەرن، ئەم زەویەى ئىمە لەسەرى دەژین، مەلایین جوړو رەگەزى تر لەگەلمان تىیداژيان بەسەر دەبەن، ئىمە لە ئاست قەبارەى زەوی وەکوو نەبوو واین و نازانین حەقیقەتى چۆنەو چىە “چىتىكى زۆر كەمى لىدەزانین، ئەم زەویە بەو پان و پۆرىو زەبەلاحیەى، یەكێكە لە شوێنكەوتوو بەچكۆلەكانى ئەو خۆرەى كە داىە زەمینمان بە تیشك و گەرمایى ئەو دەژى. دەى ئەم خۆرە كە زەوی لە ئاستى قەبارەىەكى بەچكۆلەىە-یەكێكە لەسەد ملیۆن ھەسارەو لەیەك مەجەرپەدا دىن و دەچن، دونیای ئىمە پىك دىنن، لە بونەو ەردا چەند مەجەرپەىەكى تریان چەند جیھانىكى تری وەكوو جیھانى ئىمە ھەن، ئاسمانشوناسان تا ئىستا بەدوربینەكانیان ژمارەى مەجەرپەكانیان گەیانندۆتە سەد ملیۆن مەجەرپە. چاوەروانىشن دوربینى پىشكوتووتر پەیدابىن و بتوانن مەجەرپەىەى تر كەشف بكەن، لە نىوان ئەو مەجەرپەى زەوى ئىمەى تىداىەو مەجەرپەىەكى تری جیرانى نزیكەى حەوتسەد و پەنجا سالى روناكىیە (سالى روناكیش بەبیست و شەش ملیون ملیون میل مەزندە دەكرى!)

چەندەھا قەبارەى زۆر زەبەللاھى تر ھەن لەو (سەد)انەى وا گومان دەبەرى ئەم خۆرو ھەسارانە لەوان جیاپونەتەو ەو پارچەى ئەو (سەد)انەن. ئەوانە ھەموویان فەلەك و مەدارىكى تاییەتییان ھەبە تىیدا ھەلدەسورپین، زوربەیان تەوااییەیان ھەن و ئەستىرەى تر ھەن سەریە ئەوانن و مەدارو خولگەى خۆیان ھەبە وەكوو چۆن زەوى بەدەورى خۆردا مەدارى ھەبە!

هه موو ئه و خۆرو هه سارانه ئه م که ونه پان و به رینه دا هه لده سورتن و هه میسه له جمۆجول دان و هه دادانیان نه، نه گهر ساتیک به وستین دونیا و یران ده بی و ئه و قه بارانه لیک ده ده ن. ئه و بۆشایی به به رفران و سه رسوپه یته ره ئه و ملیۆنه ها خۆرو هه سارانه مه له ی تیدا ده که ن و ده لپی گهر دیله ن و ناتوانین به خه یالیش ته سه وریان بکه ین و سه رنچ دانیان سه ر گپۆ ده کا.^(۱)

به ته نکید... که سیك بتوانی ئه م بوونه وه ره به رفران و سه رسوپه یته ره دروست بکا، ده توانی دوا ی مردن ئیوه سه ره له نوی زیندوبکاته وه، وه کوو له نایه تیکی تر دا ئا ماره به وه ده کا و ده فره موی: ﴿لَخَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾ (غافر: ۵۷) یان ده فره موی: ﴿أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَمْ يَغْيِ بِخَلْقِهِنَّ بِقَادِرٍ عَلَى أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ بَلَىٰ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ (الاحقاف: ۳۳) جا بو جه ختکردنه وه له سه ر مانای نایه ته کانی پيشوو ده فره موی: ﴿إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾ دابو نه ریتی خودا له به دیه یته نانی شتدا هه ره ئه وه نده یه پی ده فره موی: به وه ده بی. هه رکاتی ویستی شتیك بیته دی و کاریک نه نجام بدری، پی ده فره موی: بیه یه که سه ر دیته دی و نه نجام ده دری.

ده ی که وایه ﴿فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ، وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾ پاک و بی عه یبه ئه و خودایه ی خاوه نیه تی هه موو شتیکی هه یه وه سه لاتی ره های هه یه له هه لسه وران و به رپویه بردنی بوونه وه ردا، چونی بوئی ئاوا هه لیده سورپینی و به رپویه ده با، هه ر بۆلای ئه و، ئیوه ی ئاده میزاد ده گه رپینه وه، دوا ی مردن زیندو ده کرپینه وه ده چنه وه به رقاپی ئه و، ئیتر له قیامه تدا

(۱) فی ظلال القرآن ج ۷/۳۸-۳۹

هموو ئینسانیک به گویره‌ی کرده‌وه‌کانی سزاو پاداشی ده‌دریته‌وه، ده‌سا با
 هموو ئاده‌میزاد بۆ به‌رژه‌وه‌ندی خۆیان به‌ندایه‌تی بۆ نه‌و خودایه بکه‌ن و به
 تاك‌وته‌نهای بناسن و گویره‌یه‌لی فه‌رمان و جله‌وگیریه‌کانی بن.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سوره‌تی (الصافات)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالصَّافَّاتِ صَفًّا ﴿١﴾ فَالزَّجْرَاتِ زَجْرًا ﴿٢﴾ فَالتَّلِيلَاتِ ذِكْرًا ﴿٣﴾
 إِنَّ إِلَهَكُمْ لَوَاحِدٌ ﴿٤﴾ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ
 الْمَشْرِقِ ﴿٥﴾

ثم سوره‌ته ناوئراوه (الصافات) چونکه بهم سوئنده یه‌زدانییه ده‌ست پی
 ده‌کا: که په‌روه‌دگار سوئند به فریشته ریزوه‌کانی ده‌خوا، شه فریشتانه‌ی له
 ناسمان‌داریز ده‌به‌ستن وه‌کوو چون ناده‌میزاد له نویژی جومعه‌و جه‌ماعت‌دا ریز
 ده‌به‌ستن، جا ریز به‌ستنه‌که‌یان له‌سهر قاچ بی وه‌کوو ناده‌میزاد، یان به
 باله‌کانیان ریز ببه‌ستن و ده‌سته‌ونه‌زه‌ری فره‌مانی یه‌زدانیی بن، یان به‌هر
 شیوه‌یه‌کی‌تر ریز ببه‌ستن.

ثم سوره‌ته مه‌ککویه‌و له مه‌ککه‌ نازل بووو وه‌کوو سوره‌تی پیشه‌وه‌ی،
 نایه‌ته‌کانی کورت کورت و به‌زه‌برن، خیرا خیرا چه‌کوش ناسا دل‌و می‌شکی
 ناده‌میزاد ده‌کوئ. دیمه‌نه‌کانی زورو جوراوجورن، کاریگه‌رو سه‌رکوتکه‌رن،
 ترسینه‌رو هه‌ست هه‌ژنن، له ته‌وه‌ری هه‌ساس ده‌ده‌ن و به‌ناگا هی‌نه‌رن،

وه کوو باقی سوره ته مه ککیه کانی تر بیرباوه ری راست و حق له دل و دهروون داده پرسکیتنی، چلک و پوخلاتی شیرک و تاوان له عه قیده لاده با، وه لی به شیوه یه کی تایبه تی و ناراسته کراو لایه نیک ی شیرک و بیرباوه پرتکی پر و پوچ و ره گه دا کو ترا و له ناو کۆمه لگای عه ره بی رۆژگاری نازلبوونی قورئان دامو عاله جه ده کاو ده ییوچینیته وه، پی له سهر نهو بیرباوه ره هه لهو خه رافیاته داده گری و گه نده لینی و پوچی شی ده کاته وه، نهو بیرباوه ره پوچی: که هه ندی له عه ره به کان په یه ویان ده کردو له ناخیان دا جیگیر بو سو، بیرباوه پرتکی نه فسانه بی، پیان وابو و خزمایه تی له نیوان خوداو جندو که دا هه یه، له روانگی نهو بیرباوه ره نه فسانه بی یانه وه پیان وابو: له ناکامی هاوسه ریته تی خودا له گه ل جندو که دا فریشته پهیدا بوون، واته: پیان وابو جندو که خیزانی خودان و فریشته کچی خودان!! (استغفر الله، هزار جارو زیاتریش استغفر الله!)

بۆیه له م سوره ته دا به توندی هیرش ده کړیته سهر نهو بیرباوه ره هه لهو بی بناغه یه و په رده له سهر کرمو لئ و پوچی نهو نه فسانه هه لده ده اته وه و به توندی ده ییوچینیته وه.

نه مجار خرابی وه زعی کافره کان له قیامه تدا نایش ده کا، حیوارو کی شه و جه ده لی له نیوان تیمانداران و کافران له ژبانی دونیا یان دا ویریر ده هیئینه وه، نه مجار ناکامی هه ر دو لایان رون ده کاته وه، خودا په رستان له نازو نیعمه تی به هه شت دا بو هه تاهه تایه ده میننه وه، کافره کانیش له دۆزه خدا بو هه تاهه تایه سزا ده ده رین.

نه مجار به کورتی و چروپری سه رگوزه شته ی هه ندی له پیغه مبه رانی پیشو نایش ده کا، چیرۆکی هه زره تی نوح و ئیبراهیم و ئیسماعیل و موسا و هارون و ئیلیاس و لوط و یونس عليه السلام ده گێرینه وه، وه لی له ناو هه موویان دا چیرۆکی

هزره‌تی نیبراهیم به دریژی ده‌گیژیتسه‌وه، له دوو هه‌لویستی یه‌کالا‌کهره‌وه‌دا
پئ له‌سهر چیرۆکی ئەم زاته‌ داده‌گری.

یه‌کەم له رودای بت شکانده‌که‌دا، دووهم له‌وکاته‌دا که‌فرمانی پئ
کراوه‌ کوره‌کە‌ی سهر‌بهری، له‌ هه‌ردو هه‌لویسته‌که‌دا خاوه‌ن باوه‌ریکی که‌م وینه
بوو، بۆیه‌ بوته‌ قودوه‌و رابه‌ری ئاده‌میزاد به‌گشتی و پیغه‌مبه‌ران به‌ تاییه‌تی.
هه‌روه‌ها له‌م سوره‌ته‌دا سهر‌گوزه‌شته‌ی هزره‌تی یونس راده‌نوینئ، ئەو
سهر‌گوزه‌شته‌ سهر‌سوپه‌ینه‌ره‌ بی‌وینه‌یه: که‌ ره‌نگه‌ له‌ میژوودا دوباره‌ نه‌بویته‌وه.

ئە‌بجار کۆتایی سوره‌ته‌که‌ به‌وه‌صفکردنی فریشته‌کان ده‌هینئ به‌وه: که
هه‌میشه‌ ریزیان به‌ستوه‌ بۆ خودا‌پهرستی و ته‌سبیحات و ئە‌وه‌ش رون ده‌کاته‌وه
که‌ خودا پش‌تگیری پیغه‌مبه‌ران و خۆشه‌ویستانی خۆی ده‌کا، په‌سنی
پیغه‌مبه‌ران راده‌نوینئ و ره‌وشتی موشریک و سته‌مکاره‌کانیان لئ دوور
ده‌خاته‌وه، سهر‌ه‌تا تا‌کوته‌نهایی خودا راده‌گه‌یه‌نئ و ده‌فرموی: ﴿والصفات
صفا﴾ په‌روه‌ردگار، به‌و فریشتانه‌ سویند ده‌خوا: که‌ بۆ عیبادەت و
فرمان‌به‌رداری په‌روه‌ردگار، هه‌میشه‌ ریزیان به‌ستوه‌، جا ریزبوونه‌که‌یان
له‌سهر قاجه‌کانیانه، یان باله‌کانیان ریز کردون و چاوه‌روانی فرمان
په‌روه‌ردگارن، ﴿فالزاجرات زجرا﴾ ئە‌و فریشتانه‌ی چە‌ند ئە‌رك و فرمان‌ئیکیان
له‌سهر‌شانە‌و ئە‌نجامی ده‌دن “بڕیک له‌و ئە‌رك و واجباته‌یان ئە‌وه‌یه، هه‌وره‌کان
تاو ده‌دن بۆ ئە‌و شوینە‌ی که‌ خودا ده‌یه‌وئ بارانی لئ ببارینئ، یان مه‌به‌ست
به‌ (الزاجرات) ئە‌وه‌یه: ئاده‌میزاد ده‌گیژنه‌وه له‌ تاوان و سهر‌پێچی فرمانی
خودا به‌وه: که‌ ئیله‌های خیر ده‌خه‌نه‌ ناو دڵ‌وده‌رونیانه‌وه، شه‌یاتینی
ده‌په‌تینن، له‌ ئاده‌میزادی دوور ده‌خه‌نه‌وه و نا‌هیلن و سه‌سه‌و ختوکه‌ی
گومرایی بجه‌نه‌ ناو دلیانه‌وه.

﴿قَالَ تِلْكَ إِذْ كُنَّا نَسْمَانِي﴾ نهر کیکی تری سرشانیان نهو هیه نامهی ناسمانی به سر پیغه مبه ران دا ده خویننه وه. جا سویند بهو فریشتانه: که نهوه نه رک و واجباتیانه ﴿إِنَّ إِلَهُكُمْ لَوَاحِدٌ﴾ بیگومان خودای نیوه نهی ناده میزادینه، نهی نهوانه ی خطابتان ناراسته ده کری، خودایه کی تاك و ته نهاو بی هاوه له، پیوسته به دل سوژی به ندایه تی بو بکن ﴿رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ الْمَشَارِقِ﴾ به دیهیننه رو هه لسوړینه رو خاوه نی ناسمانه کان و زهوی و هه موو نهو شتانه ی تیپان دایه و له ناوانیان دایه له گیانله بهرو بی گیان، له ناده میزادو فریشته و جندو که، له روه و دره خت و تاوو هه واو مانگو خوړو نه ستیره و مه جه پر وه (سدم) له جواتی و ورده کاری تیپان دا... هتد

هه روه ها خودای شویننه لات و شوین ناوا بو نی شه، دهی که وایه له ناخوه پرواتان به تاك و ته نهایی خودا هه بی به دل سوژی به ندایه تی بو بکن و هه نهو پیرستن، چونکه هه بوونی نهو حه مکه مه خلوقاته: که نی مهی ناده میزاد به شیکی زور زور که می لی ده زانین، باشترین به لگه یه له سر هه بوون و تاك و ته نهایی خودا و توانا و ده سه لاتی. که ده فرموی: ﴿وَرَبُّ الْمَشَارِقِ﴾ وشه ی مه شاریق به کو ده هی نی، ناماژه به حه قیقه تیکی زانستی ده کا بریتییه له وه هه موو نه ستیره یه ك شویننه لات و شوین ناوا بوونی هیه، به لکو و هه نه ستیره یه ك چند شویننه لات و شوین ناوا بوونی هیه، ته عبیره که شتیکی وردی تر ده گه یه نی و واقعی گوی زه ویمان نیشان ده دا، چونکه زهوی له هه لخوا نی به رده و امنه دا به رام بهر خوړ، سات دوا ی سات و له سر هه موو پارچه کانی، شویننه لات و شوین ناوا بوونی لی پیدا ده بن، هر که به شیکی خوړی لی هه لدی به شیکی تری خوړی لی تاوا ده بی، هه روا به نیسبه ت هه موو نه ستیره کانی تره وه، نه وکاته ی له نیمه دهرده که ون له خه لکی ولاتانی تر تاوا

ده بن، که له ئیمه ئاواده بن له ولاتیانی تر هه ل دین. ئەمە حەقیقەتییکی زانستی یەو له سەر دهمی نازلبوونی قورئاندا خەلکی پەییان پێ نە بردو، بەلام قورئان ئەو کاتە ئەم حەقیقەتە زانستی یەو راگەیان دوه، و تازە بە تازە زانیاری تازە ئەو حەقیقەتەو چەسپاندوه.

رازاندنەوێ ئاسمان بە ئەستێرەکان

إِنَّا زَيْنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِرِزْنٍ الْكُوكِبِ ﴿٦﴾ وَحِفْظًا
مِّنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَّارِدٍ ﴿٧﴾ لَا يَسْمَعُونَ إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَى وَيُقَذِفُونَ
مِّنْ كُلِّ جَانِبٍ ﴿٨﴾ دُخُورًا وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ ﴿٩﴾ إِلَّا مَن خَطِفَ
الْخُطْفَةَ فَاتَّبَعَهُ شَهَابٌ ثَاقِبٌ ﴿١٠﴾

ئەم کۆمەڵە نایەتە بەلگەیەکی تریان لەسەر هەبوونی خوداو تواناو دەسلاتی بێ سنووری لە خۆگرتووه، لەو پێش باسی بە دیهێنانی ئاسمانەکان و زەوی کرد، ئەجار لێرەدا لە باسی ئەو دەکا: کە ئەستێرەکان دوو سودی سەرەکییان هەیە، جوانکردنی ئاسمانی دونیاو رەتاندنی شەیاتینی.

دەفرموو: ﴿إِنَّا زَيْنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِرِزْنٍ الْكُوكِبِ﴾ ئیمە ئاسمانی دنیامان رازاندۆتووه بە جوانی ئەستێرەکان، هەركاتی بەشەو سەر هەلپێی، دەستەنگینی و کارامەیی خودا دەبینی، ئەو ئەستێرەنە دەلتی لوتلوتو مروارین دەدرەوشێنەوه.

﴿وَحَفِظًا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍ﴾ نیمه ناسمانان پاراستوه له هه‌موو شه‌یاتینی سهرکه‌ش و یاخی، هه‌رکاتی بیانه‌وی قسه‌وباس له عاله‌می بالا بدن، تیر نه‌ستیره‌یه کیان تیده‌گرین و ده‌یان‌سوتینی، بۆیه ده‌فه‌رموی: ﴿لَا يَسْمَعُونَ إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَى﴾ واته: شه‌یاتینی ناتوانن هه‌والو ناخاوتنی عاله‌می بالا بیستن، هه‌ر له‌گه‌ل هه‌ولی نه‌وه‌یان دا یه‌کسه‌ر تیره‌ستیره‌یان تی ده‌گه‌ی و ناتوانن توخنی بکه‌ون. هه‌لبه‌ته نه‌م دوتاییه‌ته‌ندییه‌ی نه‌ستیره‌کان یان نه‌و دوو سوده سهره‌کیه‌یان له‌چهند نایه‌تی تیرش دا ناماژه‌یان پی کراوه، وه‌کسو ده‌فه‌رموی: ﴿وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ وَجَعَلْنَاهَا رُجُومًا لِلشَّيَاطِينِ وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ السَّعِيرِ﴾ (المکه:ه) یان ده‌فه‌رموی: ﴿وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَزَيَّنَّاهَا لِلنَّاظِرِينَ وَحَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ إِلَّا مَنْ اسْتَرَقَ السَّمْعَ فَاتَّبَعَهُ شَهَابٌ مُبِينٌ﴾ (المجر:۱۶-۱۸).

ناسمان شوینی شکۆمندی و قیبه‌گای خودا‌په‌رستانه، ریگه نادری شه‌یاتینی یاخه‌چوان بۆی سهرکه‌ون، بۆیه ﴿وَيُقَذَّفُونَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ دُخُورًا وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ﴾ له هه‌ر لایه‌که‌وه بیانه‌وی بۆی سهریکه‌ون بۆ قسه‌دزین، له هه‌موو لایه‌که‌وه تیرباران ده‌کرین به‌ تیره‌ستیره، ده‌شکی‌ندرتن و تارومار ده‌کرین و ناهیل‌دری توخنی بکه‌ون و نه‌و مراژه‌یان بیت‌ه‌جی، له رۆزی قیامه‌تیش دا سزای سه‌خت و دژوارو به‌رده‌وامیان بۆ هه‌یه،

﴿إِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَاتَّبَعَهُ شَهَابٌ ثَاقِبٌ﴾ مه‌گه‌ر شه‌یاتینی‌یه‌ک: که له هه‌لو فرسه‌تیک دا به‌فرکه قسه‌یتیک بدزی و بیفرین و بیدا به‌گویتی کاهین و کوله‌وه‌نانه‌کان دا، نه‌ویش خیرا تیره‌ستیره‌یه‌ک (نه‌یازیکیک) ده‌که‌و‌یت‌ه شوینی و جاری و اه‌دییه پیش نه‌وه‌ی قسه‌دزاوه‌که بگه‌یه‌نی، تیره‌ستیره‌که ده‌یسوتینی، جاری وایش هه‌یه به‌قه‌زاو قه‌ده‌ری خودا قسه‌که ده‌گه‌یه‌نیت‌ه به‌رگویتی کاهینه‌که. وه‌کسو له فه‌رمووده‌ی پیغه‌مبه‌ردا (ﷺ) هاتوه‌و نیب‌نوح‌یبان ریوایه‌تی کردوه: که پیغه‌مبه‌ر فه‌رموویه‌تی: (وَيَخْتطفُ الشَّيَاطِينُ السَّمْعَ

فیرمون فیکذفون الی اولیائهم فما جاؤوا به علی وجهه فهو حق ولکنهم یجرهونه و یزیدون^(۱)

ئەوێ لای زانایانی ئیسلام چەسپاوەو جینگە ی پروایە، ئەوێ شەیاتینیەکان پیش رەوانەکردنی پیغەمبەری ئیسلام (ﷺ) کە هەولێ قسە دزینی (ملاً الاعلی) یان دەدا جاری واهەبوە بە نیازیک و تیرئەستیرە سووتیندراو و جاری وایش هەبوە قسە یەکیان بۆ دزراوە، بەلام لە دوا ی رەوانەکردنی پیغەمبەری ئیسلام، لە هەموو لایەکەو رێگەیان لیگیراوە، هەر کە هەولێ ئەو بەدەن قسە یەکی بدزن، خیرا بە تیرئەستیرە تیرباران دەکرێن و کارەکیان بۆ ئەنجام نادرێ، بەمەش کە هانەو کۆلەوێ نانی پوچ بۆتەو و پیغەمبەرایەتی و نیگا چەسپاوەو ئیتەر بپرای بپرای جاریکی تر رێگە ی قسە دزینیان نیو نابێ. وەکوو لە نایەتیکێ تردا ئاماژە بەو دەکا و دەفەرموێ:

﴿انهم عن السمع لمعزولون﴾ (الشعراء: ۲۱۲) یان دەفەرموێ: ﴿وَأَنَّا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَاهَا مُلئتُ حَرَساً شَدِيداً وَشُهْباً. وَأَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ فَمَنْ يَسْمَعُ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شُهْباً رَصِداً﴾ (الجن: ۸-۹) لە راستی دا ئیمە نازانین شەیاتینی چۆن قسە لە ئاسمان دەدزن، یان چۆن هەلی بۆ هەلەدەکەوێ قسە بپفینێ، هەر وەها نازانین چۆن بە تیرئەستیرە راو دەنرێن. چونکە ئەمانە هەموویان لە ئیمە نهینین و سروشتی ئادەمیزادیمان ناتوانێ چۆنیەتی ئەو جوۆرە شتانە دەرک بکا، واقعیە کە لە ئیمە نەدیووە و غەیبیە، ئەوێ گرنگە ئەوێ: کە شەیاتینی ناتوانن بگەنە (ملاً الاعلی) بیستنی گوفت و گۆی ئەو کۆرو

(۱) اخراج الحديث الامام الترمذی بتمامه فی التفسیر (۳۲۲۴) باب (۳۵) یەو دەقە ی سەرەو ریا یەتی کردو و فەرمو یەتی (حدیث حسن صحیح).

مه‌جلیسانه‌یان لیّ یاساغه و رایه‌یان ناکه‌وی توخنی شه و جورّه شویتانه
بکه‌ون، که‌واته شه و بیروبوچونه‌ی کافره‌کان: که ده‌لین: له نیوان خوداو
شه‌یاتیتی‌دا په‌یوه‌ندی هاوسه‌ریه‌تی ه‌یه بی بناغه و بی به‌لگه‌یه، نه‌گه
شتیک له‌وانه راست بوایه، مامه‌له له‌گه‌ل کردنیان به شیوه‌یه‌کی تر ده‌بوو

سه‌لمانندی زیندوبونه‌وه و حه‌شرو نه‌شر

فَأَسْتَفْنِهِمْ أَهْمٌ أَشَدُّ خَلْقًا
أَمْ مَنْ خَلَقْنَا إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ طِينٍ لَّازِبٍ ﴿١١﴾ بَلْ عَجِبْتَ
وَيَسْخَرُونَ ﴿١٢﴾ وَإِذَا ذُكِّرُوا لَا يَذْكُرُونَ ﴿١٣﴾ وَإِذَا رَأَوْا آيَةً يَسْتَسْخِرُونَ
﴿١٤﴾ وَقَالُوا إِن هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿١٥﴾ أَمْ ذَا مِنَّا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا
أَمْ إِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿١٦﴾ أَوْ آبَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ ﴿١٧﴾ قُلْ نَعَمْ وَأَنْتُمْ دَاخِرُونَ
﴿١٨﴾ فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ فَإِذَا هُمْ يَنْظُرُونَ ﴿١٩﴾ وَقَالُوا يَنْوِيلُنَا هَذَا
يَوْمَ الدِّينِ ﴿٢٠﴾ هَذَا يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿٢١﴾

وه‌کوو زانیمان سه‌رتای سوره‌ته‌که‌ی به سه‌لمانندی هه‌بوونی خودای خاوه
ده‌سه‌لات و تا‌کوتنه‌ها ده‌ست پی کرد، به‌لگه‌ی ناشکرای له‌سه‌ر شه و حه‌قیقه‌ته
هینایه‌وه، که بریتییه له دروستکردنی ناسمانه‌کان و زه‌وی و نه‌وه‌ی
له‌تاویان‌دایه، هه‌روه‌ها به‌دیهینانی شویتنه‌لات و شوین ئاوابوون، نه‌بجار به

شوین شه‌دها باسی زیندوبونه‌وه و حشرو نه‌شر ده‌کا. ناشکراشه مه‌به‌ستی
 سه‌ره‌کی قورشان بریتییه له چوار بنه‌مای سه‌ره‌کی (خودایه‌تی خودا،
 زیندوبونه‌وه، پیغه‌مبه‌رایتی، سه‌لمانندی قه‌زاقه‌ده‌ره) بۆیه لی‌ره‌دا گونجاو بوو:
 که پی له‌سه‌ر بنه‌مایه‌ک له‌و بنه‌مایانه دابگیرئو به‌لگه بۆ سه‌لمانندی هاتنی
 قیامت و زیندوبونه‌وه به‌یئیتته‌وه ده‌فه‌رموئ: ﴿فَأَسْتَفْتِهِمْ أَهُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ
 مَنْ خَلَقْنَا﴾ نه‌ی پیغه‌مبه‌ر پرسیار له‌وانه بکه: که بروایان به رابوونی قیامت
 نیه، پییان بلئ: نایا دروستکردنی نه‌وان قورستره یان دروستکردنی
 ناسمانه‌کان و زه‌وی و نه‌وه‌ی تییان دایه له گیانه‌به‌رو بی‌گیان، له فریشته‌و
 شه‌یاتینی، له مانگو و خۆرو نه‌ستیره و باقی عاله‌مه‌کای‌تری ناو بوونه‌وه‌ر که
 ئیوه‌ی ئاده‌میزاد هیچیان لی نازان؟!

جا که دروستکردنی ناسمانه‌کان و زه‌وی و نه‌و تییان دایه قورستری له
 دروستکردنی نه‌وان، بیگومان هیچ کاریکیش بۆ خودا قورس نیه - پییان بلئ:
 بۆچی له‌باسی زیندوبونه‌وه‌ی دوامردن و هاتنی قیامت سه‌رتان سوپده‌مینئ؟
 بۆچی به راستی نازان و گالته‌تان پی ی دئ؟

نه‌تۆ نه‌ی پیغه‌مبه‌ر "چاوه‌روانی وه‌لام له‌وان مه‌که، شته‌که ناشکراو
 عه‌یانه، پتویست به‌وه‌لامدانه‌وه‌ی نه‌وان ناکا" پرسیاره‌که بۆ ئیستینکارو
 سه‌رسوپمانه له حال و وه‌زیان، له بی‌ناگایی و کورت‌بینی و گیلگیان،
 گالته‌کردن به مه‌زنده‌کردن و بیروبو‌چونیان.

نمونه‌ی نه‌م نایه‌ته نایه‌تیکی تره: که ده‌فه‌رموئ: ﴿الْخَلْقَ السَّمَاوَاتِ
 وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾ (غافر: ۵۷) یان
 ده‌فه‌رموئ: ﴿أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَادِرٍ عَلَى أَنْ يَخْلُقَ
 مِثْلَهُمْ بَلَىٰ وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ﴾ (یس: ۸۱) ئیتر له‌م روانگه‌وه سه‌ره‌تای
 دروستبوونی ئاده‌میزاد راده‌گه‌یه‌نی و ده‌فه‌رموئ: ﴿إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ طِينٍ

لا زب ۶ نیمه بناغدی نهوان : که ناده‌مه له قورپنکی لینج دروستمان کردوه، جا: که نهوان لهو ماده زه‌عیفه دروست کراون؟ نه‌دی به‌ج عه‌قلنک بر‌ویان به زیندوبوونه‌وی دوامردن نیه. بۆچی بر‌ویان به‌وه نیه: که خودا جارپنکی تر له گل دروستیان ده‌کاته‌وه؟ به‌کورتی نه‌م جه‌ستانه قبوولتی نه‌وه ده‌که‌ن گیان به‌چیتته ناویان، نه‌گهر وا نه‌بوايه له‌سهره‌تاوه قبوولتی گیانیان نه‌ده‌کرد، ده‌ی خودای خاوه‌ن تواناو ده‌سه‌لات ده‌توانی جارپنکی تر نه‌م گیانه بخاته‌وه ناو جه‌سته‌کانه‌وه.

نه‌بجار قورشان ئوسلوبه‌که ده‌گورپنو ده‌فه‌رموی: ﴿بَلْ عَجِبْتَ وَيَسْخَرُونَ﴾ پتویست به‌پرسیار لی کردن ناکا، نه‌وانه گهل‌ونه‌ته‌وه‌یه‌کی سه‌رره‌قوبی بر‌واو گیل‌و که‌ذذابن. نه‌تۆش نه‌ی پیغه‌مبه‌ر “عه‌جابه‌ب ده‌تگرپو سهرت له هه‌لویستیان سوپ ده‌میتنی: که نه‌وانه ویت‌پای نه‌و هه‌موو به‌لگه‌ ناشکرایانه له‌سهر به‌توانایی خودا، که‌چی بر‌ویان به‌ زیندوبوونه‌وه نیه. نه‌ک ههر نه‌وه‌نده‌و به‌س به‌لکوو گالته‌یان به‌ زیندوبوونه‌وه دی‌تۆقه‌شه‌ریان به‌و به‌لگوو نیشانانه دی: که بۆیان ده‌هیتیه‌وه له‌سهر به‌توانایی خودا به‌سهر هه‌موو شتیلکدا.

یان، تۆ سهرت سوپ‌ده‌میتنی له‌ ده‌سه‌لات و توانای خوداو نه‌وان گالته‌یان به‌سهر سوپ‌رمانه‌که‌ت دی! یان تۆ سهرت سوپ‌رماوه له‌وه: که نه‌وان ئینکاری زیندوبوونه‌وه ده‌که‌ن و نه‌وانیش گالته‌یان پی دی.

﴿وَإِذَا رَأَوْا آيَةً يَسْتَسْخَرُونَ﴾ هه‌رکاتی به‌لگه‌یه‌کی ناشکراو نمایان بیینن، یان موعجیزه‌یه‌کی پیغه‌مبه‌ر که شاره‌زایان ده‌کا بۆ ئیمانیه‌یان و بر‌واکردن به‌ زیندوبوونه‌وه، زۆر زی‌ده‌ره‌وی ده‌که‌ن له‌گالته‌کردن و قه‌شه‌ری کردن‌دا، بانگی که‌سانی‌دیکه‌ش ده‌که‌ن بۆ هاوبه‌شی کردنیان له‌ گالته‌کردن‌دا.

﴿وَقَالُوا: إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ﴾ وتیان: نه‌ی موحه‌مه‌دا! نه‌و په‌یامه‌ی تۆ بۆت هیتاوین و پیمان راده‌گه‌یه‌نی، جگه له‌ سیحرو جادو به‌ولاره هیچی‌تر نیه، بۆیه گرنگی پی ناده‌ین و هه‌لناخه‌له‌تین، چی بلیتی گویت بۆ ناگرین.

﴿إِذَا مِنَّا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا أَإِنَّا لَمَبْعُوثُونَ﴾ له هموو قسه کانت سهیرتر نه وهیه: که ده لئیی زیندوبوونه وه هیه، نایا نیمه: که مردینو جهسته مان بوو به گل و خول و ئیسقانه کاغان رزین، تازه جارتیکی تر سه رله نوی زیندو ده کری نه وه؟ ﴿أَوَابَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ﴾ نایا باوک و باپیرانمان که پیش نیمه مردون و ماوهیه کی دورو درتژ به سهر مردنیان دا تپسه ریوه نه وانیش زیندو ده کری نه وه؟ به راستی زیندوبوونه وهی نه وان پتر جینگای سه سورمانه !!!

نه مجار پهروه ردگار و لامیان ده داته وهو ده فهرموی: ﴿قُلْ﴾ نهی موحه مه د پییان بلی: ﴿نعم﴾، و انتم داخرون ﴿به لئ نه وانیش و ئیسه دهی دوی مردنتان و بوون به خول، زیندو ده کری نه وهو به زه لیلی و ملکه چی ناماده ی حه شر ده کرتین. ﴿فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ فَإِذَا هُمْ يَنْظُرُونَ﴾ باباش بزنان زیندو کورنه وهیان زور سه هل وئاسانه و چ گرانیه کی تیدا نیه، به لکوو زیندوبوونه وهی مردوه کان و بریتیه له فو کردن به که له شاخی صوردا، به فهرمانی خودا ئیسرافیل فوی پیدا ده کاو بانگیان ده کا بو زیندوبوونه وهو رابوون له گۆره کانیان، له پرتکا هموو ئاده میزاد به گشتی تیکرا له گۆره کانیان راده بنو به زیندویی له بهر دهستی خودادا دهسته ونه زهر راده وهستون ده روانه دیمه نه سامناکه کانی روژی قیامت..

نه مجار دهسته کهن به سه رزه نشتکردنی خویمان و په شیمانی ده رده برن ﴿وَقَالُوا يَا وَيْلَنَا هَذَا يَوْمُ الدِّينِ﴾ نه وانیه له دونیادا پروایان به زیندوبوونه وه نه بوه گوتیان (ده لئین) نای مالویران و به هیلاکچو خویمان، نه وه روژی

قیامتو کاتی سزاو تۆله‌یه، نه‌وه کاتی سزادان و نه‌گبه‌تیمانیه له‌سه‌ر نه‌وه کرده‌وانه‌ی له دنیا‌دا شه‌نجامان داون. هه‌ی پۆرۆ بۆخۆمان و به‌فتاره چوو خۆمان.

نه‌جارجیشتیه ولامیان ده‌ده‌نه‌وه ده‌فرموی (هَذَا يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ) نه‌مپۆر یه‌کالا‌که‌ره‌وه و جودا‌که‌ره‌وه‌یه، رۆژی جیا‌کردنه‌وه‌ی چاکه‌کاران و خراپ‌کارانه، رۆژی پاداش وهرگرتنه‌وه و سزادانه‌وه‌یه، خراپ‌کارو سته‌مکار بۆ دۆزه‌خ و خودا‌په‌رستان بۆ به‌هه‌شتی رازاوه و نه‌پراوه.

حال و وه‌زعی موشریکه‌کان له قیامتدا و کیشکردنیان بۆ حیساب و لیکۆلینه‌وه

﴿أَحْشُرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَزْوَاجَهُمْ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ﴾ (۲۲) ﴿مِنْ دُونِ اللَّهِ فَأَهْدُوهُمْ إِلَى صِرَاطِ الْجَحِيمِ﴾ (۲۳) ﴿وَقِفُّهُمْ إِنَّهُمْ مَسْئُولُونَ﴾ (۲۴) ﴿مَا لَكُمْ لَا تَنَاصَرُونَ﴾ (۲۵) ﴿بَلْ هُمْ الْيَوْمَ مُتَسَلِّمُونَ﴾ (۲۶) ﴿وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ﴾ (۲۷) ﴿قَالُوا إِنَّكُمْ كُنْتُمْ نَاثِرِينَ عَنِ الْيَمِينِ﴾ (۲۸) ﴿قَالُوا بَلْ لَمْ تَكُونُوا مُؤْمِنِينَ﴾ (۲۹) ﴿وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طَٰغِينَ﴾ (۳۰) ﴿فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَا إِنَّا لَذَٰبِقُونَ﴾ (۳۱) ﴿فَأَغْوَيْنَاكُمْ إِنَّا كُنَّا غَاوِينَ﴾ (۳۲) ﴿فَإِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ﴾

﴿۳۳﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ﴿۳۴﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ ﴿۳۵﴾ وَيَقُولُونَ إِنَّا لِلَّهِ أَهْلُ الْهَتَنِ لَشَاعِرٍ مُّجْتَنُونَ ﴿۳۶﴾ بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَقَ الْمُرْسَلِينَ ﴿۳۷﴾

دوای سه لماندنو باسکردنی هه بوونی خودای تاه و ته نها و خاوهن صیفاتى جه مالو كه مال، هه روه ها سه لماندنى رابوونى قیامهت و زیندوبوونه وهى ئاده میزاد، نه مجار دیته سه باسکردن و رانواندنى حالو وه زعى كافره كان له قیامهت دا: كه راپیچی ناو دۆزه خ ده كرتن، كهس فریایان ناكه وئى و كهس ناتوانى له ئاگرى دۆزه خ رزگار یان بكا، پاشان ده ست ده كهن به سه رزه نه شت كردنى یه كترى و ده م تىك ده نین، شوینكه و ته و كه كان لۆمه ی سه رانى پیشه وایان ده كهن، هه مووشیان له نیش و نازارى دۆزه خ دا ده تلینه وه ویه كسانن له عه زابدا، چونكه هه ردولایان پشتیان له بانگه وازبى هه لكردوه و یه كتاپه رستى و هه قخواز ییان ره تكدۆته وه، بوختانیان بو پیغه مبه ر كردوه و به شاعیر و ساحیر یان ده زانى. ده فهرموى: ﴿أَحْشُرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَرْوَاهُ هُمْ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ﴾. من دون الله ﴿روژى ره ستاخیز په روه ردگار فهرمان ده كا به فریشته: كه موشریكه كان و هاوسه رو هاووینه و هه واهه كانیان و په رستراوه كانیان كۆبكه نه وه، ئه م سى جوړه كه سانه (سته مكارو خیزان و هه واهه كانیان و بت و صه نه م) هه كانیان راپیچی ده شتى مه حشر بكه ن، ئه مه ش بو زیده خه جاله تی و په شیمانى و سه ركۆنه كردن. كه ده فهرموى: ﴿أَحْشُرُوا﴾ خیطابى خودایه بو فریشته كان، یان خیطابى هه ندیكیانه بو هه ندیكیان. موشریكه كان و هه واهه وانیان و شوینكه و توانیان له كو فرو بیدیتى دا، یارمه تیده رانیان له به درۆخسته وه ی پیغه مبه ران دا، هه قاله شه یاتینى یه كانیان هه ر هه موو ریز

ده کرین. هه موو کافرێک ده خریته پێری شهیتانه که یه وه، پیاو کوژان به جیاو
 زیناکه ران پێکه وهو سودخۆره کان له تهک یه که دا، مه یخۆره کان به جیا... هتد
 ناواو بهو جوړه هه رتاقمه سته مکارێک کۆمه له ده کرین و سه ره ژمیر ده کرین
 نه عجار پهروه ردگار فه رمان ده رده کاو ده فه رموی:

﴿فَاهْذُوهُمْ إِلَىٰ صِرَاطِ الْجَحِيمِ﴾ شاره زایان بکه ن بۆلای دۆزه خ با هه ر
 زو بزانه: که دۆزه خینو بۆ شه وی ره وانه ده کرین نه مه ش به مه به ستی زیده
 گالته پێکردن و ریسوا بوون. ﴿وَقَفُّوهُمْ إِنْهُمْ مَسْئُولُونَ﴾ له وێستگه رایان بگرن
 بۆ حیسابو لیکۆلینه وه، رایان بگرن با پرسایان لێ بکری ده رباره ی
 عه قیده و کارو گوشتاریان: له دونیادا،

له فه رموده یه که دا تیرمیذی له ئیبنوعه بباسی ریوایه ت کردوه،
 ده فه رموی: (لا تزول قدما ابن آدم يوم القيامة من عند ربه حتى يسأل عن
 خمس: عن عمره فيم أفناه؛ وعن شبابه فيم أبلاه، وعن ماله من أين اكتسبه
 وفيم أنفقه، وماذا عمل فيما علم) له روژی قیامه تدا هه یج ئاده میزادیك پی ی
 کلا ناکا هه تا له پینج شت پرسایاری لێ نه کری "له ته مه نی له چی دا سه رفی
 کردوه، له گه نجی چۆنی به سه ربردوه، له مال و سامانی چۆنی په ییدا کردوه و له چی دا
 خه رجی کردوه، ده رباره ی نهو زانیارییه ی خۆی چۆنی کارپێ کردوه.

نه عجار بۆ زیده لۆمه کردن و سه رکو تانه و یان پێیان ده گو ترێ ﴿مالکم لا
 تنصرون﴾ نه وه چیتانه بۆ یارمه تی یه کتری ناده ن؟ نه وه بۆ وه کوو له دونیادا
 کۆمه کیتان به یه کتر ده کرد نیستا. نایکه ن؟ نه وه هه مووتان خه یوونه وه و
 پێو یستتان به یارمه تی و کۆمه کی یه کتر هه یه، خودا درۆزنه کانی
 خوشتان له ته کدایه !!؟

هه‌لبه‌ته نه‌وان ولامیان نیه و مته‌قیان بۆ ناکرئ، ترسو دیمه‌نی عه‌زاب،
بی به‌لگه‌یی و مایه‌پوچی وای لیکردون قسه‌یان بۆ نه‌کرئ !! قسه‌ی چی بکه‌ن
هیچیان به‌ ده‌سته‌وه نیه بیلئین.

﴿بَلِ الْيَوْمِ مُسْتَسْلِمُونَ﴾ به‌لکو نه‌وان نه‌مپۆ گهردنگه‌چی فه‌رمانی
خودان، بی گوویی ناکه‌ن، تۆزقالتیک سه‌رپێچی ناکه‌ن، چونکه هیچ
مه‌جالیکیان نیه و هیچیان بۆ ناکرئ. عابیدو مه‌عبود چون یه‌کن له‌ زه‌لیل و
بی به‌لگه‌ییندا.

نه‌جار سیاقه‌که جاریکی تر ده‌که‌وتیه‌وه سه‌ر راناندنی سه‌رگوزه‌شته‌یان
دیمه‌نی به‌یه‌کاچون و ده‌مه‌ده‌میتان نمایش ده‌کا و ده‌فه‌رموی: ﴿وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ
عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ﴾ شوئینکه وتوو سه‌رانی کوفر (تابیع و مه‌تبوع) روده‌که‌نه
یه‌کتری و ده‌م تیک ده‌نه‌ن و ده‌که‌ونه پرسیار لیک کردن پرسیار لۆمه‌و
دژایه‌تی و لیک دو‌ردۆمبوون، ﴿قَالُوا﴾ ژێرده‌سته‌و شوئینکه وتوان به‌ سه‌رۆک و
مله‌وره‌کانیان ده‌لئین: ﴿إِنَّكُمْ كُنْتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ الْيَمِينِ﴾ ئیوه ده‌هاتنه وێره‌مان
لای خێرو چاکه‌تان لیده‌گرتین، یان به‌هێزو زۆرداری له‌کاری خێر مه‌نعتان
ده‌کردین تا تووشی ئه‌م سزاو عه‌زابه‌تان کردین.

وه‌کو له‌ئایه‌تیکی تردا له‌وکاته‌دا: که‌له‌نا و دۆزه‌خدان برپیک له‌
جیدال و کیشه‌کانیان راده‌نوئینی و ده‌فه‌رموی: ﴿فَيَقُولُ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ
اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنتُمْ مُعْنُونَ عَنَّا نَصِيبًا مِنَ النَّارِ قَالَ الَّذِينَ
اسْتَكْبَرُوا: إِنَّا كُلٌّ فِيهَا إِنَّ اللَّهَ قَدْ حَكَمَ بَيْنَ الْعِبَادِ﴾ (غافر: ۴۷-۴۸) ئیتر
تاوانباران دینه قسه‌و ده‌یان هوی تۆمه‌تی گومراکردنی شوئینکه وتوانیان له‌خۆیان
دوو‌ر بجه‌نه‌وه، ژێرده‌سته‌کان خۆیان بکه‌نه به‌رپرسیار ﴿قَالُوا بَلْ لَمْ تَكُونُوا
مُؤْمِنِينَ﴾ سه‌رانی کوفرو مله‌وران و تیان: (ده‌لئین) به‌لکو ئیوه بۆ خۆتان
ئاماده‌ی ئیمان هێنان نه‌بوون، خۆتان به‌ ویستی خۆتان پشتتان له‌ بانگه‌وازی

حق هه‌لکرد، دلو دهر و نتان ناماده‌باشیی نیمانه‌یتانی تیدا نه‌بوو، نیمه سووچمان چیه؟ ئیوه موسو لمان نه‌بوون و نیمه ژیتوانتان بکه‌ینه‌وه، هه‌ر له‌سهره‌تاوه ناماده‌باشی نیمانه‌یتان نه‌بوون.

﴿وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طَاغِينَ﴾ نیمه به‌لگه‌یه‌کمان به‌ده‌سته‌وه نه‌بوو، هیزو توانایه‌کی و امان نه‌بوو بتوانین به‌زۆره‌ملی کافرتان بکه‌ین، به‌لکوو بوخۆتان گومراو طاغی بوون، له‌کوفرو بیدینیدا زیده‌ره‌ویتان ده‌کرد، بۆیه به‌قسه‌ی نیمه‌تان کردو وازتان له‌ثایینی حق هیتا، رۆلی نیمه‌ته‌نها بانگه‌وازیکردنتان بووه بوکوفر، ئیوه به‌ویستی خۆتان به‌پیرمانه‌وه هاتوون.

﴿فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنا إِنْ لَدُنْهُمْ قُوَّةٌ﴾ له‌سهر نیمه‌وه ئیوه‌ش بریاری په‌روه‌ردگار چه‌سپاووه و براوه‌ته‌وه، قسه‌ی په‌روه‌ردگار: که‌فه‌رموویه‌تی: ﴿لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ﴾ (ص: ۵۸) نه‌وه‌ی خودا هه‌ره‌شه‌ی پی‌لی کردوین توشان دئو یه‌خه‌مان ده‌گرئ، هه‌ردولامان به‌تایبع و مه‌تبوعه‌وه ده‌چینه‌ناو دۆزه‌خه‌وه.

﴿فَأَعْوَيْنَاكُمْ إِنْ كُنَّا غَاوِينَ﴾ نیمه‌ئیه‌مان گومرا کردوه، بانگه‌وازیمان کردون بو گومرا بوون و ئیوه به‌پیرمانه‌وه هاتن، به‌للی راسته‌نیمه‌ گومراکه‌ر بوین.

دوای نه‌وه‌ده‌مه‌ده‌می و کیشو تیک هه‌لچوونه، په‌روه‌ردگار چه‌سپانی عه‌زاب بو هه‌موویان راده‌گه‌یه‌نی و ده‌فه‌رموی: ﴿فَإِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ﴾ هه‌موویان به‌تایبع و مه‌تبوعه‌وه به‌ژێرده‌سته‌وه سه‌رانیانه‌وه، له‌چوونه‌ناو دۆزه‌خه‌وه، له‌عه‌زابدان و ریسوابووندا هاویه‌شن و ناگر له‌خۆیان ده‌گرئ و هه‌رکسه‌به‌گۆڕه‌ی کوفرو بیدینی خۆی، له‌ژیانی دنیایدا سزا ده‌درئ.

﴿إِنَّا كَذَلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ﴾ نیمه‌به‌و جوړه‌سزای موشریک و تاوانباران ده‌ده‌ینه‌وه و هه‌رکسه‌به‌ئه‌ندازه‌ی کرده‌وه‌ی خۆی سزا ده‌درئ. هۆی

عه‌زابدانیان به‌و شیوه گشتگیری به‌و هیه: ﴿إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ﴾ نه‌وانه له ژسانی دونیایان‌دا نه‌گه‌ر بانگ بکرانی به‌و یه‌کتابه‌رستی، داوای شایه‌تومانیان لی بکرایه، لوتبه‌رزیمان ده‌نواند، پشتیان له بانگه‌وازی‌که‌ر هه‌لده‌کردو وه‌کوو موسولمانان نه‌یانده‌گوت (لااله الا الله، نشهد ان محمدا رسول الله) به‌لکوو به‌رده‌وام ده‌بوون له‌سه‌ر بته‌رستی و هاوه‌لدانان به‌خودا.

﴿وَيَقُولُونَ إِنَّا لَنَأْكُلُ لُحْمًا ذَرِينًا﴾ ده‌یانگوت نایا ده‌کرئ ئیمه به‌قسه‌ی شایه‌ریکی شیت، واز له عیباده‌تکردنی خوداکانی خو‌مان و په‌رستراوی باوک و باپیرانان به‌ینین؟ ده‌گونجی به‌قسه‌ی موحه‌مه‌د: - که هه‌رچی ده‌یلی: نه‌فسانه و خه‌یال‌پلاوه، قسه‌کانی تیکه‌ل و پیکه‌لن و هیچی به‌سه‌ر هیچه‌وه نیه - پشت له نایینی باوک و باپیرانی خو‌مان بکه‌ین؟؟

ئیت په‌روه‌ردگار ره‌ددی دانه‌وه به‌ درۆی خستنه‌وه و فه‌مووی: ﴿بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَّقَ الْمُرْسَلِينَ﴾ به‌لکوو پیغه‌مبه‌ر، هه‌رچی هی‌ناویه‌تی حقه‌و حه‌قیقه‌ته، به‌حق نارویه‌تی به‌حق هاتوه و حقه‌ی به‌و هاتوه و حقه‌ی به‌و هی‌ناوه، هه‌رچی شه‌ریعه‌تی هه‌یه هه‌مووی راست و پوخت و حقه‌یه‌کتابه‌رستییه، پشتگیری پیغه‌مبه‌رانی پیش خۆی ده‌کا. واده‌و به‌لینی، مزگینن و هه‌ره‌شه‌ی هه‌مووی راستن، له بنه‌مای نایین‌دا له‌گه‌ل هه‌موو پیغه‌مبه‌ران یه‌ک ده‌گریته‌وه. قورئانی هی‌ناوه به‌رنامه‌ی ژبانه، بانگه‌وازی یه‌کتابه‌رستی ده‌کا، نه‌دی چۆن به‌شاعیری له‌قه‌لهم ده‌ده‌ن و حاله‌تی شیتی وه‌پال ده‌ده‌ن؟؟!

پاداشی موسوئمانان و سزای کافران

إِنَّكُمْ

لَذَاقُوا الْعَذَابِ الْأَلِيمَ ﴿٣٨﴾ وَمَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ
 ﴿٣٩﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿٤٠﴾ أُولَئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَعْلُومٌ ﴿٤١﴾
 فَوْكَهُ وَهُمْ مُكْرَمُونَ ﴿٤٢﴾ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٤٣﴾ عَلَى سُرُرٍ مُتَقَابِلِينَ
 ﴿٤٤﴾ يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِكَأْسٍ مِنْ مَعِينٍ ﴿٤٥﴾ بَيْضَاءَ لَذَّةٍ لِلشَّارِبِينَ
 ﴿٤٦﴾ لَا فِيهَا غَوْلٌ وَلَا هُمْ عَنْهَا يُنْفَوْنَ ﴿٤٧﴾ وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ
 الطَّرْفِ عِينٌ ﴿٤٨﴾ كَأَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَكْنُونٌ ﴿٤٩﴾ فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى
 بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٥٠﴾ قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ إِنِّي كَانَ لِي قَرِينٌ ﴿٥١﴾
 يَقُولُ أَهْ ذَاكَ لِمَنِ الْمُصَدِّقِينَ ﴿٥٢﴾ أَهْ ذَا مِنَّا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا أَهْ نَا
 لَمَدِينُونَ ﴿٥٣﴾ قَالَ هَلْ أَنْتُمْ مُطْلِعُونَ ﴿٥٤﴾ فَأَطَاعَ فِرْعَاوْنُ فِي سَوَاءٍ
 الْجَحِيمِ ﴿٥٥﴾ قَالَ تَاللَّهِ إِنْ كِدْتَ لَتُرْدِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّي

لَكُنْتُ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٥٧﴾ أَفَمَا نَحْنُ بِمَبِيتِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّا مَوَلَّدَنَا
 الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٥٩﴾ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٦٠﴾
 لِمِثْلِ هَذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ ﴿٦١﴾

له نایه ته کانی پیتشودا پهروه ردگار باسی هه لویتستی کافره کانی کرد: که
 چون فیکره یی که تاپه رستیان ره تکرده وه. دژایه تیو ینکار یکردنی په یامی
 پیغه مبه رانیانی گتپایه وه، نه مجار سییاقی که لام له غائبه وه ده گوړی بؤ
 شیوه یی موخاطه ب و بهم بارلیتگوړینه ش چه ند مه به سستیکی به لاغی ده پینکی،
 نه وه رون ده کاته وه: که گفتوگو یی شوینکه وتوان و سه رانی کوفرو نیلحداد
 بیهوده یی، لهو روزه داهه رچی بکه ن و هه رچی بلین بئ سودو بی ناکامه، عه زاب
 هه ردو تاقم ده گرتیه وه، سزاو توله ستاندنه وه دادوه رانه ییو به گوړه یی کرده وه و
 بیروباوه پری دونیا یانه و به نه ندازه یی گه ردیله یی که سته میان لی ناکری. پاشان
 به ندده راستاله کان لهو بریارو ناکام و سزایانه چه رت ده کاو باسی نازو نیعمه تی
 هه میشه نه برپاوه یی نه وانیش راده نویتنی.

سه رته تا ده برپاره یی برپاری دادوه رانه یی بؤ کافره کان ده فهرموئ: ﴿إِنَّكُمْ
 لَذَاقُوا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ﴾ بیگومان نیوه نه یی بئ برواو سته مکاران له ژبانی
 دونیاتان دا سزای به نازار ده چیژن، ده خرینه ناو دوزه خه وه بؤ هه تاهه تایه
 ده سوتیندرتن. له مه شدا هیچ سته میکتان لیناکری و کرده وه یی خوتانه دیتیه وه
 ریگاتان، ﴿وَمَا تَجْزُونَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ نیوه هه ر به گوړه یی کرده وه یی
 دونیاتان سزاتان ده درئو تو زقالتیک سته متان لی ناکری. ﴿إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ
 الْمُخْلَصِينَ﴾ وه لی به ندده راستاله کانی خودا نه وانه یی به دل سوژی به ندایه تی

خودایان کردوهو یه کتاپه رستو کردهوه په سهند بوون، ئەوانه په لکیشی ناو ئەو سزایه ناکرین و لێی دورن، ئەو حیساب و لیکۆلینهوه سامناکهیان له گهلا ناکرێ چاوپۆشی له ورده تاوانیان ده کرێ و گوناھی گهرهشیان نیه، سهرفرازو رزگار بووی ئەو رۆژهن و له ناو رهحمهتی خودادان!!

﴿أُولَئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَّعْلُومٌ﴾ ئەو بهنده راستالو خودا پێداوانه، رزق و رۆژی نایاب و دیاریکراویان ههیه، رزق و رۆژییهك له خوداوه دیاریکراوه، جوانی و خوشی و بهردهوامیی ناشکرایه، ﴿فَوَاكِهِمْ مَكْرَمُونَ﴾ میوهی جۆراوجۆریان ده دریتێ و له زههتی لێ وهرده گرن، له هه مان کاتدا ریزیان لێ ده گیرێ و به چاوی ریزهوه سهیریان ده کرێ. ئەم رزق و رۆژی- و میوه جاته ﴿فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ﴾ له ناو باغه کانی بهههشتدا بۆیان دهسته بهر ده بێ، ﴿عَلَى سُرُرٍ مُتَقَابِلِينَ﴾ ئەوان له سهه کورسی بهرامبهر یهك داده نیشن و پال ده دهنهوه، سهیری یه کتری ده کهن و به پێکه نین و روخۆشی یهوه بۆ یه کتر ده روان.

﴿يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِكَأْسٍ مِنْ مَعِينٍ﴾ ده گێردێ به سهریان دا له پیاڵه و پهرداخێ نایابدا مهی رهوان، شهرا به که کانی یهوه هه لده قوڵێ و به بێ برانهوه ههردێ و وشکایی نایه. ﴿بِإِضَاءِ لَذَّةٍ لِلشَّارِبِينَ﴾ مهیه که رهنگی زۆر سپنیه و تامی خوش و بۆنی ده مارشیل، ﴿لَا فِيهَا غَوْلٌ وَلَا هُمْ عَنْهَا يُنْفَوْنَ﴾ مادهیه کی تیدا نیه عهقل بهرێ، تالو تفت نیه و بۆگه نی لێ نایه، خوین تیک ناداو سهه ناییشینێ و گهده خراب ناکا، له هه موو شتیکدا پێچه وانیه شهرا بی دونیا یه.

وێرایی ئەم هه موو ناز و نیعمه تانه ﴿وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطُّرْفِ عِينٌ﴾ له لایان ههمن، هاوسهری پاک و خاوینی داوێنپاکی وهها: که ههه سهیری مێرده کانیان ده کهن، جگه له هاوسه ره کانیان که سنی تریان ناوێ، چا و جوانو

چا و گه وره و شوخ و شه‌نگن ﴿كَأَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَّكْنُونٌ﴾ ره‌نگی پیست و دیمه‌نیان ده‌لئی هیلکمی پار‌تیزراو و پاک راگیراو ده‌ست لی نه‌دراون، بیگومان نه‌م جزره ره‌نگه سپی سفته مه‌یله و زهرده جوانترین ره‌نگ و شیوه‌یه بۆ ئافره‌ت.

جار‌جاره و بۆ زیده خوشی و عوشره‌ت، په‌نا بۆ کۆبوننه‌وه و به‌یه‌کتر گه‌یشتن ده‌به‌ن ﴿فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ﴾ هه‌ندیکیان له‌ حالئ خوار‌دنه‌وه و کۆبوننه‌وه و کۆرو مه‌جلیس‌دارو له‌ یه‌ک ده‌که‌ن و ده‌که‌نه پرسیار لیک کردن پرسیار له‌ یه‌کتر ده‌که‌ن ده‌رباره‌ی ژیا‌نی دونیا‌یان، بیره‌وه‌ری رابوردیان و به‌یر یه‌کتری ده‌هیننه‌وه. به‌مه‌ش نازونیمه‌تی به‌هه‌شتیان زیاتر لا خوش ده‌بی، ﴿قَالَ قَاتِلْ مِنْهُمْ إِنِّي كَانَ لِي قَرِينٌ. يَقُولُ أَأَلَسَّكَ لَمِنَ الْمُصَدِّقِينَ إِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا أَأَنْتَا لَمَدِينُونَ﴾ یه‌کیک له‌ به‌هه‌شتیه‌کان گوتی: (ده‌لئی) نه‌من له‌ دونیادا هاوه‌لێکم هه‌بوو، کافرو بی‌پروا بوو، زیندوبوونه‌وه‌ی به‌لاوه نه‌فسانه‌ بوو، پی‌ی ده‌گوتم‌نایا: که‌ ئیمه‌ مردین و بووینه‌وه به‌ خۆلو ئیسقامان پۆلکا، نایا جار‌یک‌ی دی زیندو ده‌کرئینه‌وه و حیسابو لیک‌ولینه‌وه‌مان له‌ گه‌ل ده‌کرئ ده‌رباره‌ی کرده‌وه‌ی ژیا‌نی دونیا‌مان؟؟ بیگومان نه‌وه شتیکی محاله‌وشتی وها هه‌رگیز رونادا. نایا پروا به‌ خه‌رافاتی ناوا ده‌که‌ی؟!

جا له‌ و کاته‌دا: که‌ نه‌و سه‌رگورشته‌ی هاوه‌له‌که‌ی ده‌گیریتته‌وه و له‌ گه‌ل هاوه‌له‌کانی به‌هه‌شتیدا سه‌رگه‌رمی عه‌یش و نووشن، به‌ دئێسا دی: که‌ باس و خواسیکی هاوه‌له‌که‌ی دونیای بزانی و سه‌ره‌نجامی چۆنه‌؟ هه‌لبه‌ته به‌ گوێره‌ی حال و وه‌زه‌عیش ده‌زانی که‌ جیگای دۆزه‌خه، ئیتر هاوه‌له‌ به‌هه‌شتیه‌کانی بانگ ده‌کا بۆ نه‌وه‌ی له‌ گه‌لیدا لیتی بروانن و بیدۆزنه‌وه و شوین و جیگای له‌ دۆزه‌خدا ببینن. ﴿قَالَ هَلْ أَنتُمْ مُطْلَعُونَ؟﴾ وتی: نایا ئیوه ده‌تانه‌وی نه‌و هاوه‌له‌ی دونیام بدۆزینه‌وه؟ وهرن له‌ گه‌لما با سه‌یری ناو دۆزه‌خ بکه‌ین بۆ نه‌وه‌ی شوین و جیگای ببینن بزانی چۆن سزا ده‌درئ.

﴿فَاطَّلَعَ فَرَآهُ فِي سَوَاءِ الْجَحِيمِ﴾ کابرای موسولمان له به‌هسته‌وه سهیری ناو دۆزه‌خی کرد، هاوه‌له‌که‌ی له‌ناوه‌پاستی دۆزه‌خدا دۆزیه‌وه، به توندی سزا ده‌دری، ﴿قَالَ تَاللَّهِ إِنَّ كَذْتَ لَثَرْدِينَ﴾ کابرای موسولمان به هاوه‌له کافره‌که‌ی گوت: نای به‌دبه‌خت“ به خودا خه‌ریک‌بووی منیش وه‌کوو خۆت مالتویران بکه‌ی، نزیك بوو گومرام بکه‌ی، ﴿وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّي لَكُنْتُ مِنَ الْمُحْضَرِينَ﴾ خۆ نه‌گهر ره‌حمه‌ت و فەضلی خودا نه‌بوایه و نه‌و له گومرایی دوری نه‌خستمایه‌وه، هیدایه‌تی نه‌دامایه بو ریباری حه‌ق و خوداپه‌رستی، ئیستا له‌گه‌ل تۆدا ناماده‌ی ناو ناگر ده‌کرام و به ده‌ردی تۆ ده‌چوم!

کابرای موسولمان که نه‌و نیعمه‌تانه‌ی به‌هشت راده‌نویتی و نه‌و قسانه ناراسته‌ی هاوه‌له‌کانی ده‌کا، به مه‌به‌ستی (تحدث) به نیعمه‌ته‌کانی خودایه و ده‌برپینی ره‌زامه‌ندی له حال و وه‌زعی خۆی و سه‌ره‌نه‌شتکردنی کابرای دۆزه‌خی هاوه‌له‌که‌ی دونیایه‌تی، بو نه‌وه‌ی زیاتر نازاری بگا.

نه‌وجار هر بو زیده غه‌مناکردنی هاوه‌له دۆزه‌خییه‌که‌ی ده‌لی: ﴿إِنَّ هَذَا لَهُوُ الْفُوزِ الْعَظِيمِ﴾ بی‌گومان نه‌م تازو نیعمه‌ته‌ی ئیمه تی‌یدان، نه‌م خوشی و له‌ززه‌ته بو ئیمه ده‌سته‌به‌ر بووه، به‌مرازگه‌یشتنیکی مه‌زنه و ژبان‌بکی خوش و نه‌پراوه‌یه، به تایبه‌تی نیعمه‌تی ره‌زامه‌ندی خودا: که له ، ژورر هه‌موو نیعمه‌ته‌کانه‌وه‌یه.

ژیانی‌که نه‌مان روی تی ناکاو ترسی برانه‌وه‌ی نیه و مردنی به شوین‌دا نایه، به نازارو نه‌شکه‌نجه لیّل نابی و نه‌خوشی تی ناکه‌وی.

﴿لِمِثْلِ هَذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ﴾ با بۆ به‌ده‌سته‌ینانی نهم ژیا‌نه خوش و نه‌پراوه‌ی قیامت کارگه‌ران له دنیا‌دا هه‌ول‌بده‌ن و تی‌بکۆشن. نه‌و نازو نیعمه‌تانه شیایو نه‌وه‌ن ئاده‌میزاد پییان که‌یف خوش بی، ته‌مه‌نی خوی له پی‌ناو ده‌سته‌به‌رکردنیان‌دا خه‌رج بکا.

نهم رسته‌یه‌ش ویده‌چی له قسه‌ی کابرای موسولمان بی له‌وانه‌شه قسه‌ی فرشته‌کان بی، ده‌شگونجی فهرموده‌ی خودای مه‌زن بی ئاراسته‌ی به‌نده‌کانی بکا، به‌م جوړه پییان به‌هرموی، باسو وه‌صفی نازو نیعمه‌تی به‌ده‌شتان گوی لی بوو ده‌ی با کارگه‌ران بۆ ده‌سته‌به‌رکردنی نه‌و ژیا‌نه خوشه له هه‌ول و تی‌بکۆشان‌دا بن.

سزای سته‌مکاران و جوړه‌کانی عه‌زاب له دۆزه‌خدا

أَذَلِّكَ خَيْرٌ نُّزُلًا أَمْ شَجَرَةٌ

الزَّقُومُ ﴿٦٢﴾ إِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً لِلظَّالِمِينَ ﴿٦٣﴾ إِنَّهَا شَجَرَةٌ

تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ ﴿٦٤﴾ طَلْعُهَا كَأَنَّهُ رِئُوسُ الشَّيْطَانِ

﴿٦٥﴾ فَإِنَّهُمْ لَا يَكُونُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٦٦﴾ ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ

عَلَيْهَا شَوْبًا مِّنْ حَمِيمٍ ﴿٦٧﴾ ثُمَّ إِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَإِلَى الْجَحِيمِ ﴿٦٨﴾

إِنَّهُمْ أَلَفُوا أَبَاءَهُمْ ضَالِّينَ ﴿٦٩﴾ فَهُمْ عَلَىٰ آثَرِهِمْ يُهْرَعُونَ ﴿٧٠﴾
 وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٧١﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيهِمْ
 مُنْذِرِينَ ﴿٧٢﴾ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذِرِينَ ﴿٧٣﴾
 إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿٧٤﴾

نوسلوی قورئان وهایه زۆرجار: که باسی شتیک دهکا، دژه که شی
 دهینتی، باسی موسولمان بکا باسی کافیش دهکا، له قیامت بدوی، باسی
 دونیاش دهخاته رو. جا هر لهم روانگه وه که له وه پیش باسی حال و وه زعی
 خودا پهرستانی کردو حال و وه زعی ناو بههشتیانی رون کرده وه، لیتردها باسی
 دژه خیانش نمایش دهکا و حال و وه عیان له ناو ناگردا راده نوینتی دهفه رموی:
 ﴿أَذْلِكَ خَيْرٌ نُّزُلًا أَمْ شَجَرَةُ الزَّقُّومِ؟﴾ نایا نهو نیعمه تانه ی بههشت باشترو
 خوشترن یان داری ژه قنه موت؟ نایا خواردن و خواردنه وه ی ناو بههشت خوشتره
 یان تامی درهختی ژه قنه موتی ناو دژه خ؟ نه مهش جوریکه له گالته پیگردن و
 ریسواکردنی دژه خیان.

﴿إِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً لِلظَّالِمِينَ﴾ نیمه نهو درهخته مان کرده به تاقیکردنه وه
 بو سته مکاران، نه وه بوو هه بوونی درهختی لهو جورهیان به درو زانی و پیتیان
 درو بوو، وتیان: چون درهخت له ناو دژه خدا ده بی، نه ی چون ناگر نایسوتینتی؟
 هر درهختیک له ناو ناگردا بی ده سوتی. نه مهشیان له نه فامی یه وه بوو، پیتیان
 وانه بوو شتیک هه بی درهخت بی و قبوولی سوتان نهکا. نه وه یان بهرچاو
 نه گرتبوو: که سیك بتوانی نهاده میزاد دروست بکا و له ناو ناگردا بژی باشترو
 ده توانی درهخت دروست بکا له ناو ناگردا و نه سوتی.

نه جارج چۆنیه‌تی دره‌ختی ژه‌قنه‌موت دیاری ده‌کاو ده‌فهرموی: ﴿إِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ﴾ نه‌وه دره‌ختیکه له بنی دۆزه‌خدا ده‌روئو لقوپی بی به‌رز ده‌بنه‌وه، ﴿طَلَعَهَا كَأَنَّ رُؤُوسَ الشَّيَاطِينِ﴾ به‌ره‌که‌ی هینه‌ده ناشیرین و نه‌کله‌وه‌ته ده‌لێسی سه‌لکه شه‌یاتین، سه‌لکه شه‌یاتینی چه‌ند ناشیرین به‌روبو مه‌کانی نه‌وه دره‌خته‌ش نه‌وه‌نده ناشیرین و دزیوه، نه‌مه شوبه‌اندنی شتی حیسنو هه‌ست پیکراوه به‌شتی خه‌یاتی و نادیار، زاراوه‌ی عه‌ره‌بو خه‌لکی تریش وایه: هه‌ر شتیک ناشیرین بی ده‌یشوبه‌یتن به‌جندۆکه‌و شه‌یاتینی، هه‌روه‌کوو چۆن روخساری جوان ده‌شوبه‌یتن به‌فریشته، هه‌رکه‌سیک جوان بی ده‌لێن: ده‌لێی فریشته‌یه. ناهه‌ته میصریه‌کانی زوله‌یخا بانگی کردبوون بۆ وه‌تاغی خۆی که‌هه‌زه‌تی یوسفیان بین و تیان: ﴿مَا هَذَا بَشَرًا، إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ﴾ (یوسف: ۳۱)

﴿فَأَنَّهُمْ لَأَكِلُونَ مِنْهَا فَمَالٌ ثَوْنٌ مِّنْهَا الْبُطُونُ﴾ بێگومان نه‌وه دۆزه‌خیانه به‌ناچاری له‌به‌ری تفت و تالی نه‌وه دره‌خته ده‌خۆن و گه‌ده‌ی خۆیانی لی پر ده‌که‌ن، چونکه هه‌چی تریان ده‌ست ناکه‌وئ بیه‌خۆن، وه‌کوو له‌نایه‌تیکێ تردا ده‌فهرموی: ﴿لَيْسَ لَهُمْ طَعَامٌ إِلَّا مِنْ ضَرِيعٍ. لَا يَسْمَنُ وَلَا يَغْنِي مِنْ جُوعٍ﴾ (الغاشية: ۶-۷) نه‌مه‌یه خۆراک و میوه‌ی دۆزه‌خییه‌کان. له‌باره‌ی تفت و تالی به‌ری دره‌ختی ژه‌قنه‌موت نه‌وه.. ئیبنو نه‌بی حاته‌م و تیرمیذی و نه‌سائی و ئیبنو ماجه له‌ئیبنو عه‌بباسه‌وه فهرموده‌یه‌کیان ریه‌وایه‌ت کرده، ده‌فهرموی: پێغه‌مبه‌ر (ﷺ) نه‌م نایه‌ته‌ی خۆنده‌وه‌وه فهرمووی: (اتقوا الله حق تقاته، فلو ان قطرة من الزقوم قطرت في ببحار الدنيا لأفسدت على أهل الارض معاشهم، فكيف بمن يكون طعامه؟) خۆتان له‌عه‌زابی خودا بپارێزن، خۆتان دوچار ی دۆزه‌خ مه‌که‌ن، نه‌گه‌ر دلوپیک له‌ژقنه‌موتی دۆزه‌خ بکه‌وت ته‌ ناو دریاکانه‌وه، ژیان له‌زینده‌وه‌رانی دنیادا ده‌شیوئنی، ده‌سا ده‌بی حالی نه‌وانه چۆن بی: که‌ ژه‌قنه‌موت خواره‌مه‌نی سه‌ره‌کیانه.

﴿ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِنْ حَمِيمٍ﴾ نه مجار نهو دۆزه‌خییانه دوی نهو هی گه‌ده‌یان له ژه‌قنه‌موت پر ده‌کن، ناوی کولاتوویان به قورگی. دا ده‌کری، ناویکی ناپوخته‌و کولاتو له هه‌موو رویه‌که‌وه زیانبه‌خشو ناخوش. نه مجار به‌لای ناخیریان نهو سفره‌و خوانه به‌جی‌دیلتن، بۆ‌کوئی؟ ﴿ثُمَّ إِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَإِلَى الْجَحِيمِ﴾ به‌لئی نه مجار ده‌گه‌رینه‌وه بۆ شوین‌ونشینگه‌ی خویان، بۆ ناو ناگری دۆزه‌خ. (خودایه بۆ خاتری ناوه جوانه‌کانت لهو سفره‌و خوانو شوینو جیگایه به دورمان که‌ی.)

هوی نهو عه‌زابه سامناکه، پرکردنی گه‌ده‌یان لهو خواردن و خواردنه‌وه ناپاک و ترسناکه، نه‌وه‌یه: ﴿إِنَّهُمْ أَلَفُوا آبَاءَهُمْ ضَالِّينَ. فَهُمْ عَلَى آثَارِهِمْ يُهْرَعُونَ﴾ بیگومان نه‌وان شوین باوک و باپیره گومراکانیان که‌وتوون، بیروباوه‌ری نه‌وانیان به‌لاوه په‌سهند بووه لاسایی نه‌وانیان کردۆته‌وه به‌بی به‌لگه‌و بی لئی وردبوونه‌وهو تیفکرین خیراو به‌په‌له وه‌دویان که‌وتوون و ملیان له گومرایی ناوه.

نه مجار په‌روه‌ردگار نه‌وه رون ده‌کاته‌وه: که کوفرو هاوه‌لدانان بۆ خودا دیارده‌یه‌کی له میژینه‌ی نه‌ته‌وه پیشینه‌کان بووه ده‌فه‌رموی: ﴿وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأَوَّلِينَ﴾ بیگومان زوریه‌ی نه‌ته‌وه پیشینه‌کان کافرو گومرا‌بوون، هاوه‌لیان بۆ خودا داده‌ناو به‌ندایه‌تییان بۆ بت و صه‌نهم ده‌کرد.

هه‌لبه‌ته گومرا‌بوونه‌که‌یان دوا ناگادار کردنه‌وهو ره‌وانه کردنی پیغه‌مبه‌ران بووه بۆ سه‌ریان، ده‌فه‌رموی: ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيهِمْ مُنْذِرِينَ﴾ خودا ده‌فه‌رموی: بیگومان ئیمه ره‌وانه‌مان کردوه بۆ سه‌ر نهو گه‌ل و نه‌ته‌وه

پیشینانه فروستاده و پیغهمبرانی یدک له دواى یدک، هاتوونه سهر شهو
 گهل و نه ته وانه و بانگه وازیان کردونه وه و ناگایان هیتاونه وه له عه زابی خودا
 ترساندویانن. به لام نه ته وه کان بانگه وازی پیغهمبره کانیاں ره تکر دوته وه و
 سووربون له سهر گومپایی خوئیان و خوداش له ناوی بردون.

﴿فَإَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِينَ﴾ نهی پیغهمبر "بروانه و سهرنجی
 بده ری، سهره نجامی کافره سهر ره قه کان چوئن بووه، چیمان به سهر هیتان و چوئن
 قه لاچومان کردن! له سهره نجامی نه ته وهی عادو شه مودوگه له سته مکاره کان
 ورد به ره وه، چیمان لی کردن.

﴿إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ﴾ به لام خودا بهنده راستاله کانی رزگار کردن،
 هه لیباردن بو به ندایه تی و خودا په رستی. نه مجار به بوئه وهی گیرانه وهی چه ند
 چیروکیکی پیغهمبران سهره نجامی بهنده راستاله کان دیاری ده کا.

چیروکی هه زره تی نوح (الطیة)

وَلَقَدْ نَادَيْنَا نُوْحًا فَلْنِعْمَ

الْمُجِيبُونَ ﴿٧٥﴾ وَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾

وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمُ الْبَاقِينَ ﴿٧٧﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿٧٨﴾ سَلَامٌ

عَلَى نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ ﴿٧٩﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٠﴾ إِنَّهُ مِنْ

عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨١﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخِرِينَ ﴿٨٢﴾

نهم نایه‌تانه‌ی له‌مه‌ودوا دین، شیکه‌روه‌و ته‌فصیل‌ده‌ری نایه‌ته‌کانی پیشوون. نه‌وه‌بوو له‌وه‌پیش باسی گومرایی زۆر له‌ نه‌ته‌وه پیشینه‌کانی کرد“
 فره‌رمووی ﴿وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأَوَّلِينَ﴾، هه‌روه‌ها فره‌رمووی ﴿فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُتَذَرِّينَ﴾ نه‌جار بو شیکردنه‌وه و رونکردنه‌وی نه‌و دو ده‌قه،
 هه‌ندی له‌ سه‌رگوزشته‌ی پیغه‌مبه‌ران و نه‌ته‌وه‌کانیان ده‌گپرتنه‌وه، یه‌که‌م
 چیرۆک و ده‌سته‌گولی سه‌رگورشته‌کان به‌ چیرۆکی هه‌زرتی نوح ده‌ست پی
 ده‌کا. ده‌فه‌رمووی: ﴿وَلَقَدْ نَادَانَا نُوحٌ فَلَنِعْمَ الْمُجِيبُونَ﴾ سویند پی بیگومان
 نوح هاواری لی کردین و لیمان پارایه‌وه، دوعای فه‌وتانی له‌ نه‌ته‌وه‌که‌ی کرد،
 وتی: ﴿رَبِّ لَا تَذَرْنِي عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دِيَارًا﴾ (نوح: ۲۶) نه‌مه‌ دوا‌ی نه‌وه‌ی
 ماوه‌یه‌کی زۆر درێژ له‌ناو گه‌له‌که‌ی‌دا مایه‌وه‌و بانگه‌وازی کردن بو
 ئیمانه‌نیان، نه‌وانیش به‌درۆیان خسته‌وه‌و ده‌ستیان کرد به‌ نه‌زیه‌تدانی و هه‌ولی
 کوشتنیان دا، که‌می‌کیش نه‌بی ئیمانیان پی نه‌هینا، چه‌ندی‌کیش بانگه‌وازی
 کردن نه‌وان زیاتر شیلگیر بون و پتر ملیان له‌ بی‌دینی ناو له‌ خودای خۆیان
 یاخی بوون، به‌رده‌وام ماوه‌ی نۆسه‌دو په‌نج سالا نامۆزگاری کردن
 به‌گوئیان دا نه‌چوو.

ئیبینومه‌رده‌وه‌یه‌ی ده‌لی: خاتوو عایشه فره‌رموویه‌تی: پیغه‌مبه‌ری خودا:
 که‌ له‌ مالی من دا نوێژی ده‌کردو نهم نایه‌ته‌ی ده‌خویند ﴿وَلَقَدْ نَادَانَا نُوحٌ
 فَلَنِعْمَ الْمُجِيبُونَ﴾ ده‌یفه‌رموو (صدقت ربنا، انت اقرب من دعی، و اقرب من
 بغی، فنعم المدعو ونعم المعطي، ونعم المسؤول، ونعم المولی، انت ربنا، ونعم
 النصیر) نه‌جار په‌روه‌ردگار نه‌وه‌ رون ده‌کاته‌وه: که‌ چاک به‌پیره‌وه هاتنی خودا بو
 نوح پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) له‌م خالانه‌دا ره‌نگیان داوه‌ته‌وه:

۱- ده‌فه‌رمووی: ﴿وَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ﴾ ئیمه‌ نوح و
 شوێنکه‌وتوانیمان له‌ کاره‌ساتی سامناک رزگار کرد که‌ خنکان بوو.

۲- ﴿وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمْ الْبَاقِينَ﴾ ئیمه تهنها وه‌چهو نه‌وه‌کانی (نوح) مان هیشتنه‌وه، هه‌رچی پروای پی نه‌کرد له‌ناومان ب‌رد، که‌سمان له‌گه‌لو نه‌ته‌وه‌ی نوح نه‌هیشته‌وه جگه له‌وانه‌ی ئیمانیان پی هینابوو، سواری گه‌مییه‌که بوون لیلیاو له‌خنکان رزگاریان بوو، له‌ناو شه‌وانیش‌داته‌نھا وه‌چهو نه‌وه‌کانی مانه‌وه بو زاوروی شه‌گینا ئیمانداره‌کانی دی دواي رزگار بوونیان یه‌کسه‌ر مردن.^(۱)

۳- ﴿وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ﴾ مه‌دحو شه‌نای زورمان بو نوح هیشته‌وه له‌ناو شه‌و ئاده‌میزادانه‌ی دواي خوی هاتن، تاروژی قیامه‌ت هه‌موو گه‌لو نه‌ته‌وه‌یه‌که هه‌موو پیغه‌مبه‌رو ره‌وانه‌کراوێک به‌باشی ناوی ده‌هینن. سه‌لاوی لی ده‌که‌ن، وه‌کوو ده‌فه‌رموی: ﴿سَلَامٌ عَلَى نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ﴾ وتمان: شه‌ی نوح سه‌لاوی ئیمه‌ت لی بی، له‌ناو جیهانی فریشه‌و ئاده‌میزادو جندۆکه‌دا، باسی چاکیو راستالی نوح له‌سه‌ر زویانی هه‌موو گه‌لو نه‌ته‌وه‌یه‌که بی. شه‌مه شه‌وپه‌ری ریزو گرنگی پیدانه: که‌خودا له‌قورئان‌دا سه‌لاوی لی کردوه، به‌و که‌لامه شه‌زه‌لییه مه‌دحی کردوه.

﴿إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾ ئیمه به‌ه‌وجۆره پاداشی چاکه‌کاران ده‌ده‌ینه‌وه، هه‌رکه‌سه‌یک بو خودا به‌سولحی و ره‌فتاری جوان و په‌سه‌ند بی، ئیمه به‌و جۆره پاساوی ده‌ده‌ینه‌وه، نوح چاکه‌کار بوو، بۆیه به‌و جۆره پاداشمان دایه‌وه. هۆی چاکه‌کارییه‌که‌شی شه‌وه‌بوو ﴿إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ﴾ که‌شه‌و زاته‌له به‌نده گوێپایه‌لو خودا په‌رسته‌کافان بوو، به‌دلسۆزی عیباده‌تی خودای

(۱) ته‌فسیری قورطوبی ج ۸/ ۴۲۵ (۶۶)

ده کرد. ﴿ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخَرِينَ﴾ هه موو گه له سته مکاره کی نه ته وهی نوجان به توفان نوغرو کردو له ناومان بردن، ناسه واریان نه ما. شه وهش په ندو عیبره ته بو هه موو که سیکی تیگه یشتوو، هه که سیک له سهره نجامی نه ته وهی هه زره تی نوح په ندنامیز نه بی نیشانه ی نه وهیه: گیل و نه فامو هه سته کانی له کار که وتوون.

وه کوو له نایه تیکی تر دا ده فهرموئ: ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرَى لِمَنْ كَانَ لَهُ قَلْبٌ أَوْ أَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ﴾ (ن: ۳۷)

چیروکی هه زره تی نبیراهیم (الکاف)

﴿وَإِنَّ مِنْ

شِيعَةٍ لِّإِبْرَاهِيمَ﴾ (۸۳) إِذْ جَاءَ رَبُّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿۸۴﴾ إِذْ قَالَ

لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَاذَا تَعْبُدُونَ ﴿۸۵﴾ أَفَكُلَّاءِ إِلَهَةٍ دُونَ اللَّهِ تُرِيدُونَ

﴿۸۶﴾ فَمَا ظَنُّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۸۷﴾ فَظَرَّ نَظْرَةً فِي النُّجُومِ ﴿۸۸﴾

فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٌ ﴿۸۹﴾ فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ ﴿۹۰﴾ فَرَاغَ إِلَىٰ آلِهِنَّ هُمُ

فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ﴿۹۱﴾ مَا لَكُمْ لَا تَنطِقُونَ ﴿۹۲﴾ فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًا

بِالْیَمِینِ ﴿۹۳﴾ فَأَقْبِلُوا إِلَیْهِ یَرْفُؤْنَ ﴿۹۴﴾ قَالَ أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ
 ﴿۹۵﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴿۹۶﴾ قَالُوا ابْنُوا لَهُ بُنَیْنًا فَأَلْقُوهُ
 فِی الْجَحِیمِ ﴿۹۷﴾ فَأَرَادُوا بِهِ كِذًّا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِینَ ﴿۹۸﴾
 وَقَالَ إِنِّی ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّی سَیِّدِینَ ﴿۹۹﴾ رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِینَ
 ﴿۱۰۰﴾ فَبَشِّرْنَاهُ بِعِلْمٍ حَلِیمٍ ﴿۱۰۱﴾

په یوه ندیی نټوان نهم کومه له نایه ته له گډل هی پی شمه وده ا پته وو توکمه یه،
 ناماژه به په یوه ستبونو پیغه مبه رانه به خودای خو یانه وه، هر له سهره تاوه
 چیرۆکه که به وه ده ست پی ده کا: که هه زره تی نیبراهیم له په پره وانی هه زره تی
 نوحه، هه زره تی نوح و هه زره تی نیبراهیم، په پره وو پر وگرامیان سهرچاوه ی
 خوشبه ختو کامه رانی ثاده میزاد، که واته زور گونجاو بو: که دوا به دوا ی
 چیرۆکی باوکی دووه می ثاده میزاد، هه زره تی نوح: که خودا له خنکان
 رزگاری کرد، چیرۆکی باوکی پیغه مبه ران “هه زره تی نیبراهیم بگپرتته وه. که
 خودا له ناگر رزگاری کرد. ده فهرموی: ﴿وَإِنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لَإِبْرَاهِيمَ﴾ بیگومان
 نیبراهیم یه کیکه له وانه ی شوین په یامی هه زره تی نوح که وتوو، وه کوو نه،
 بانگه وازی یه کتاپه رستی کرده، له بنه ما سهره کیه کانی ناین دا یه کیان
 ده گرته وه، هرچه نده له فروعیات داجودا وازیان هه بووه. ﴿إِذْ جَاء رَبُّهُ بِقَلْبٍ
 سَلِيمٍ﴾ بیگومان نیبراهیم یه کیکه له وانه ی شوین په یامی هه زره تی نوح
 که وتوو، وه کوو نه، بانگه وازی یه کتاپه رستی کرده، له بنه ما

سهره کییه کانی نایندا یه کیان گرتوه، هرچه نده له هندی فروعیاتدا جوداوازیان هه بوو.

﴿إِذْ جَاءَ رَبُّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ﴾ نهی پیغه مبهه "بیر له وه بکه ره وه که ئیبراهیم به دلسۆزی و به دلیکی پر له ئیمان هه روی کرده خودا، هیچ دیارده یه کی شک و گومان و ریبابازی تیدا نه بوو، نامۆزگاری و بانگه وازی و ههول و تیکۆشانی خالیص له بهر خاتری خودا بوو، شیای و ریز لێنان و به مرز گه یشت و ره زامه ندیی خودا بوو.

هه موو کار و کرده وهی، هه موو ره وشت و رهفتاریکی شکۆمه ندی و جواغیری سو دلسۆزی و راستالی بوو، بهنده یه کی نمونه یی و پیغه مبهه ریکی ئولولعه زم بوو. ﴿إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَاذَا تَعْبُدُونَ؟﴾ دیارده یه که له دلسۆزی نه و زاته نه وه بوو ئینکاری بته رستی کرد و هاوه لدانانی بو خودا ره تکرده وه، نه وه بوو: به باوک و خزم و کهس و کار و نه ته وه که ی گوت: نه وه چ ده په رستن؟ ﴿أَفَكَا آلِهَةً دُونَ اللَّهِ تُرِيدُونَ؟﴾ نه وه ده تانه وی به ناره و او ناحق چه ند خودا درۆزنه یه که په رستن: که هیچیان له باردا نیه. ﴿فَمَا ظَنُّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ نه وه گوماتان چۆنه: که چوونه وه به رقایی خودا؟ به ته مای چین له گه لتان بکا؟ چۆن وازتان له په رستنی خودای بونه وهر هیناوه؟ له کاتی که دا هه ره نه و شیای په رستش بو کردنه، هه ره نه وه خودای بونه وهره، نه دی چۆن وازتان له به ندایه تی بو کردنی هیناوه؟!

سییاقی قورئان لیره دا باسی وه لامی نه وان ناکا، ره دیان بو ئیبراهیم گفت و گویان له گه لندا ناگه رپته وه، به لکۆ راسته و خو دیمه نیتیکی تر نمایش ده کاو ده فه رموی: ﴿فَنَظَرَ نَظْرَةً فِي النُّجُومِ﴾ چاویکی بریه ناسمان و بیر کرد وه له ناسمان و هه ساره و مانگ و خۆر. یان بو نه وه ی بتوانی خو پاش بدا و نه چی بو سه یران له گه ل قه ومه که ی بدا و نه وانیش پیکیشی لی نه کهن، سه یری عیلمی

ئەستیرەناسیو بورجەکانی کرد، وای خستە دڵی ئەوانەو: کە ئەویش ئەو زانستە دەزانێ و وەکوو ئەوان بروای پێیه‌تی!

﴿فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٌ﴾ وتی: من نەخۆشم توانای هاتنی سەیرانم نیە، مەبەستی ئەو بوو دڵی ناخۆشە، غەمناک و خەفەتبارە، بە کوردی دەتوانین بڵێین، تەوڕییەکی کرد، ئەو مەبەستی بە نەخۆشییەکی دڵتەنگی بوو و ئەوان بە نەخۆشیی جەستەیی لێی تێگەییشتن. ریوایەت کراوە: کە ئەو گەل و نەتەو جەژنیکی سالانەیان هەبوو و پێدەچیی جەژنی نەورۆز بووبی. ئەو رۆژەدا دابو نەرێتیان وابوو دەچوونە سەیران و ئەو دەرەوێ شاردا کەیف و شادییان دەکرد، بە سەیر و صفایایان دەبوارد، پێش ئەویش بڕۆنە دەری خواردەمەنی و شیرینیان دەبردا بەتخانە گەورەکیان و لەبەردەم بته‌کانیان دایان دەنا، بۆ ئەوێ خێر و بەرەکت و پیرۆزیی بکەوێتە ناو خواردەمەنییەکی و رزق و رۆژیان زیاد ببێ، ئەمجار دەچوونە دەری شار و پاش سەیران و گەپان بەناو باخاندا دەهاتنەو بۆ پەرستگاکیان و خواردنە پیرۆزەکیان دەخوارد! حەزەرەتی ئیبراھیم (ع) دواي ئەوێ لە ئیمانپێتانیان ناوێد بوو، دانیسا بوو: کە سروشتیان تێک چوو و ئەو رێبازی حەق لایان داو، بە هیچ جۆرێک نایەنەو تایم. ئەو دڵی خۆی دا بپریاری شکاندنی بته‌کانیان داو چاوەڕوانی هاتنی جەژنی نەورۆزی کرد، ئەو رۆژێ کە هەموو دانیشتوانی شار، شار جی دێلن و بتخانە کەسی تێدا نامیێ.

ئەو نەندەش بەو حال و دەزەکیان نەرەحەت بوو، پرستی لێ برابوو، جا کە پێیان گوت با بچینە سەیرانی، چاوی بۆ لای ئاسمان هەڵبڕی و وتی: من نەخۆشم و تاقەتی گەشت و گوزار و شادی و سەیرانم نیە. بۆیە ئەمە گوت تا وازی لێ بێنن و پرکێشی لێ نەکەن، ئەمەشی درۆ نەبوو چونکە ئەو راستی دا

دلته‌نگ و خه‌فته‌بار بوو، خه‌م و خه‌فته‌ش کاریه‌ری ته‌واویان له‌سه‌ر جه‌سته هه‌یه! خه‌لکه‌که به‌عه‌جه‌له بوون و هه‌ی له‌ئه‌وه‌ی فریا سه‌یران بکه‌وئ، مه‌جالی ئه‌وه‌یان نه‌بوو له‌ نه‌خۆشییه‌که‌ی هه‌زه‌تی ئیه‌راهیم بکه‌وئنه‌وه. ﴿فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ﴾ ئه‌ویان له‌ناو شاردا به‌جئ هه‌شت و بۆ سه‌یران و جه‌ژن و شادی خۆیان رویان له‌ ده‌ره‌وه‌ی شار کرد.

رێگا بۆ هه‌زه‌تی ئیه‌راهیم ئاچوگ بوو، بۆ ئه‌وه‌ی نیازی دلی خۆی جئ به‌جئ بکا، ﴿فَرَاغَ إِلَى آلِهِتِهِمْ، فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ؟﴾ خه‌را به‌ ته‌وره‌یه‌که‌وه خۆی کوتایه‌ ناو خودا درۆزنه‌کانیا نه‌وه: که‌ جوانترین و خۆشترین خۆراک و میوه‌جاتیان له‌به‌رده‌م بوو، به‌ گالتو قه‌شه‌رییه‌وه و تی: ئه‌وه بۆ ناخۆن؟! ﴿مَا لَكُمْ لَا تَنْطِقُونَ؟﴾ نه‌دی بۆچی مه‌ه‌قتان لی نایه‌و و لام ناده‌نه‌وه؟ چما ئیه‌وه خودا نین و ئه‌و هه‌مکه‌ مه‌رد و مگه‌له‌ به‌ندایه‌تیتان بۆ ناکا؟!

ئه‌مه‌ حاله‌تیکی ده‌روونی ناده‌میزادییه: که‌ خیطاب ئاراسته‌ی شتیک بکا که‌ دلنیا به‌ وه‌لام ناداته‌وه‌و بی‌گیان و بی‌زویانه‌. هه‌زه‌تی ئیه‌راهیم به‌وه‌ رق و کینه‌ی په‌نگ خواردووی له‌و خودا درۆزنانه‌و گالتو قه‌شه‌ری خۆی به‌و گه‌له‌ نه‌فامه‌ ده‌ربرپوه! هه‌لبه‌ته‌ هه‌یج و لامیکی له‌و دارو به‌رده‌ تاشراو به‌خودا زانراوانه‌ نه‌بیست، بۆیه: ﴿فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًا بِالْأَيْمِينِ﴾ به‌ ته‌وره‌که‌ی هه‌لیکوتانه‌ سه‌رو رق و قینی خۆی پی رشتن، جگه‌ له‌ بته‌ گه‌وره‌که‌یان ئه‌وانی دی هه‌موو تارومار کردن. ته‌جار ته‌وره‌که‌ی خسته‌ سه‌رشانی بته‌ گه‌وره‌که‌و گه‌راپه‌وه بۆ شوینی خۆی. ئیه‌واره‌ داها‌ت و خه‌لکه‌که‌ له‌ سه‌یران و گه‌شت و گوزار تیریان خواردو به‌ هه‌له‌ داوان گه‌رانه‌وه بۆ شارو هه‌ی له‌وه‌ی زوتر بگاته‌ په‌رستگا و خۆراک و میوه‌جاتی په‌رۆزیو و بخۆن، که‌ هاتنه‌وه‌ دیمه‌نی خودا‌کانیان به‌و جه‌وره‌ بینی، چاویان لی چوونه‌ پشتی سه‌ریان و سه‌رسام مان و که‌وتنه‌ هه‌لو و تیکۆشان بۆ دۆزینه‌وه‌ی بتشکین و سزادانی، هه‌ر خه‌را یه‌کیکیان و تی: برایم ناویک روژیک دژی خودا‌کامان ده‌دوا ده‌یگوت: شه‌رتبی وردو خاشیان

بکه‌م “ به‌م جوړه بتشکینیان دوزیه‌وهو ﴿فَأَقْبِلُوا إِلَيْهِ زِفُون﴾ وروزمیان هینایه سهر نیبراهیم و کهوتنه لیکوژینه‌وه له‌گه‌لی و هه‌ره‌شه لیکردنی، هه‌ریه‌که‌یان له لای خو‌یه‌وه سهرزه‌نشتی ده‌کردو ده‌یه‌ویست خه‌وشی دلی خو‌ی پی بریژی، هه‌زه‌تی نیبراهیم بی نه‌وه‌ی شلوی بی‌و له کاره‌که‌ی په‌شیمان بی ﴿قَالَ أَتَعْبُدُونَ مَا تَحْنُونَ؟﴾ فهرمووی: نایا ئیوه له جیاتی عیباده‌تکردن بو‌خودا، شتیک ده‌یه‌رستن که به ده‌ستی خو‌تان ده‌یانتاشن وراسته و پاسته‌یان ده‌که‌ن؟ ﴿وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ﴾ وه‌لحال هه‌ر خودا شیای عیبادت بو‌کردنه، چونکه هه‌ر نه‌و به‌دیهینه‌ره‌و هه‌ر نه‌و ئیوه‌و به‌کانتانی دروست کردوه!

نایه‌ته‌که به‌لگیه له‌سهر نه‌وه: که په‌روه‌ردگار به‌دیهینه‌ری ناده‌میزادو کرده‌وه‌کانیه‌تی. نیمامی بو‌خاری فهرموده‌یه‌کی به مه‌رفوعی له حوزه‌یغه‌وه ریوایه‌ت کرده‌وه: پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) فهرمویه‌تی [ان الله تعالى يصنع كل صانع و صنعته] جا: که شکاندن بته‌کان که‌وته نه‌ستوی هه‌زه‌تی نیبراهیم و به‌لگه‌و شایه‌تی له‌سهر راست کرانه‌وه، بریاریان دا تو‌له‌ی لی بکه‌نه‌وه‌و نه‌هیلن به‌سه‌ریه‌وه بچی، ﴿قَالُوا ابْنُوا لَهُ بُيُوتًا فَأَلْقُوهُ فِي الْجَحِيمِ﴾ وتیان: گو‌پ‌ریکی زور پان‌وقولی بو‌دروست بکه‌ن و پ‌ری بکه‌ن له دارو ناگری تیبه‌رده‌ن، جه‌نده‌میکی بو‌داخن، نیبراهیمی تی فری دهن، به‌لی پلانی خو‌یان نه‌نجام دا ﴿فَارَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ﴾ ویستیان نازاری بده‌ن و به ناگر بیسوتینن، به‌لام نیمه پلانه‌که‌یاغان پو‌چهل کرده‌وه‌و، ناگری سوتینه‌رمان بو‌کرده شوتنی هه‌وای سازو شه‌مالگر..

جا که هه‌زه‌تی نیبراهیم له ناگر رزگاری بو‌و، به‌سهر قه‌ومه‌که‌ی‌دا سه‌رکه‌وت و نا‌هومید بو‌و له نیمانه‌ینانیان. نیتر قوناغیکی ژیانی جی دلی و قوناغیکی تر ده‌ست پی ده‌کا. لاپه‌ره‌یه‌کی ژیانی ده‌پی‌چیته‌وه‌و لاپه‌ره‌یه‌کی تر

هه‌لده‌داته‌وه: بۆیه برپاری کۆچکردنی دا، برپاری دا زیدو نیشتمان جی بیللی و واز له قه‌وم و خزم و کهس و کاری کافر بیننی.

﴿وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَى رَبِّي سَيَهْدِينِ﴾ وتی: من له ولات و ناو خزم و کهس و کاری خۆم ده‌رده‌چم، کۆچ ده‌که‌م، نه‌و نه‌ته‌وه و خزمانه‌م به‌جی دێلم که سورن له‌سه‌ر بته‌پرستی و ئیمان به‌ خودای تا‌ک و ته‌نها ناهینن، من له‌ ناو کۆمه‌لگه‌یه‌که‌دا نامیتنه‌وه په‌یامی خودا به‌ درۆ بزنان و نه‌زیه‌تی پیغه‌مبه‌ری به‌ده‌ن و بانگه‌وازیی حه‌ق ره‌ت بکه‌نه‌وه. ده‌پۆم بۆ ولاتی‌ک خودا بۆم دیاری ده‌کا و بتوانم خودا په‌رستی تیدا بکه‌م، دلنیام خودا هیدایه‌تم ده‌دا بۆ هه‌ر شتی‌ک به‌رژه‌وه‌ندیی دین و دنیامی تیدا بی. نه‌و ولاته‌ی کۆچی بۆ ده‌که‌م خاکی پیروژه له‌ ولاتی شام.

نه‌م هیج‌ره‌ته‌ی حه‌ز‌ره‌تی ئی‌براهیم هیج‌ره‌تی ده‌روونی‌ی بوو، پیش هیج‌ره‌تی جه‌سته. کۆچ‌کردنی‌ک بوو به‌ ته‌واوی له‌ رابوردوی خۆی داب‌راو له‌به‌ر خاتری خودا وازی له‌ هه‌موو شتی‌ک هی‌نا، زیدو نیشتمان، خزم و کهس و کار، ملک و مال هه‌مووی جی هیشت و به‌سه‌لت و قولتی ملی له‌ ری‌گا ناو خۆی دایه ده‌ست خودا، دل‌نیاش بوو خودا چاود‌پیری هه‌نگاو به‌ هه‌نگاوی ده‌کا و هیدایه‌تی ده‌دا بۆ ری‌بازی راست و سه‌رفرازی له‌به‌ر خاتری خودا له‌ هه‌موو شتی‌ک داب‌راو به‌ دل‌سۆزیی بۆ خودا لیت‌را.

حه‌ز‌ره‌تی ئی‌براهیم تا نه‌و کاته‌ من‌دالی نه‌بوو، به‌و شی‌وه سه‌رتاسه‌ری و سه‌ر له‌به‌رییه‌ش له‌ خزم و دۆست و ناسی‌اوانی داب‌راو ته‌نیابال‌ مایه‌وه، بۆیه له‌و سه‌روبه‌نده‌دا ده‌ستی نزای به‌رز کرده‌وه له‌ خودا پاراپه‌وه و وتی: ﴿رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ﴾ خودایه‌! کو‌ری‌کی صالح و خودا په‌رستم پی ببه‌خشه. وه‌چه‌و نه‌وه‌یه‌کی به‌خۆ چاراو بۆ خودا صول‌حاوم به‌دری، یارمه‌ت‌ده‌رم بن له‌سه‌ر خودا په‌رستی و خه‌م و خه‌فه‌تی غه‌ریبی و ئاواره‌یی‌م له‌ بیر به‌رنه‌وه، بی‌رۆشیم پی‌یان ببی و دل‌م خۆش بکه‌ن.

﴿فَبَشِّرْهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ﴾ مزگینیمان دایه به‌وهی کورپکت ده‌بی و بۆت پی ده‌گاو خاوه‌ن حیلیم و صبر ده‌بی. ئەم کورپه خاوه‌ن صبر و صولحاوه و کوو ئیبنوکەئیر ده‌فه‌رموئ: هه‌زهره‌تی ئیسماعیل بووه نه‌ک هه‌زهره‌تی ئیسه‌حاق، چونکه به کۆپای زانایانی ئیسلام هه‌زهره‌تی ئیسماعیل له هه‌زهره‌تی ئیسه‌حاق به ته‌مه‌ن گه‌وره‌تره‌و له‌پیش نه‌ودا له دایک بووه. ده‌بی هه‌زهره‌تی ئیبراهیم چه‌نده به‌و موژده‌یه که‌یف خۆش بووبی؟ بیگومان دلخۆشی‌یه‌که‌ی له راده‌به‌ده‌ر بووه، به تایبه‌تی که په‌روه‌ردگار به ﴿غلام حلیم﴾ وه‌صفی کردوه. پیاویکی ئاواره‌و دورکه‌وته‌ی زیدو نیشتمان و دابراو له خزم و که‌س و کار مژده‌ی بدریتی که‌کوری صالحی ده‌بی و بۆی پی ده‌گا. دیاره که‌یفخۆشییه‌که‌ی زۆرو له‌را‌ده‌به‌ده‌ره.

چیرۆکی هه‌ولدان بۆ سه‌ره‌پرینی ئیسماعیل

فَأَمَّا بَلَّغَ مَعَهُ السَّعَىٰ قَالَ
يَبْنَىٰ إِنِّي أَرَىٰ فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ فَانْظُرْ مَاذَا تَرَىٰ قَالَ
يَتَأْتٍ أَفْعَلُ مَا تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ ﴿١٠٢﴾
فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ ﴿١٠٣﴾ وَتَدَيَّنَتْهُ أَنْ يَتَّيْرَهُمَا ﴿١٠٤﴾ قَدْ
صَدَقْتَ الرُّؤْيَا إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٠٥﴾ إِنَّ هَذَا لَهُوَ
الْبَلَاءُ الْمُبِينُ ﴿١٠٦﴾ وَتَدَيَّنَتْهُ بِذَبْحٍ عَظِيمٍ ﴿١٠٧﴾ وَتَرْكْنَا عَلَيْهِ فِي
الْآخِرِينَ ﴿١٠٨﴾ سَلَّمَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿١٠٩﴾ كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ
﴿١١٠﴾ إِنَّهُمْ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١١﴾ وَبَشَّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ نَبِيًّا مِنْ
الصَّالِحِينَ ﴿١١٢﴾ وَتَرْكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَىٰ إِسْحَاقَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا
مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ مُبِينٌ ﴿١١٣﴾

نەمە تەواوەکەری چیرۆکی پێشووەو پەڕیوەندی نەم کۆمەڵە نایەتە بە هە
پێشەوێ ناشرکرایە. نەوێ بوو لە پێشدا فەرمووی: ﴿فَبَشَّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ﴾
لێرەشدا باسی نەوێ دەکا: کە مزگێتی یە کە هاتۆتە دیو خودا کۆری پێداو بۆی
پێگەشت، نەجار روداوی نامادەباشی هەزرەتی ئیبراھیم بۆ سه‌ره‌پرینی کۆری

لاوی و ناماده‌باشی کوری صالح و خاوه‌ن صهبر بۆ گیانبه‌ختکردن باس ده‌کا
نه‌جار باسی نه‌و موژده‌یه ده‌کا: که درا به‌هزرتی ئیبراهیم به‌وی: که خودا
کورپکی تریشی پی ده‌دا ناوی ئیسحاق ده‌بی و زۆری پیغه‌مبه‌ران له‌وه‌چه‌و
نه‌وی نه‌م دوو کورپی نه‌وه‌وه ده‌که‌ونه‌وه.

ده‌فهرموی: ﴿فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَا بُنَيَّ إِنِّي أَرَى فِي الْمَنَامِ أَنِّي
أَذْبَحُكَ فَانْظُرْ مَاذَا تَرَى﴾ که ئیسماعیل پی‌گه‌یشت و گه‌یشته‌ته‌مه‌نی
گه‌نج و ده‌یتوانی یارمه‌تی باوکی بدا، (الفراء) ده‌ئی: نه‌و کاته ئیسماعیل
ته‌مه‌نی سی‌نزه سالان بووه. ناله‌و کاته‌دا هه‌زرتی ئیبراهیمی دورکه‌وته‌و
داب‌راو له‌خزم و خویش و زید و نیشتمان، خودا کورپکی پیداو و بۆ
پی‌گه‌یشت و بیرۆشی ئاواره‌یی و ته‌نیایی خۆی به‌و هی‌ناوه‌و فینکایی چاو و
جی‌گای هی‌وایه‌تی. فه‌رمانی پی ده‌کرئ: که نه‌و کورپه‌ شیرین و خوشه‌ویسته‌ی
سه‌رپری، ده‌زانی نه‌و فه‌رمانه‌ له‌ خوداوه‌یه‌و پی‌ویسته‌ته‌نفیذ بکری.

له‌ ناستی نه‌م روداو ده‌ا پیره‌مێردی خودا په‌رست و خاوه‌ن باوه‌ری پته‌و، بی
چهند و چون و بی شله‌زان، گه‌ردنکه‌چ و پابه‌نده‌و تۆزقالتیک رارایی تیدا نابینری.
هیچ ره‌خنه‌یه‌ک ناگرئ و نالی: خودایه‌ من نه‌و تاقه‌ کورپه‌م هه‌یه‌و بۆچی سه‌ری
بیرم؟ ئیعتی‌زاری نیه‌و ملکه‌چ و پابه‌نده‌و. رو ده‌کاته‌ تاقانه‌ جگه‌رگۆشه‌که‌ی و
ده‌فهرموی: نه‌ی کورپی شیرین، نه‌وه‌ من له‌ خه‌وم دا بینیم تۆم سه‌رده‌پری. نه‌تۆ
رات چیه‌و هه‌لو‌یستت چۆنه‌؟ هه‌لبه‌ته‌ بۆیه‌ به‌م شیوه‌ هه‌والی پید، بۆ نه‌وی
نه‌ویش ناماده‌باش بی و خۆی حازر بکا بۆ ته‌نجامدانی فه‌رمانی یه‌زدان و
پاداشی فه‌رمانبه‌رداری بۆ ده‌سته‌به‌ر بی. نه‌گینا فه‌رمانی خودایه‌و پی‌ویسته‌ته‌
بی سی‌ودوو ته‌نفیذ بکری.

ئیسماعیل و لامی دایه‌وه‌و ﴿قَالَ: يَا أَبَتِ افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ﴾ فه‌رموی: نه‌ی
باوکی به‌پێزم نه‌وی خودا فه‌رمانی پی کردی ته‌نجامی بده، ﴿سَتَجِدُنِي إِن
شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ﴾ ئینشانه‌للا من ده‌بینی به‌ ئارام ده‌م له‌ ناستی قه‌زاو
برپاری خودادا، به‌ ته‌مای پاداشی خودام و هی‌وادارم له‌ رۆژی قیامه‌ت دا خودا

پاداشم بداته‌وه. سهیری شه‌م هه‌لویسته بی‌وینه‌یه بکه‌و تا نیستا له میژووی ناده‌میزادو خوداناسان دا دووباره نه‌بوه‌ته‌وه، شه‌م کوره گه‌نجه تاقانه روبه‌روی فرمانی خودا ده‌بیته‌وه که نه‌ک هر ملکه‌چو پابه‌ندی فرمانه‌که‌یه و به‌س به‌لکوو به‌ دلش پئی رازی‌ه و له‌ناخه‌وه ناماده‌باشی جی‌به‌جی‌کردنی فرمانه‌که‌یه. دیمه‌نی مه‌رگو سه‌رپرین نیزعاجی ناکاو نایترسینئ، عه‌قل و هۆشی تیک ناداو په‌له‌قاژه‌ی ژبان ناکا، به‌و جوژه نه‌ده‌ب و حیشه‌ته‌وه ده‌لئ: ﴿یا ابت﴾ نه‌ی باوکی خوشه‌ویستم نه‌وه‌ی فرمانت پی‌کراوه و به‌نیگا پی‌ت راگه‌یه‌ندراوه جی‌به‌جی‌ی بکه، نه‌ویش وه‌کوو باوکی هه‌ستی به‌وه کرده: که خه‌ونه‌که ناماژه‌یه به‌ فرمانی خوداو فرمانی خودایش ده‌بی بی‌سی‌ودوو نه‌نجام بدرئ.

سهیری بکه له‌گه‌ل خودادا چ نه‌ده‌بیکی هه‌یه و چون داوای سه‌برو نارامی له‌ته‌و ده‌کاو ده‌فهرموئ: نه‌گه‌ر خودا بی‌هوی هیزو توانای خو راگری و نارامیم پی‌ده‌به‌خشئ. خو‌ی هیزو توانای خو‌ی ده‌زانئ و داواده‌کا خودا سه‌برو ته‌حه‌مولی بداتئ. شه‌مه هه‌لویست و ناکارو ره‌فتاری بوو بۆیه خودا به‌ ﴿غلام حلیم﴾ وه‌صفی کرده، هه‌روه‌ها ده‌رحه‌قی له‌ نایه‌تیکی تردا ده‌فهرموئ: ﴿وَإِذْ كُنَّا فِي الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ إِذْ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَّبِيًّا. وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا﴾ (مریم: ۵۴-۵۵)

هه‌زهره‌تی ئیسماعیل خودا لئی رازی بوو، که‌سی‌کیش ره‌زامه‌ندی خودای بو‌ خو‌ی ده‌سته‌به‌ر کردبی، نه‌وپه‌ری سه‌رفرازی و خیرو خوشی ده‌ست که‌وتوه.

نیستا فرمانه‌به‌رداری باوک و کنو له‌ حیوارو قسه‌وه ده‌چیته‌ قالی ته‌نفیذو جی‌به‌جی‌کردنه‌وه، نیستا دیمه‌نیکی که‌س نه‌دیده‌و که‌س نه‌کرده‌ دیته‌ گوپئ، هه‌لویستیکه هه‌زهره‌تی ئیبراهیم و هه‌زهره‌تی ئیسماعیلی کوپئ، ده‌نیوتن و ده‌ست ده‌که‌ن به‌ نه‌نجامدانی، له‌ میژوودا هه‌رگیز وینه‌ی دووباره

نه‌بۆتموه. نه‌وه‌تا باوك به‌وپه‌ری بپواو دل دامه‌زراویسه‌وه، کێردی تیژو بره‌نده
به‌ده‌سته‌وه ده‌گرێ ده‌یه‌وێ فهرمانی خودا جێ به‌جێ بکا، جگه‌رگۆشه‌و تاقانه‌ی
خۆی سه‌ر بپێ. به‌لێ سه‌ری‌بپێ! کوپی صالح و راستالیش به‌ دلتیاییه‌وه خۆ
ته‌سلیمی قه‌ده‌ری خودا ده‌کاو له‌ هه‌موو زینده‌وه‌رێك به‌سته‌زمانتر ملی بۆ
چه‌قۆ راده‌گرێ.

نه‌وه‌تا قورئان به‌و جوړه وه‌صفی ملکه‌چیو پابه‌ند بوونی ئه‌م باوك و کوپه
ده‌کاو ده‌فه‌رموێ: ﴿فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ﴾ که هه‌ردوکیان به‌ ره‌زامه‌ندیو
دلتیاییه‌وه ته‌سلیمی فهرمانی خودا بوون و کار گه‌یشه‌ ئاستی ته‌نفیذو
ته‌نجامدان. ئیبراهیم کێردی برنده‌ی به‌ده‌سته‌وه‌یه‌و جگه‌رگۆشه‌ی خۆی ره‌په‌وپو
پال خسته‌وه تیغی له‌سه‌ر مل داناوه.

بێگومان ئه‌م کاره‌ی ئیبراهیم و ئیسماعیل، کارێکی بێ وینه‌و تاقانه‌ی
میژوه‌و، ئازایه‌تی روت و هه‌ل‌چون و وره‌به‌رزێو چاواقامی و خۆراگری ئاسایی
نه‌بوو. رێ ده‌که‌وێ موجه‌ی دێك له‌ گۆره‌پانی جه‌نگدا هه‌ل‌ده‌چیو خۆ به‌خت
ده‌کا، ده‌کوژێو ده‌کوژرێ، پێشمه‌رگه‌ په‌لاماری دوژمن ده‌داو لێشی روونه‌ که
ده‌کوژرێو ناگه‌رێته‌وه. ته‌مانه هه‌موو ئازایه‌تێن، صیفاتێ به‌رزن، به‌لام به
ته‌نکید نه‌وه شتێکه‌وه‌مه‌ی هه‌زه‌ته‌ی ئیبراهیم و ئیسماعیل شتێکی تره‌.
کابرای موجه‌ی پێشمه‌رگه‌ خوێنی گه‌رم ده‌بێو هه‌ماسه‌ت ده‌یگرێو
حاله‌تێکی به‌سه‌ردا دێ، ترس و له‌رزێ نامێنێو هه‌لوێستی ئازایانه ده‌نوێنێ،
به‌لام هه‌زه‌ته‌ی ئیبراهیم و ئیسماعیل به‌ نه‌وپه‌ری له‌سه‌رخوێنو خوێن
ساردیه‌وه، به‌ هێدی و هێمنی، خۆیان ته‌سلیم کردو فهرمانبه‌ردار بوون. به‌لێ
هه‌زه‌ته‌ی ئیبراهیم و ئیسماعیل ئه‌رکی سه‌رشانی خۆیان به‌جێ هێنا، هه‌ر
نه‌وه‌نده‌ی ما‌بوو ئیبراهیم زه‌خت له‌ تیغی برنده‌ بکاو خوێن ره‌وان ببێو
ئیسماعیل گیانی ده‌ربچێ، ئه‌مه‌ش له‌ ته‌رازوی په‌روه‌ردگادا چ بایه‌خێکی
نیه، گرنه‌گ نه‌وه بوو هه‌زه‌ته‌ی ئیبراهیم و هه‌زه‌ته‌ی ئیسماعیل له‌ ناخه‌وه به

دلناییه به هموو هه‌ست و شعوریکیان ناماده‌باشی ته‌نفیذ کردنی فرمانه که بوون. به‌تاقیکرنه‌وه که جی‌به‌جی بوو، تیمتحان ته‌نجام درا، ناکام و سه‌ره‌نجامی ده‌رکه‌وتن، هه‌رنه‌وه‌نده‌ی مابوو نازاری جه‌سته‌یی بپچێژی و خوین بپرژێ و جه‌سته‌ی بی‌گیا بی، په‌روه‌ردگاریش نایه‌وئ به‌نده‌کانی خۆی ته‌عزیز بدا، خوین و جه‌سته‌ی بی‌گیانی مه‌به‌ست نیه، هه‌رکاتێ به‌نده‌کانی دلسۆزانه لی بران و ناماده‌باشی ته‌نفیذ بوون، بۆیان حلیبه و با به‌فیعلی نه‌کرا بی به‌کراو داده‌نرئ. په‌روه‌ردگار ناگاداری نه‌ینی ناو دانه و زانیی ئیبراهیم و ئیسماعیل به‌راستی ناماده‌باشیان تیدا بوو بۆ ته‌نفیذ، بۆیه وای بۆ پریاردان: که ته‌نفیذیان کردوه. ده‌فرموی: ﴿وَنَادَيْنَاهُ أَنْ يَا إِبْرَاهِيمُ. قَدْ صَدَّقْتَ الرُّؤْيَا﴾ بانگمان له ئیبراهیم کرد “وتمان ته‌ی ئیبراهیم به‌راستی خه‌ونه‌کت به‌راست گیرا، به‌فیعلی ته‌نجامت دا، به‌دل ناماده‌باش بووی بۆ ته‌نفیذ، بی سئ و دوو ملت له ته‌نجامدانی فرمانه‌که ناو هه‌ر ته‌وه‌ش گرنگه، خودا گه‌ردنکه‌چیی به‌دل و به‌گیانی گه‌ره‌که نییه‌تی ساغی ده‌وئ.

ته‌نجار په‌روه‌ردگار نیعمه‌ته‌کانی خۆی یه‌که‌یه‌که به‌سه‌ر ئیبراهیم دا ده‌ژمیژی و ده‌فرموی:

۱- ﴿إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾ ئیمه چۆن پاداشمان دایته‌وه به‌وه که نه‌مان هیشت کوره‌کت سه‌ر بپری، له میحنه‌ت و غه‌م و ناره‌حه‌تی رزگارمان کردی، هه‌ر به‌و جوژه چاکه‌ی هه‌موو چاکه‌کارێک ده‌ده‌ینه‌وه، پاداشی باشی بۆ ده‌سته‌به‌ر ده‌که‌ین. ﴿إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْبَلَاءُ الْمُبِينُ﴾ بی‌گومان ته‌م تاقیکردنه‌وه‌یه ته‌زمونگه‌رییه‌کی قورس و ته‌سته‌م بوو، ته‌نگوچه‌له‌مه‌یه‌کی دژوار بوو، که‌م که‌س له تاقیکردنه‌وه‌ی ئاوه‌ها ته‌سته‌م و قورس دا ده‌رده‌چئ “کئ ده‌توانئ ده‌ستی بچیتته تاقانه‌و جگه‌رگۆشه‌ی خۆی سه‌ری بپری؟! ”

۲- ﴿وَقَدِّتْنَاهُ بِذَبْحٍ عَظِيمٍ﴾ قوربانیمان بو ئیبراهیم کرد به کوشتی‌یه کی به‌نرخ، به‌رانیکی قه‌له‌وو به‌نرخمان کرده قوربانی له جیاتی ئیسماعیل، داب‌ونه‌ریتی قوربانی له‌م روداووه دامه‌زراوه موسولمانان و حاجیانی مالی خودا: که سالانه قوربانی ده‌که‌ن و کوشتی سه‌ر ده‌بِرِن یاده‌وه‌ری شه‌و رۆژه‌و شه‌و فه‌رمانبه‌ردارییه دوباره ده‌که‌نه‌وه، شوین هه‌زه‌رتی ئیبراهیم ده‌که‌ن، لاسایی هه‌لو‌یستی باوکی پیغه‌مبه‌ران و خاوه‌ن هه‌لو‌یستی جوانمێزان‌ه‌و موسولمانی راستالۆ بپوا پته‌و ده‌که‌نه‌وه.

۳- ﴿وَتَرْكُنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ. سَلَامٌ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ﴾ ناوو شوژه‌تی جوانو باس‌و‌خواسی جوانمێزان‌ه‌مان بو هیشته‌وه، هه‌موو گهل و نه‌ته‌وه‌یه‌کی داهاتوو وه‌صفی باشی شه‌و زاته‌یان له‌سه‌رده‌م و زاره، چینه‌کانی ئاده‌میزاد هه‌موویان خو‌شیان ده‌وئۆ مه‌دحی ده‌که‌ن. دوعاو نزای خو‌ی بووه خودا لیتی قبول کرده، مرازی خو‌ی بووه خودا بو‌ی به‌دی هی‌ناوه. وه‌کوو له‌ نایه‌تیکی تری قورئان ئاماره به‌وه ده‌کاو له‌سه‌ر زوبانی ئیبراهیم ده‌فه‌رموئ: ﴿وَأَجْعَلْ لِّي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ. وَاجْعَلْنِي مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ﴾ (الشعراء: ۸۴-۸۵) سلاوی ئیمه له‌سه‌ر ئیبراهیم بی، سلاوی فریشته‌و ئاده‌میزادو په‌ری له‌سه‌ر بی، به‌راستی ئیبراهیم شیاوی شه‌وه‌یه: سلاوی خودای لی بی، سلاوی فریشته‌و ئاده‌میزادو جندۆکی له‌سه‌ر بی.

۴- ﴿كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾ به‌و شیوه پاداشه به‌رزو به‌نرخه، پاداشی چاکه‌کاران ده‌ده‌ینه‌وه، له‌ هه‌موو به‌لاو می‌خه‌تیک رزگاریان ده‌که‌ن، ده‌یاخه‌ینه‌ فه‌ره‌حیو شادییه‌وه. هیچ کاتی په‌روه‌ردگار به‌نده راستاله‌کانی خو‌ی فه‌رامۆش ناکا.

۵- ﴿وَبَشِّرْهُ بِإِسْحَاقَ نَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ﴾ کورپکی تریشمان پی به‌خشی
 نه‌ویش حه‌زره‌تی ئیسحاق بوو، کردیشمان به پیغه‌مبه‌رکی صالح و بو خودا
 صولحاوو به خوچاراو. .

۶- ﴿وَبَارَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَىٰ إِسْحَاقَ﴾ به به‌رده‌وامی نیعمه‌ت و به‌ره‌که‌تی
 خو‌مانان به‌سه‌ر ئیبراهیم و ئیسحاق دا رزانده، له دونیاو له قیامه‌ت دا به
 مرازی خو‌یانان گه‌یاندن و ریزو نرخی زورمان بو ده‌سته‌به‌ر کردن، مندالی زورو
 نه‌وه‌ی زورمان پی به‌خشین، زوربه‌ی پیغه‌مبه‌رانی دوا نه‌و رزگار له نه‌ته‌وه‌ی
 ئیسحاق و ئیسماعیلن سلاوی خودا له خو‌یان و شوینکه‌وتوانیان بی..

﴿وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ مُبِينٌ﴾ له وه‌چه‌و زرویتی
 ئیسماعیل و ئیسحاق هه‌یانه‌ چاکه‌کار و خوداپه‌رسته، هه‌یانه‌ سته‌مکار و
 کافره، هه‌رکه‌سی خوداپه‌رست و فه‌رمانبه‌ردار بی و شوین مه‌نه‌ج و نایینی
 ئیبراهیم و دو کوره‌کانی (ئیسماعیل و ئیسحاق) که‌وتبی نه‌وه به‌نه‌وه و میلله‌تی
 ئیبراهیم داده‌نری، هه‌ر که‌سیک له‌و مه‌نه‌ج و پرۆگرامه‌ لای دابی نه‌وه
 سته‌مکار و کافره، سته‌می له‌ خودی خو‌ی کردوه و نه‌سه‌ب و نژادی سودی پی
 ناگه‌یه‌نی و به‌نه‌وه‌ی ئیبراهیم داننری.

تییینی:

نهم نایه‌تانه زور حوکم و یاسایان لی وهرده‌گیرین، هه‌ندیک له‌وانه:

زانایانی ئیسلام (ته‌هلی سوننه‌ت و جه‌ماعه‌ت) له‌م نایه‌ته‌ی قورشان نه‌وه‌یان
 وهرگرتوه: که په‌روه‌ردگار جاری وا ده‌بی فه‌رمان به شتیک ده‌کا و ناشیه‌وی
 بیته‌جی، نه‌وه‌تا بیگومان په‌روه‌ردگار فه‌رمانی به حه‌زره‌تی ئیبراهیم کرد به
 سه‌رپرینی کوره‌که‌ی و نه‌شی‌ویست نه‌نجامی بدا.

هه‌ر نهم نایه‌ته‌شیان کردۆته به‌لگه‌ی نه‌وه: که دروسته حوکم نه‌سخ
 بیته‌وه پیش نه‌وه‌ی کاتی کارکردن به حوکه‌که‌بی. زوربه‌ی زوری

موفوسسیرین پییان وایه: نهو کورپی نیبراهیم ویستی سهری برپی، حه‌زرتی نیسماعیل بووه، چونکه یه‌که‌جار خودا موژده‌تی پی به‌خشینی نه‌وی پیداوّه. دوایی موژده‌تی نیسحاق پیداوّه. هه روه‌ها چونکه هه‌ولتی سهرپرینه‌که له مه‌ککه‌دا دراوه، نه‌گهر بۆ نیسحاق بوایه سهرپرینه‌که له قودس ده‌بوو.

فه‌رمووده‌یه‌کی پیغه‌مبه‌ریش هه‌یه ده‌فه‌رموی: (انا ابن الذبیحین) من کورپی دوو سهرپرپاوم "نیسماعیل و عه‌بدوللا". چونکه عه‌بدولموت‌ه‌للیب له‌سهرخوی نهر کرد نه‌گهر خودا (ده) کورپی بداتی یه‌کیکیان بکاته قوریانی، یان نه‌گهر به‌ناسانی بتوانی بیری زمزم لیّ بداو سهرکه‌وتوو بیّ له کاره‌که‌یدا، وا ریکه‌وت ههر دوو مرازه‌که‌ی هاتنه‌جی، نه‌ویش پشکی له‌نیو کورپه‌کاتی‌دا هاویششت و به‌ناوی عه‌بدوللاوه‌ده‌رچوو، خاله‌کانی عه‌بدوللا نه‌یان‌ه‌یشت عه‌بدولموت‌ه‌للیب کورپه‌که‌ی سهر برپی و تیان: فیدیسه‌ی بۆ بده، عه‌بدولموت‌ه‌للیب له‌جیاتی عه‌بدوللا سه‌د و شتری سهربری!

نه‌صمه‌عی ده‌لی: پرسیارم له‌نه‌بوعه‌مری (العلا) کرد، ئاخۆ له‌نیسماعیل و نیسحاق کامیان سهرپرپاوه؟ نه‌بوعه‌مر وتی: نه‌ی نه‌صمه‌عی نه‌تۆ عه‌قلت له‌کوتیه؟ که‌ی نیسحاق له‌مه‌ککه‌ بووه، نیسماعیل له‌مه‌ککه‌ بووه و نه‌و له‌گه‌ل باوکی‌دا بنیاتی که‌عبه‌یان ناو شویتی قوریانی له‌مه‌ککه‌یه.

هه‌روه‌ها خودای مه‌زن وه‌صفی نیسماعیلی کردوه به‌خاوه‌ن سه‌برو واده‌پاست، ده‌فه‌رموی: ﴿وَإِسْمَاعِيلَ وَإِذْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِّنَ الصّٰبِرِیْنَ﴾ (الانبیاء: ۸۵) یان ده‌فه‌رموی: ﴿وَأَنذَرْتُ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَّبِيًّا﴾ (مریم: ۵۴). هه‌روه‌ها ریوایاتی سه‌حیح و برپا‌پیکراو زۆرو زه‌به‌نده‌ن له‌سهر نه‌وه: که‌ ذه‌بیح حه‌زرتی نیسماعیله‌ نه‌ک نیسحاق، نه‌م رایه‌ له‌هاوه‌لانی وه‌کوو نیبنوعه‌بیاس و نیبنوعومهر و تبمام عه‌لی و نه‌بوهوره‌یره‌و نه‌بو‌طوفه‌یل (عامیری کورپی واثیله) وه‌ریوایه‌ت کراوه.

ه‌دروها له چینی تاییعینی وه‌کوو سه‌عیدی کوپی موسه‌یه‌بو سه‌عیدی کوپی
 جویه‌یرو سه‌سەنی کوپی میهران و ره‌بیعی کوپی نه‌سه‌س و مه‌حه‌مه‌دی کوپی
 که‌عی (القرظی) و نه‌لکوله‌بن و عه‌لقه‌مه‌و نه‌بوجه‌عفه‌ر (موحه‌مه‌دی کوپی
 عالی) و نه‌بو صالح ریوایه‌ت کراوه‌و به‌په‌سندیان داناوه‌. نه‌و ریوایه‌تانه‌ی: که
 ده‌لین: ذه‌بیح ه‌زره‌تی نیس‌حاقه‌ لای زۆریه‌ی زانایانی نیس‌لام ره‌تکراوه‌ته‌وه‌.

چیرۆکی حه‌زره‌تی موساو هارون (ﷺ)

وَلَقَدْ مَنَّا عَلَىٰ مُوسَىٰ

وَهَارُونَ ﴿١١٤﴾ وَنَجَّيْنَاهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ

﴿١١٥﴾ وَنَصَرْنَاهُمْ فَاكْنُؤُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿١١٦﴾ وَءَاتَيْنَاهُمَا الْكِتَابَ

الْمُسْتَيْنِ ﴿١١٧﴾ وَهَدَيْنَاهُمَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١١٨﴾ وَتَرَكْنَا

عَلَيْهِمَا فِي الْآخِرِينَ ﴿١١٩﴾ سَلَّمَ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ

﴿١٢٠﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢١﴾ إِنَّهُمَا مِنْ

عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٢﴾

ئه‌مه چیرۆکی سییه‌مه له چیرۆکه‌کانی ئهم سوره‌ته پیرۆزه، ئه‌وه‌بوو له‌وه‌پیش باسی رزگاربوونی حه‌زره‌تی ئیبراهیمی کرد له‌ ناگر، هه‌روانه‌جاتبونی ئیسماعیل له‌ سه‌ربرین، ئه‌جار باسی ئه‌و نیعمه‌تانه ده‌کا: که به‌خشینی به‌ موساو به‌ هارون، فه‌رمووی ﴿وَلَقَدْ مَنَّا عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ﴾ سۆتند بۆ ئیمه‌ نازو نیعمه‌تی جو‌راو جو‌رمان به‌ موساو هارون به‌خشین، نیعمه‌تی پیغه‌مبه‌رایه‌تی و سودو فه‌ری دۆنیایه‌و قیامه‌تیمان بۆ ده‌سته‌به‌ر کردن. مه‌نغه‌تی دۆنیایی: که بریتی بوو له‌ بۆن و ژیان و هۆش و فام و په‌روه‌رده‌کردن و له‌ش‌ساغی و به‌دییه‌نانی صیقاتی جوان و ره‌فتاری شیرین له‌ هه‌ردوکیان دا، سوودی ئایینیش: که بریتی بوو له‌ زانیاری و گه‌ردنکه‌چی بۆ

زاتی په‌روه‌ردگار، له هه‌موشیان به‌رزترو به‌سود تر نیعمه‌تی پیغه‌مبه‌رایه‌تی بوو، نه‌بجار نیعمه‌ته‌کان شی ده‌کاته‌وه‌و ده‌فه‌رموی:

﴿وَنَجَّيْنَاهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِنَ الْكُرْبِ الْعَظِيمِ﴾ ئیمه موساو هارون و نه‌ته‌وه‌که‌یاغان له چنگ فیرعه‌ون و دارو ده‌سته‌که‌ی رزگار کرد، سته‌م و چه‌وساندنه‌وه‌ی فیرعه‌وغان له‌سه‌ر هه‌لگرتن، رینگه‌مان نه‌ا چیدی فیرعه‌ون نیرینه‌یان بکوژی و مینه‌یان به‌یلایته‌وه بو کاره‌که‌ری و خزمه‌تکردن، هه‌روه‌ها خویان و گدله‌که‌یاغان له خنکان رزگار کرد.

﴿وَلَصَّرْنَاهُم﴾ فکائوا هُمُ الْعَالِينَ﴿ سه‌رکه‌و تومان کردن به‌سه‌ر دوژمنه‌کانیان دا، زه‌وی و ملک و مالی داگیرکراویان و ه‌رگرتنه‌وه، فه‌رمان‌په‌وایی و ده‌سه‌لاختیان ده‌سه‌که‌وت، پاش^{نه‌وه‌} مسکین و چه‌وسیندرا نه‌وه‌بوون بوونه‌خواه‌ن ده‌ولت و حوکم و بریار.

﴿وَأَتَيْنَاهُمَا الْكِتَابَ الْمُسْتَبِينَ﴾ نامه‌ی ئاسمانیمان بو نازل کردن، نامه‌یه‌کی ئاشکرا و گشتگیر بو دین و دنیا‌یان، شه‌ریعت و یاسای ژیان بوو، وه‌که‌وو له نایه‌تیکی تردا ده‌فه‌رموی: ﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا﴾ (المائدة: ۴۴) یان ده‌فه‌رموی: ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى وَهَارُونَ الْفُرْقَانَ وَضِيَاءً وَذِكْرًا لِّلْمُتَّقِينَ﴾ (الانبیاء: ۴۸)

﴿وه‌هدیناهما الصراط المستقیم﴾ موساو هارونمان شاره‌زا کردن بو رێبازی حه‌ق و سه‌فرازی، بو راستایی و راستی له‌گرفتار و کرداردا، بو ئایینی ئیسلام و بو‌گه‌یاندن و په‌یره‌ویکردنی شه‌ریعتی خودا.

﴿وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِي الْآخِرِينَ﴾ ناپو شوره‌تی جوان و جوانمیری و
پیاوه‌تیمان بۆ هیشتنه‌وه له ناو چین و گهل و نه‌ته‌وه‌کانی دوا خویان.

﴿سَلَامٌ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ﴾ سلاوی خودا له‌سه‌ر موساو هارون بی،
سلاوی فریشته‌و شاده‌میزاد و پهریسه‌کانیان له‌سه‌ر بی، به‌ه‌موو شیوه‌یه‌ک
سلاویان لی بی، سلاوی په‌روه‌ردگار که له هه‌موو سلاویک به‌رزو پیروزتره.

﴿إِنَّا كَذَلِكْ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾ ئیمه به‌و شیوه پاداشی چاکه‌کاران
ده‌ده‌ینه‌وه، له چورتم و ناخوشی رزگاریان ده‌که‌ین و ده‌یاغ‌ه‌ینه ناو‌ره‌حه‌تی
خۆمانه‌وه. ﴿إِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ﴾ بیتگومان موساو هارون له پیتی به‌نده
خاوه‌ن باوه‌رو راستاله‌کانی ئیمه‌ن.

جیروکی هه‌زهره‌تی نیلیاس (ﷺ)

﴿وَإِنَّ إِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ﴾ (۱۲۳)

﴿إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ ۖ أَلَا تَتَّقُونَ﴾ (۱۲۴) ﴿أَنْدَعُونَ بَعَلًّا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ

الْخَالِقِينَ﴾ (۱۲۵) ﴿اللَّهُ رَبَّكُمْ وَرَبَّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ﴾ (۱۲۶)

﴿فَكَذَّبُوهُ فَأَنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ﴾ (۱۲۷) ﴿إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ﴾ (۱۲۸)

﴿وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ﴾ (۱۲۹) ﴿سَلَّمَ عَلَىٰ إِلَٰهٍ يَاسِينَ﴾ (۱۳۰) ﴿إِنَّا كَذَلِكْ

نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾ (۱۳۱) ﴿إِنَّهُمْ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ﴾ (۱۳۲)

ئەمە چیرۆکی چوارەمە: کە لەم سۆرەتە پیرۆزەدا گیردراوەتەوه، هەول و تیکۆشان و خەباتی حەزەرەتی ئیلیاس نمایش دەکا، کە یەکیەک بوو لە پیغەمبەرانی نەتەوهی ئیسرائیل و بانگەوازی یەکتاپەرستی کردووە، دژی بپەرستی وەستاو و شوێن هەنگاوی حەزەرەتی ئیبراھیمی هەلگرتوو. دەفەرموی: ﴿وَإِنَّ إِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ﴾ بێگومان ئیلیاس لە پێری پیغەمبەرانه، ئەم زاتە ناوی ئیلیاسەو کۆری یاسین کۆری فیحناس کۆری عیزار کۆری هارون کۆری عیمران واتە: هارونی برای موسا.

پەرورەدگار ئیلیاسی کردە پیغەمبەر و دواي حیزقیل ناردی بۆ سەر نەتەوهی ئیسرائیل، لەو کاتەدا گەلەکەی بیتیکیان دەپەرست پێیان دەگوت (بعل): کە چوو سەریان بانگەوازی کردن بۆ یەکتاپەرستی وازھێنان لە بپەرستی، نامۆژگاری کردن بەوهی بپروا بە تاك و تەنھایی خودا بکەن، چیدی بەردو دار نەپەرستن واز لە تاوان و ستم بهێنن.

﴿إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ: أَلَا تَتَّقُونَ؟﴾ ئەم پیغەمبەر، ئەو بۆ گەلەکەت بگێڕەو و یادی ئەو کاتە بکە: کە ئیلیاس بە گەل و نەتەوهکەي خۆی گوت: ئەو بۆ لە خودا ناترسن؟ بۆچی هاوێلی بۆ بەرەوا دەزانن؟ ﴿أَتَدْعُونَ بَعْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَالِقِينَ؟ اللَّهُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ﴾ ئەو چۆن و بە چ عەقڵێک عیبادەت دەکەن بۆ بتيك: کە خۆتان دروستتان کردووە، پشت لە عیبادەتکردن بۆ خودایەك هەڵدەکەن: کە هەر ئەو شیاوی بەندایەتی بۆکردنە، هەر ئەو خودایەو بێ هاوێل و بێ وێنە، ئەو ئێوهی بەدی هێناوە، وێنە و روخساری کێشان، هەر ئەو بەدیھێنەر و جگە لە ئەو خودای ترین، هەر ئەو بەنازو نێعمەتی خۆی ئێوهی پەرورەدە کردووە، لە نەبووەو هێناوێنە گۆرەپانی ژیانەو، ئێو شو باوک و باپیرانیشتان خودا خەلقی کردوون و پەرورەدی کردوون، دەي حق وایە ئێو بەندایەتی بۆ ئەو خودایە بکەن، ئەك بتە داتاشرایێکی بێ گیان بپەرستن.

﴿فَكَذَّبُوهُ﴾ به‌لام نه‌ته‌وه‌كه‌ی ئیلیاس نامۆزگارییان به‌گوئ‌دا نه‌چوو به‌ درۆیان خسته‌وه، بانگه‌وازی و په‌یامه‌كه‌ی ئیلیاسیان ره‌تكرده‌وه. له‌تۆله‌ی هه‌لۆیستی ناوه‌ها ناشیرین و ناب‌ه‌راویان دا ﴿فَانْهَمُ لِحَضْرُون﴾ بێگومان نه‌وان رۆژی قیامت له‌ناو عه‌زابی دۆزه‌خدا ناماده‌ ده‌کرتین، سزای هه‌لۆیستی ناشیرین و تاوان و سته‌مکارییان لی ده‌سه‌ندریتته‌وه.

﴿إِنَّا عِبَادُ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ﴾ به‌لام نه‌وانه‌ی ئیمانیان هیناوه‌ له‌ نه‌ته‌وه‌كه‌ی، خودا په‌رست و په‌كتابه‌رست بوون به‌ دلسۆزی بۆ خودا صولحاو نو به‌خۆیان چاران، نه‌وانه‌ له‌ عه‌زاب رزگاریان بووه، ناخرینه‌ ناو دۆزه‌خه‌وه، پاداشی باشیان ده‌دریتته‌وه، ئاکام و سه‌ره‌نجامیان جوداوازه‌ له‌ سه‌ره‌نجامی موشریکه‌کان.

﴿وَوَكَّرْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ﴾ ئیمه‌ ناو و شۆره‌تی جوان و په‌سندمان بۆ هیشه‌ته‌وه، نه‌ته‌وه‌کانی دوا خۆی مه‌دحیان کردوه. ﴿سَلَامٌ عَلٰی اِلٰی یٰسِیْنَ﴾ سلاوی خودا و سلاوی فریشته‌و ئاده‌میزاد و جندۆکه‌ له‌سه‌ر ئیلیاس بێ نه‌و زاته‌ی ئیمانی به‌ خودا پته‌و بوو، به‌ره‌ره‌کانی شیرک و کوفری کرد. قیرانه‌تیکی تر هه‌یه‌ ده‌خویندریتته‌وه ﴿آل یٰسِیْنَ﴾ نه‌و کاته‌ی ماناکه‌ی به‌م جۆره‌ ده‌بێ، سلاوی خودا و سلاوی فریشته‌و ئاده‌میزاد و جندۆکه‌ له‌سه‌ر شوینکه‌وتوانی ئیلیاس بێ، هه‌ر که‌سی ئیمانی بێ هینابی نه‌و سلاوه‌ بێگریته‌وه.

﴿إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾ ئیمه‌ به‌و جۆره‌ پاداشی چاکه‌کاران ده‌ده‌ینه‌وه، چۆن ئیلیاسمان له‌ چورتم و ناخۆشی رزگار کرد، به‌و شێوه‌ پاداشی هه‌موو چاکه‌کاریک ده‌ده‌ینه‌وه ﴿انْه من عبادنا المخلصین﴾ بێگومان ئیلیاس له‌ به‌نده‌ راستالو دلسۆزه‌کانی ئیمه‌ بوو.

جیروکی لوط (الْعَلَّافِ)

وَإِنَّ لُوطًا

لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٣﴾ إِذْ نَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٣٤﴾ إِلَّا عَجُوزًا

فِي الْغَابِرِينَ ﴿١٣٥﴾ ثُمَّ دَمَرْنَا الْأَخْرِينَ ﴿١٣٦﴾ وَإِنَّا لَنُورُونَ عَلَيْهِم

مُصِيبِينَ ﴿١٣٧﴾ وَبِالْبَلَاءِ أَفْلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٣٨﴾

نهمه جیروکی پینجه‌مه له جیروکه‌کانی نهم سوره‌ته پیروژه، په‌روه‌ردگار
 نهم جیروکه ده‌گی‌رتته‌وه بو‌نه‌وه‌ی موشریکه‌کانی عه‌ره‌بو غه‌یری عه‌ره‌بو
 پی‌ی په‌ند نامی‌ز بن، چونکه کافره‌کانی قه‌ومی لوط به هیلاک چونو خاوه‌ن
 باوه‌ره‌کانیش رزگاریان بوو. ده‌فه‌رموی: ﴿وَإِنَّ لُوطًا لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ﴾ بی‌گومان
 لوط پیغه‌مبه‌ریکه له پیغه‌مبه‌ران، خودا ناردی بو‌سه‌ر گه‌له‌که‌ی: که
 دانیش‌توی شاری (سددوم) بوون، بی‌باوه‌رو تاوانکار بوون، ناموزگاریی کردن،
 پشتیان لی‌ه‌ل‌کردو گو‌تیان به بانگه‌وازی‌یه‌که‌ی نه‌دا، خودا به بومه‌له‌رزه‌و
 گرمه‌و ناله‌ی له‌را ده‌به‌ده‌ر له‌ناوی بردن، به به‌ردی سوتینه‌ر به‌رده‌بارانی کردن و
 ولاتی ژیره‌وژور کردن، خودا شو‌تیکه‌وتوانی لوطی رزگار کردن جگه‌له
 ژنه‌که‌ی. ﴿إِذْ نَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ. إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ﴾ لوط و
 شو‌تیکه‌وتوانیمان هم‌موو رزگار کردن، جگه‌له ژنه‌که‌ی، نه‌و به‌دبه‌خته‌له‌گه‌ل
 تاوانباره‌کانی ترده‌عزابی سه‌خت تیکه‌وه پی‌چاو له‌ناو‌چوو، نه‌و به‌کرده‌وه‌ی
 سه‌مه‌کاره‌کان رازی بوو، هاریکاریی ده‌کردن، دژی‌تایی‌نی هه‌زهره‌تی لوط بوو،

هه‌رکه‌سی بهاتایه بۆلای لوط بۆ ئیمانیه‌نیان ژوانی ده‌کرده‌وه، یان
راپۆرتی لی ده‌داو هه‌والی ئیمانیه‌نیانی به‌ کافره‌کان راده‌گه‌یاند.

﴿ثُمَّ دَمَّرْنَا الْآخَرِينَ﴾ پاشان نه‌وانه‌مان له‌ناو برد که په‌یامه‌که‌یان
ره‌تکرده‌وه به‌ درۆیان خسته‌وه وازیان له‌ هه‌تیویازی نه‌هیتاو سوربوون
له‌سه‌ر نه‌و عاده‌ته‌ ناشیرینه‌ی خۆیان!

نه‌جار په‌روه‌ردگار خیطاب ئاراسته‌ی قوره‌یشیه‌ موشریکه‌کان ده‌کاوه‌ له
سه‌ره‌نجامی بی گویت. و سه‌رپیچی کردنی فه‌رمانی خودا ده‌یانترسیتنی و
ده‌فه‌رموی: ﴿وَأَنذَرْتُمُوهُمْ لَتَمُرُّنَّ عَلَيْهِمْ مُّصْبِحِينَ وَبِاللَّيْلِ أَفْلا تَعْقِلُونَ؟﴾ ئیه
ته‌ی دانیه‌شتوانی مه‌که‌وه ده‌ورو به‌ری، به‌یانی و ئیه‌واره که ده‌چن بۆ کاروان بۆ
ولاتی شام له‌ هاتوچۆتان دا به‌سه‌ر شوینه‌وارو که‌لاوه‌ کۆنی قه‌ومی لوطدا
ده‌ژۆن و ده‌گه‌رپینه‌وه. نه‌وه بۆ به‌ عه‌قل و هۆشیکی ته‌واوه‌وه بیر ناکه‌نه‌وه؟ بۆچی
له‌ بینینی نه‌و شوینه‌وارو ولاته‌ کاول بووه‌ په‌ند و نه‌ناگرن؟ بۆ ناترسن ئیه‌وه‌ش
وه‌کوو نه‌وانتان به‌سه‌ر بی و به‌ ده‌ردی نه‌وان بچن؟!

چیرۆکی هه‌زه‌تی یونس (۱۴۰)

وَإِنَّ يُونُسَ لَمِنَ

الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٩﴾ إِذْ أَبَقَ إِلَى الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ ﴿١٤٠﴾ فَسَاهَمَ فَكَانَ
مِنَ الْمُدْحَضِينَ ﴿١٤١﴾ فَالْقَمَمَةُ الْخُوتُ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿١٤٢﴾ فَلَوْلَا أَنَّهُ

كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ ﴿١٤٣﴾ لَلَّيْتُ فِي بَطْنِهِ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤٤﴾
 ﴿١٤٥﴾ فَبَدَّلْنَاهُ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ سَقِيمٌ ﴿١٤٥﴾ وَأَنْبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً
 مِنْ يَقْطِينٍ ﴿١٤٦﴾ وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَى مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ ﴿١٤٧﴾
 فَآمَنُوا فَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَى حِينٍ ﴿١٤٨﴾

نهمه شه‌شم چیرۆکه له چیرۆکه‌کانی نهم سوپه‌ته پیروژه، دوا چیرۆکه له‌م
 سوپه‌ته‌دا. چیرۆکه‌که ناماژهی نه‌وه‌ی تیدا‌یه: که کاتی‌ک حه‌زهره‌تی یونس له
 به‌رام‌به‌ر نه‌زیه‌تی قه‌ومه‌که‌ی دا پشوو‌دریژ نه‌بوو ولاتی به‌ج‌ه‌یشت و به‌ره‌و
 ده‌ریا رویی و سواری که‌شتی بوو، که‌وته نه‌و ناخۆشی و ته‌نگو چه‌له‌مانه‌وه،
 نه‌مه‌ش په‌ندو وانیه بو پیغه‌مبه‌رو شوینکه‌وتوانی: که خۆرا‌گرو پشوو‌دریژین
 له به‌رام‌به‌ر ره‌تکردنه‌وه‌ی په‌یامی خوداو پشت هه‌لکردن له نایینی ئیسلام:
 په‌روه‌ردگار له قورئان دا چوار جار حه‌زهره‌تی یونس‌ی به‌ ناوی خۆی ناوه‌یناوه،
 (سوپه‌ته‌ی النساء: ۱۶۳) (الأنعام: ۸۶) (یونس: ۹۸) (الصافات: ۱۳۹) دوو
 جاریش به‌وه‌صف ناوی هیناوه ﴿وَذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغَاضِبًا﴾ (الانبیاء: ۸۷) ﴿وَلَا
 تَكُنْ كَصَاحِبِ الْحُوتِ، إِذْ نَادَى وَهُوَ مَكْظُومٌ﴾ (القلم: ۴۸). هه‌ر جاره‌ش لایه‌نیکی
 چیرۆکه‌که‌ی گێراوه‌ته‌وه‌و مه‌به‌ستیکی تایبه‌تی پینکاوه لی‌ره‌ش‌دا
 ده‌فه‌رموی: ﴿وَإِنْ يُؤْثِرْ لِمَنْ الْمُرْسَلِينَ﴾ بی‌گومان یونس‌ی کو‌ری مه‌تا یه‌کی‌که
 له پیغه‌مبه‌ران، خودا ره‌وانه‌ی کرد بو‌سه‌ر نه‌ته‌وه‌که‌ی خۆی.

قورئان با‌سی نه‌وه‌ نا‌کا نه‌ته‌وه‌ی یونس له چ ولاتی‌ک بوون و کین و چ که‌س
 بوون! به‌لام نه‌وه‌نده ده‌زان‌دری نه‌و نه‌ته‌وه له پارچه‌ زه‌ویه‌کی نزیک ده‌ریا‌دا

نیشته جی بوون، زوریه‌ی موفه‌سسی‌رینیش پییان وایه: نهو قه‌ومه له ولاتی نهینه‌واو (موصل) بوون له کوردوستان.

نه‌جار نهو ده‌ریلیه چ ده‌ریایه‌ک بووه: که حه‌زره‌تی یونس بۆلای چووهو چه‌ند دوور بووه؟ قورئان هیچ ناماژه‌یه‌ک بۆ نهوه ناکا. ریویاتی زۆرو جوراوجۆر هه‌ن له‌سه‌ر نهوه: که حه‌زره‌تی یونس به‌هه‌لوئستی گه‌له‌که‌ی ته‌نگاو بوو، هه‌ره‌شه‌ی هاتنی عه‌زابی خودای لیّ کردن، نه‌جار به‌رق هه‌لساوێ ولاتی به‌جی هیشت روی له‌که‌نار ده‌ریا کرد، ده‌فه‌رموئ: ﴿إِذْ أَبَقَ إِلَى الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ﴾ کاتی‌ک به‌بیّ فه‌رمانی خودا نه‌ته‌وه‌که‌ی جی‌هیشت و روی کرده قه‌راغ ده‌ریاو سواری که‌شتی‌یه‌کی قه‌ره‌بالغ و پر له‌شاده‌میزاد بوو، ماوه‌یه‌ک به‌ناو ده‌ریادا روژیشتن و که‌شتی تووشی باری ناناسایی بوو، وا پتویست بوو قورعه‌ بکه‌ن و یه‌کێ له‌سه‌رنشینه‌کانی وه‌ده‌ر به‌اون، بۆ نه‌وه‌ی باره‌که‌ی سوك بی‌و بتوانن درێژه به‌روژیشتنی خۆیان بده‌ن، ﴿فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِينَ﴾ قورعه‌یان کردو به‌سه‌ر حه‌زره‌تی یونس دا شکایه‌وه، نهو به‌رکه‌وت و به‌گوێره‌ی دابو نه‌ریتی نهو کاته‌ی نهو نه‌ته‌وه‌ فریایان دایه‌ ناو ده‌ریاوه. ﴿فَالْتَقَمَهُ الْخُوتُ وَهُوَ مُلِيمٌ﴾ ماسی قوتی دا، نهو شیایوی نه‌وه بوو سه‌رزه‌نشستی بکری، چونکه‌ به‌رده‌وام نه‌بوو له‌سه‌ر نه‌رکی بانگه‌وازی کردن و نه‌یتوانی خوگر بی له‌ به‌رامبه‌ر هه‌لوئستی ناشیرین و سه‌ر ره‌قی گه‌له‌که‌ی.

نه‌م روداوه‌ی حه‌زره‌تی یونس موعجیزه‌یه‌که‌ له‌ موعجیزه‌ی پیغه‌مبه‌رایه‌تی. چ مانعی‌کی سروشتی و عه‌قلی نیه له‌وه‌دا ماسیه‌ک پیاوی‌ک قوت بداو ماوه‌یه‌ک پیاوه‌که‌ نه‌مری. من بۆخۆم سالی ۲۰۰۱ م به‌چاوی خۆم له‌سه‌ر شاشی ته‌له‌فیزیۆن دیم ماسیه‌کی زه‌به‌للاح له‌ ده‌ریادا له‌ په‌نا درکه‌شاخێک له‌نگه‌ری گرتبوو کۆمه‌لیک ماسی بچکۆله‌ی به‌ ده‌وره‌وه بوون، هه‌ر له‌گه‌ڵ خه‌ته‌رو مه‌ترسییه‌ک روی تی ده‌کردن ماسیه‌ گه‌وره‌که ده‌می ده‌کرده‌وه هه‌موو ماسیه‌ بچکۆله‌کان ده‌چوونه‌ ناو سکی ماسیه‌

گه وره که وه و خویان هه شار ده دا، که مه ترسییه که نه ده ما ده هاتنه ده ره وه.
لیره دا دوو نیحتمال و بۆچون هه یه:

یه که میان نه وه یه: ده گونجی نه و ماسییه جۆری بن. ددان بووبی واته:
جۆریك بوئی له ماسی (هر کۆله ی زه به للاح) که ده ریای سپی ناوه راست
ده گرنه وه، و ده بی درێژییه که یان بیست مه تره، ده گونجی هه زره تی یونس له ناو
بۆشایی ده می ماسییه که دا مایته وه تا نه و کاته ی له قه راغ ده ریای فری
دایه وه، چونکه گه روی نه و جۆره ماسییه نه زۆر له وه ته نگه به رتره ئاده میزادی
تیوه چی.

نه گه ری دووه میش نه وه یه، نه و ماسییه ددانی هه بوین و جۆریك بووبی
له ماسی عه نه به که درێژییه که ی ده گاته بیست مه ترو گیانه به ری له خۆی
گه وره تر قوت ده دا، نه م جۆره ماسییه ش چه ند جار له ده ریای سپی
ناوه راست دا بینراوه.

﴿فَلَوْلَا اَنَّهٗ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ﴾ خو نه گه یونس له وانه نه بوایه که
ته سبیح و ته قدیسی خودا ده که ن، خوداناس و یه کتاپه رستن، له سکی ماسیدا
ده مردو ﴿لَلْبِثِ فِي بَطْنِهٖ اِلٰی يَوْمٍ يُعْثَوْنَ﴾ تا رۆژی قیامت له ویدا
ده مایه وه. ناوسکی ماسی بۆ ده بوو به گۆر، چونکه به گویره ی سروشت ده بوو
به غیذا و ده کوو باقی خۆراکی تر هه ل ده بوو. فه رموده یه کی سه حیح هه یه
ئیمامی نه وه وی له ئیبنوعه بباسه وه ریوایه تی کرده، ده فه رموی: (تعرف الی
الله فی الرخاء یعرفک فی الشدة) له فه ره حیو حالی ئاساییدا خودا بناسه و
خودات له بیر بی نه ویش له کاتی چورتمو ته نگانه دا ناگای لیت ده بی و
فه رامۆشت ناکا.

هه زره تی یونس له کاتی فه ره حیو حالی ئاساییدا خوداناس و
یه کتاپه رست بوو ته قدیس و ته سبیحی خودای ده کرد، له سکی ماسیش دا هر

خودای له‌بیر بوو خه‌ریکی ته‌سیب‌حاتی خودا بسوو، بۆیه خودا فه‌رامۆشی نه‌کرد
 وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تردا ده‌فه‌رموئ: ﴿وَذَا الثُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغَاضِبًا فَظَنَّ أَنْ لَنْ
 نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَى فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ
 الظَّالِمِينَ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَذَلِكَ نُنَجِّي الْمُؤْمِنِينَ﴾ (الانبیاء ۸۷-۸۸).

﴿فَبَيَّنَّا لَهُ بِالْعُرَاءِ وَهُوَ سَقِيمٌ﴾ واما له‌ماسیه‌که کرد له‌قه‌راغ ده‌ریا
 فری‌ی‌بدا، له‌شوین‌یکی خالی له‌دره‌خت و گژوگیا، بی‌سیب‌رو بی‌نه‌نوا. له
 هه‌مان کات دا بۆ خوۆشی جه‌سته‌ی زه‌عیفو نه‌خۆش، ده‌ق له‌زارۆکیکی تازه
 له‌دایک‌بوو ده‌چوو.

﴿وَأَلْبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِنْ يَقْطِينٍ﴾ به‌سه‌ریه‌وه‌روه‌کی کوله‌که‌مان رواند،
 بۆ‌ئه‌وه‌ی سیب‌ه‌ری لی‌بکا، کوله‌که‌ش زو‌پس ده‌گاو سیب‌ه‌ره‌که‌ی به‌سوده،
 می‌ش و مه‌گه‌زیش توخنی ناکه‌وئ، گه‌لاکه‌شی پانه، به‌روبو‌مه‌که‌شی بۆ‌خواردن
 به‌سوده، به‌کالتو به‌کولای ده‌خوری، شیخی مه‌راغی ده‌لی: داری مۆز
 بووه.^(۱) چه‌زه‌تی یونس له‌ژیر سیب‌ه‌ری شه‌و دره‌خته‌دا مایه‌وه‌هه‌تا گوشتی
 پندر بۆوه، توکی لی‌هاته‌وه‌و صیحه‌ت و نیشاطی بۆ‌گه‌پایه‌وه. شه‌جار به
 فه‌رمانی خودا گه‌پایه‌وه‌بۆ‌ناو شه‌و گه‌لو نه‌ته‌وه‌ی: که به‌رق هه‌لساوی جی‌ی

(۱) ته‌فسیری مه‌راغی ج ۲۳/۸۳

هَيْشْتَبُوْنَ، ده‌فرموی: ﴿وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَى مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ. فَآمَنُوا فَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَى حِينٍ﴾ واته نارمانه‌وه بۆسر شهو نه‌ته‌وه‌ی له رقی شهوان ولاتی جی هیشتبوو ملی له ده‌ریا نابوو، شهوانیش دانیشتیو نه‌ینه‌واو موصل بوون، ژماره‌یان صد هه‌زار به‌لکوو زیاتریش بوون، سه‌رله‌نوێ بانگه‌وازی خوێ ده‌ست پێ‌کرده‌وه، شهوانیش بروایان پێ‌کردو ئیمانیان پێ هینا، نه‌مه‌ش دوای شه‌وه‌ی نیشانه‌ی پیغه‌مبه‌رایه‌تییان پیوه‌ بینی‌و دیارده‌ی هاتنی عه‌زابی سامناکیان چاو پێکه‌وت، نیت خودا ژیانیکی خوشی بو دابین کردن، تاکوتایی ته‌مه‌نیان له‌ناو نازو نیعمه‌تی ئیمان و ژيانی ناشتو هه‌رزانی دا مانه‌وه. وه‌کوو له‌ نایه‌تیکی تردا ده‌فرموی: ﴿قُلْ لَوْ كَانَتْ قَرْيَةٌ آمَنَتْ فَنَفَعَهَا إِيمَانُهَا إِلَّا قَوْمٌ يُونُسَ لَمَّا آمَنُوا كَشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ الْخُرْيِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَى حِينٍ﴾ (یونس: ۹۸)

بوجه‌لکرده‌وه‌ی بیروباوه‌ری موشریکه‌کان

فَأَسْتَفْتِهِمُ الرِّبَّكَ الْبَنَاتُ

وَلَهُمُ الْبَنُوتُ ﴿١٤٩﴾ أَمْ خَلَقْنَا الْمَلَائِكَةَ إِنْسًا وَهُمْ

شَاهِدُونَ ﴿١٥٠﴾ أَلَا إِنَّهُمْ مِنْ إِفْكِهِمْ لَيَقُولُونَ ﴿١٥١﴾ وَلَدَ

اللَّهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٥٢﴾ أَصْطَفَى الْبَنَاتِ عَلَى الْبَنِينَ ﴿١٥٣﴾

مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿١٥٤﴾ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٥﴾ أَمْ لَكُمْ سُلْطَانٌ مُبِينٌ

﴿۱۵۶﴾ فَأَنذَرْتُكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۱۵۷﴾ وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجَنَّةِ
 نَسَبًا وَلَقَدْ عَلِمَتِ الْجَنَّةُ إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿۱۵۸﴾ سُبْحَنَ اللَّهِ عَمَّا
 يُصِفُونَ ﴿۱۵۹﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿۱۶۰﴾ فَإِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ ﴿۱۶۱﴾
 مَا أَنتُمْ عَلَيْهِ بِفَتَنِينَ ﴿۱۶۲﴾ إِلَّا مَنْ هُوَ صَالٍ الْجَحِيمِ ﴿۱۶۳﴾ وَمَا مِنَّا إِلَّا
 لَهُ مَقَامٌ مَّعْلُومٌ ﴿۱۶۴﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ الصَّافُونَ ﴿۱۶۵﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ
 ﴿۱۶۶﴾ وَإِنْ كَانُوا لَيَقُولُونَ ﴿۱۶۷﴾ لَوْ أَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِنَ الْأَوَّلِينَ ﴿۱۶۸﴾ لَكُنَّا
 عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿۱۶۹﴾ فَكْفَرُوا بِهِ ۖ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿۱۷۰﴾

له‌بەر روژشایی ئەو چیرۆکانە پێشەوه کە لە سورەتە کەدا نمایش کران،
 ھەروەھا رونکردنەوی راستیو چۆنیەتی پەیوەندی نێوان خودا و بەندەکانی،
 تۆلەساندن لەو کافرو سەتەمکارانە ئەو حەقیقەتانە ناسەلمێتن و عیبادەت بۆ
 غەیری خودا دەکەن، یان ھەندێ شت لەوانە دەکەنە ھاوێی خودا، لەبەر
 روژشایی ئەمانەدا ھەموو، رەھنومایی پێغەمبەر (ﷺ) دەکا: کە مونا قەشە
 ئەو ئەفسانەیان لە گەڵ دا بکا: کە دەلێن: فریشتە کچی خودان، ھەروا
 ئەو شیان رەتبە کاتەو: کە دەلێن لە نێوان خودا و جندۆ کەدا نەسەب و رەگەز
 ھەیە، ھەروەھا ئەو شیان بە رودا بداتەو: کە لە پێش رەوانە کردنی پێغەمبەر
 بۆ سەریان چەند ئاواتە خوازی ئەو بوون: کە خودا پێغەمبەرێکیان بۆ سەر
 بنیڕێ، دەیانگوت: ئەگەر خودا بکاو پێغەمبەرمان بۆ بێ، یە کەسەر ئیمانی پێ
 دەھێنین، کەچی ئێستا وا پێغەمبەرمان بۆ نێردراو بە درۆی دەخەنەو،
 دەفەرموی: ﴿فَاسْتَفْتِهِمُ الرِّبَّكَ النَّبَاتُ وَلَهُمُ الْبُشُونُ﴾ ئەمە عەطفە بۆسەر

بہ لگہ کیان بہ دہستہ وہ نیہ، تہ دی چوَن زات دہ کھن بَلِیَن: خودا مندالی
ہدیہ، بیگومان تہوان دروژنترین دروژن. نہ فرینی خودایان لی بی!

بہم پیئہ سی تاوانیان تہ نجام دان، ہر سی تاوانہ کان گہورہ ترین تاوانن:
تاوانہ کانیشیان تہ وہیہ فریشتہ یان بہ کچی خودا لہ قہ لہم داون، مندالیان
وہ پال خودا داوہ، مندالی میئہ یان بو خودا بریار داوہ، لہ جیاتی
خودا دہیانہ رستن.

تہ مجار پەرہ ردگار ناپہ زایی دہردہ بری بہرامبہر حوکمہ نارہ واکہ یان و
دہ فرموی: ﴿أَصْطَفَى الْبَنَاتِ عَلَى الْبَنِينَ. مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ. أَفَلَا
تَذَكَّرُونَ؟﴾ تہ وہ بہ چ عہ قلیک تہو حوکمہ دہدہن؟ بوچی پییان وایہ: خودا
کچی بہ سہر کوردا ہلباردوہ؟ تہ وہ بوچی بیر ناکہ تہ وہ تا بوتان دہریکہ وی
چہند لہ ہلہ دان و چہند قسہ کتان نابہ جیئہ؟! پیویستہ شادہ میزاد قسہ بی بکا
ریگہ و جیگہ کیہ کی ہہ بی. وہ کوو لہ نایہ تیکی تردا دہ فرموی: ﴿أَفَأَصْنَفَاكُمْ
رَبُّكُمْ بِالْبَنِينَ وَاتَّخَذَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ إِنَاثًا إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا﴾ (الاسراء: ۴۰)

﴿أَمْ لَكُمْ سُلْطَانٌ مُّبِينٌ؟﴾ یان تہ گہر یہ کی داوای بہ لگہ تان لی بکا، تیوہ
بہ لگہ کیہ کی رون و ناشکراتان ہدیہ لہ سہر بیویا و پرہ کتان؟ ﴿فَأَتُوا بِكِتَابِكُمْ إِن
كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ دہ تہ گہر راست دہ کھن بہ لگہ تان ہدیہ، تہو نامہ دی تہو
جوڑہ داوایہ دہ سہلین بیخہ نہ رو، تہو کیتابہ بینن.

﴿وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجَنَّةِ نِصْبًا﴾ تہو موشریکہ بوختانکہرانہ بریاری
تہ وہ یان داوہ: کہ لہ نیوان خودا و فریشتہ کان دا پدیوہ ندیی ژن و ژغوازی
ہدیہ!! گوتویانہ فریشتہ کچی خودان، لیژہدا مہ بہ ست بہ (جنہ) فریشتہ کانہ
بوہ بہ (جنہ) ناوی بردون چونکہ لہ پیش چاو نادیارن، یان مہ بہ ست بہ (جنہ)
جندو کہیہ بہم جوڑہ دہلین: خودا لہ جینیہ کان ژنی خواستوہ، لہ بہر شہرہ فی
پەرہ ردگار فریشتہ پدیدابوون!

بیژهری نهم قسه پوچ و بوختان نامیزه هۆزی که نانه و هۆزی خوزاعه بوون،
 نهوان گوتویانه خودا خوازیبئی له سه‌رانی جندۆکه کردوه شه‌وانیش باشت‌ترین و
 جوانترین کچی خۆیان له خودا ماره کردوه، فریشته کچی خودان و لهو جندۆکه
 مییانه په‌یدا بوون، خودا زۆر به‌رزو پیروژه له‌وه‌ی ژنی هه‌بی و مندالی هه‌بن.
 نهمه زاده‌ی خدیالی پوچی چیرۆک خوانانه، نه‌فرین خودایان لی بی چه‌ند
 تاوانیکی گه‌وره شه‌نجام ده‌ده‌ن.

هه‌ندی پێیان وایه: بیژهری نهم قسه پوچانه چه‌ند خێله جوله‌که‌یه‌کن
 گوتویانه خودا له جندۆکه ژنی خواستوه فریشته‌ی بوون ﴿وَلَقَدْ عَلِمَتْ الْجِنَّةُ
 إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ﴾ سویند به‌ خودا شه‌و فریشتانه‌ی شه‌مان به‌ کچی خودایان
 داده‌نین و له جیاتی خودا ده‌یانپه‌رستن، شه‌و فریشتانه ده‌زانن: که شه‌و کافرا‌نه
 له تۆله‌ی شه‌و کوفرو بوختانه‌یان ناماده ده‌کرین بۆ حیساب و لی‌کۆلینه‌وه سزادان.

شه‌مجار په‌روه‌ردگار پاک و مونه‌ززه‌هی خۆی راده‌گه‌یه‌نی له‌هه‌موو
 که‌م و کورپه‌یه‌ک و ده‌فه‌رموی: ﴿سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ﴾ پاک و به‌رزو
 مونه‌ززه‌هه‌ خودا له‌وه‌ی مندالی هه‌بی و پیو‌ستی به‌ مندال بی، له‌وه‌ی
 هاوه‌لی هه‌بی و پیو‌ستی به‌ هاوه‌ل بی.

﴿إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ﴾ وه‌لی به‌نده راستاله دلسۆزه‌کانی خودا،
 نه‌وانه‌ی شوین په‌یامی پیغه‌مبه‌رانی خودا که‌وتوون و ئیمان‌یان به‌ په‌یامی
 هه‌موو پیغه‌مبه‌رێک هه‌یه، نه‌وانه ناماده‌ی دۆزه‌خ ناکرین، شه‌و سزا سامناکه‌ ناچیتن.

شه‌مجار په‌روه‌ردگار ته‌حه‌ددای موشریک و بوختانکه‌ره‌کان ده‌کا و زه‌بوونی و
 بی ده‌سه‌لاتییان راده‌گه‌یه‌نی و ده‌فه‌رموی: ﴿فَاتَّكُم مَّا تَعْبُدُونَ. مَا أَلَّيْتُمْ عَلَيْهِ
 بِفَاتِنِينَ. إِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ الْجَحِيمِ﴾ بی‌گومان ئیوه‌ شه‌ی موشریک و
 بوختانکه‌ران، خۆتان و خودا درۆزنه‌کانتان توانای شه‌وه‌تان نیه که‌س گومرا
 بکه‌ن و له ئایینی خه‌ق لای بده‌ن، مه‌گه‌ر که‌سی‌ک که‌ له ئیوه‌ گومرا‌تری،

ناماده‌باشی تیدابئ بۆ کوفرو بیدینی، له زانیاری خودادا نه‌وه‌ی له‌سه‌ر چه‌سپایی: که به هۆی ناماده‌باشیی بۆ کوفرو ئیلحادو سووربوونی له‌سه‌ر هاوه‌لدانان بۆ خودا، ده‌خړینه دۆزه‌خه‌وه، نه‌م جوړه خه‌لکه‌ن: که ملکه‌چی شیرک و بیدینی ده‌بن و له گومرایی دا رۆده‌چنو شوین ئیوه ده‌که‌ون و هاوه‌ل بۆ خودا داده‌نێن و بته‌پرستی نه‌نجام ده‌ده‌ن.

نه‌ج‌ار په‌روه‌ردگار ته‌نزیه‌ی فریشته‌کان له‌و تۆمه‌ته‌ی پالیان دراوه راده‌گه‌یه‌نئ، له‌سه‌ر زوبانی نه‌وان ده‌فرموئ: ﴿وَمَا مِنَّا إِلَّا لَهُ مَقَامٌ مَّعْلُومٌ﴾ هه‌ریه‌کئ له ئیمه پله‌یه‌کی دیاریکراوی هه‌یه له زانیاری و عیباده‌ت و شوین و مه‌قام، به موو لیتی لانه‌ه‌ین و پابه‌ندو ملکه‌چی نه‌و فه‌رمان و ته‌وجیه‌اته به‌زدانییه‌ین: که ئاراسته‌مان ده‌کرئ، به‌وپه‌ری دلسۆزییه‌وه به‌ندایه‌تی خۆمان بۆ خودا نه‌نجام ده‌ده‌ین.

خاتوو عایشه فه‌رموده‌یه‌ک له پیغه‌مبه‌ره‌وه ده‌گێته‌وه ده‌فرموئ: پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) فه‌رمووی (ما من السماء الدنيا موضع الا عليه ملك ساجد، او قائم^(۱)) نه‌بوزه‌ر ده‌فرموئ: پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) فه‌رمووی: (انی اری مالاترون واسمع مالا تسمعون اظلت السماء وحق لها ان تئط ما فيها موضع اربع اصابع الا و ملك واضع جبهته ساجدا لله، والله لو تعلمون ما اعلم لضحكتم قليلا ولبكيتم كثيرا وما تلذذتم بالنساء على الفرش ولخرجتم الى الصعدات تجأرون الى الله، لوددت اني كنت تعضد^(۱))

﴿وَإِنَّا لَنَحْنُ الصَّافُونَ. وَإِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ﴾ فریشته‌کان گوئیان: ئیمه ریز ریز ده‌بین له مه‌قامی به‌ندایه‌تی دا، به ته‌رتیب و ریز به‌ندایه‌تی بۆ خودا

(۱) ته‌فسیری ئیبنوکه‌ئیر ۱۵۹۱/۴ ته‌فسیری قورطوبی ج ۸/ ۱۰۱ (۴۲۸۵)

(۱) ته‌رمزی له یاسی زوه‌ده‌ده‌ته‌خه‌یی کردوه (۳۱۲) باب (۹)

ده‌که‌ین، ئیمه به زوبان ته‌سبیحات و به نویژکردن ته‌قدیس و ته‌سبیحی خودا ده‌که‌ین، له هه‌موو خه‌وش و نه‌قص و نه‌نگی‌یه‌ک به‌دووری ده‌گرین، هه‌رچی شیای زاتی پاکی نه‌بی وه‌پالی ناده‌ین، ئیمه به‌نده‌ی ناتاجی په‌روه‌ردگارین. مه‌به‌ست نه‌وه‌یه: رایبگه‌یه‌نی: که نه‌وه‌یه صیفات فریشته، نه‌وه‌یه حقیقه‌ت و چۆنیه‌تیان، نه‌ک نه‌و شیوه‌یه‌ی کافره‌کان ده‌یلین و بوختانیان بۆ ده‌که‌ن و به کچی خودایان له قه‌لهم ده‌ده‌ن. له صحیحی موسلیم دا له جابیری کوری سومره‌وه ریوایه‌ت کراوه ده‌لئی: پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) هاته ناومان و ئیمه له مزگه‌وت دا بووین فه‌رمووی: (الا تصفون کما تصف الملائكة عند ربها؟) ئیمه‌ش گوتمان: نه‌ی پیغه‌مبه‌ری خودا “فریشته چۆن لای خودای خۆیان ریز ده‌بن؟ پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) فه‌رمووی: (یتمون الصفوف الأول یتراصون فی الصف^(۱))

هه‌ر له صحیحی موسلیم دا هاتوه له حوزه‌یه‌وه خودای لئی رازی بی، ده‌لئی: پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) فه‌رمووی: (فضلنا علی الناس بثلاث: جعلت صفوفنا کصفوف الملائكة، وجعلت لنا الارض مسجداً، وتربتها طهوراً) ئیمه به سێ شت له ناده‌میزادی گه‌له‌کانی تر جیا کراوینه‌وه و ریزمان دراوه‌تی: ریز به‌ستمان بۆ خوداپه‌رستی وه‌کوو ریز به‌ستنی فریشته وایه، زه‌ویان بۆ کراوه به شوینی نویژو له هه‌ر شوینیک بانه‌وی ده‌توانین نویژ بکه‌ین، به‌گه‌له‌که‌شی ته‌یه‌موم ده‌که‌ین.

حه‌زهره‌تی عومه‌ر: که هه‌لده‌ستا بۆ نویژکردنی جه‌ماعه‌ت روی ده‌کرده نویژکه‌ره‌کان و ده‌یفه‌رموو: ریزه‌کانتان ریک بجه‌ن و راست راوه‌ستن، خودا ده‌یه‌وی چاو له فریشته‌کان بکه‌ن و لاسایی نه‌وان بکه‌نه‌وه، چۆن لای خودا ریز ده‌به‌ستن، نه‌جار نایه‌تی ﴿وَإِنَّا لَنَحْنُ الصَّافُونَ﴾ ده‌خوینده‌وه، به‌خه‌له‌که‌کی

(۱) أخرجه مسلم بتمامه فی الصلاة (۴۳۰) باب (۳۷) له باسی فرمان به هیدیه‌تی له نویژدا.

ده‌فه‌رموو: فلان تۆزئ برۆ دواوه فلان تۆزئ وهره پیش. پاشان خۆی ده‌چوه پیش و نویژی داده‌به‌ست.

نه‌بجار په‌روه‌ردگار واده‌و هیوای موشریکه‌کان باس ده‌کا: که پیش ره‌وانه‌کردنی پیغه‌مبهر رایان ده‌گه‌یاند ده‌فه‌رموی: ﴿وَإِنْ كَانُوا لَيَقُولُنَّ لَوْ أَنْ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِنَ الْأَوَّلِينَ، لَكُنَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ. فَكْفَرُوا بِهِ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ﴾ واته موشریکه‌کان پیش ره‌وانه‌کردنی پیغه‌مبهری نی‌سلام: که تانه‌و ته‌شهری نه‌فامی نه‌خوینده‌واریان لی ده‌درا، ده‌یانگوت: نه‌گه‌ر نی‌مه‌نامه‌یه‌کی ئاسمانی وه‌کوو ته‌ورات و ئینجیل‌مان هه‌بوایه، به‌دلسۆزی عیباده‌تی خودامان دکردو هه‌رگیز کوفرو بی‌دینیمان ره‌چار نه‌کرد، که‌چی: که موحه‌مه‌د کرا به‌ پیغه‌مبهر و ره‌وانه‌کرا بۆ سه‌ریان پروایان پی نه‌کردو به‌ درۆیان خسته‌وه، له‌وه به‌ولاه سه‌ره‌نجامی کوفرو بی‌دینی خۆیان ده‌زانن “تیده‌گه‌ن چهند خه‌ساره‌مه‌ندو مالتویرانن. بی‌گومان نه‌مه هه‌ره‌شه‌یه‌کی توندوتیژه له‌سه‌ر کافر بوونیان به‌ خوداو به‌ قورئان و به‌ پیغه‌مبهر. نمونه‌ی نه‌م نایه‌ته نایه‌تیکی تره: که ده‌فه‌رموی: ﴿وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَهُمْ نَذِيرٌ لَيَكُونُنَّ أَهْدَىٰ مِنْ إِحْدَى الْأُمَمِ فَلَمَّا جَاءَهُمْ نَذِيرٌ مِنْ رَبِّهِمْ أَوَّلَ الْفُورِ﴾ (ناطر: ۴۷) هه‌روه‌ها نایه‌تی (۱۵۶-۱۵۷) ی سوره‌تی الانعام.

یارمه‌تیدانی خودا بۆ سه‌ریازانی

وَلَقَدْ

سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ ﴿١٧١﴾ إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ ﴿١٧٢﴾ وَإِنَّ
 جُنْدَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿١٧٣﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٤﴾ وَأَبْصَرَهُمْ فَسَوْفَ
 يُبْصِرُونَ ﴿١٧٥﴾ أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٧٦﴾ فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحِلِهِمْ فَسَاءَ
 صَبَاحُ الْمُنْذَرِينَ ﴿١٧٧﴾ وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٨﴾ وَأَبْصَرَ فَسَوْفَ
 يُبْصِرُونَ ﴿١٧٩﴾ سُبْحَنَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٨٠﴾
 وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ ﴿١٨١﴾ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٨٢﴾

ده‌بارهی سه‌بەب نزولی نایه‌تی (۷۶) جووه‌ییر له ئیبنوعه‌بباسه‌وه ریوایه‌تی
 کردوه ده‌لێ: کافره‌کان وتیان: ئه‌ی مووحه‌مه‌د! ده‌ ئه‌وه عه‌زابه‌ی هه‌ره‌شه‌مان پێ لێ
 ده‌که‌ی خێرا بۆمان بێننه، ئیتر نایه‌تی ﴿افبعذابنا يستعجلون﴾ نازل بوو.

له‌وه پێش هه‌ره‌شه‌ی له‌ کافره‌کان کرد، فهرمووی: ﴿فسوف يعلمون﴾
 ئه‌جار به‌ بۆنه‌ی ئه‌وه هه‌ره‌شه‌یه‌وه واده‌ی خۆی بۆ سه‌رخستنی خۆشه‌ویستانی
 دوباره‌ بکاته‌وه. ده‌فهرمووی: ﴿وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ. إِنَّهُمْ لَهُمُ
 الْمَنْصُورُونَ. وَإِنَّ جُنْدَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ﴾ یی‌گومان ئیتمه‌ له‌وه‌پێش بریار
 ئه‌وه‌مان داوه: که‌ پێغه‌مبه‌ره‌کانمان سه‌ری‌خه‌ین به‌سه‌ر کافرو سته‌مکاران دا، له‌

دونیواو له قیامه تدا هر بنده راستاله کاتمان سهرکه وتون، له دنیا دا
بالاده ستی بۆ خودا په رستانه، بهوه دوژمنانیان دیل ده کهن و ده یانکوژن، له
ولات ده ریان ده په پیتن، یان به حوججه و بورهان بۆریان ده دن، له قیامه تیش
سهرکه وتن بۆ خودا په رستانه بهوه : که به مرزده گهن، به بهه شتی رازوه
شاد ده بن، له ناگر رزگاریان ده بی، رزگار بوون له دوزه خو به مرزگه یشتن
به بهه شت نه و په ری به مرزگه یشتنه ..

واده ی خدا به جییه و پاشگه ز بوونه وه و خیلای تی دا نیه، نه وه تا چه ندیک
ملهوړو طاغوته کان به ربه رکه کانی نایینی خودایان کردو وه و ده یکه ن، به هه موو
جوړیک کو سپو ته گهره داده نین له به رده م بلا و بوونه وه ی نایینی خودا دا به لام
به کویریای چاوی نه وان نایینی نیسلام له هه موو کون و قوژنیکی زه وی دا
بنجی داکوتا وه و په ل و پوی کرده، نیمان له دلی په پره واتی دا جیگیر بووه،
ویپرای نه و هه موو راوه دونان و پروپاگهنده کردنه دژی نیسلام و بانگخوازانی
نیسلام، که چی چرای روناکتر ده بی، پیغه مبه ری نیسلام هات به تاقه سواره
بانگه وازی نیسلامی بلا و کرده وه، به رهنگاری کوفرو نیلحاد بووه وه، بتو
بتخانه ی روخاندن، کۆشک و باله خانه ی مله وړانی خسته ژیر رکیتی خویه وه،
فرمانپره واو ده ولت و نیمپراطوریه تی روخاندن، دل و دهر وونی ناده میزادانی
روشن کرده وه و بولای خوی کیش کردن و کومه لگای نیسلامی نمونه یی دروست
کردن، هه تا نیستاش سهرباری ^{که} هه موو دژایه تی کردن و به ره لستکاریه ی دژی
نیسلام له گوژییه، نه و هه موو فشار و په لاماردان و گه ماروییه له سهریه تی،
که چی نیسلام و هه کوو نایینیکی زیندو ماوه ته وه و روناکی به رنامه و پروگرامی
روژ له دواړوژ به هیترتو گه شه دارتر ده بی،

دواړوژ هر بۆ نیسلامه، نه مری و سهریه رزی هر بۆ نایینی خودایه،
هه تا په پره وکارانی ناین زیده تر دلسوز بن بۆ نایینه که یان و هه ول و تیکوژشانیان

خالص بۆ خدا بئی، لی بپرین بۆ خزمه‌تی ئایین و خوداپه‌رستی، زیاتر ئایینی
خودا بالاده‌ست ده‌بئی، پانتایی ده‌سلاتی فراوان تر ده‌بئی،

هر بانگه‌وازی و هول و تیکۆشانیک له پیناو ئایینی خودادا نه‌نجام بدرئ،
بانگخوازان و سه‌ریازانی نه‌و رییازه دلسۆزانه کاره‌کانیان نه‌نجام بده‌ن و بۆی لی
بپرین حه‌تمه‌ن سه‌رکه‌وتن به‌ده‌ست دین، چه‌ندیک له‌به‌ر ده‌می دا کۆسپو
ته‌گه‌ره دابندرین و هیژو توانای به‌تالخوازانی له دژ بخزیته‌ گه‌ر، به‌ ناگرو ئاسن
به‌ریه‌ره‌کانی بکری، هیژی سه‌ریازی و هیژی پروپاگه‌نده‌ی له دژ وه‌کار بخری،
به‌لکوو ته‌گه‌ر هه‌موو هیژو توانا‌کانی سه‌رزه‌وی له دژی ئایینی ئیسلام به‌کار
به‌یترین سه‌ره‌نجام سه‌رکه‌وتن بۆ ئیسلامه‌.

ئهمه واده‌ی خودایه‌، واده‌ی خوداش پاشگه‌زبونوه‌ی تیدا نیسه‌، دابو
نه‌رتیکی خودایه له بونه‌وه‌ردا سوننه‌تیکه بئی گریوگۆل جارییه‌، وه‌کوو چۆن
خۆر هه‌لدی ئاوا ده‌بئی و سبه‌ینی هه‌لدیته‌وه‌و ئیواره ئاوا ده‌بیته‌وه‌، هه‌روا
هه‌موو نه‌ستیره‌کانی تری ناو فه‌زا. به‌و جوړه‌و به‌ پئی ته‌قدیری خودا دین و
ده‌چن یان وه‌کوو گۆپان و به‌ شوین یه‌کدی داها‌تنی شه‌وو رۆژ، وه‌کوو روان و
چه‌که‌ره‌کردنی دانه‌ویله‌ی ناوزه‌وی پاش بارینی باران به‌سه‌ری دا. نه‌مانه
سوننه‌تی خودان له بونه‌وه‌ردا و جارین.

یارمه‌تیدان و سه‌رخستنی خوداپه‌رستان به‌سه‌ر کافراندا سوننه‌تیکه
خودایه له بونه‌وه‌ردا هه‌رکاتێ هۆکاره‌کانی ها‌تنه‌دی خۆشی ها‌تۆته‌ دی.
ویده‌چئی بۆ ماوه‌یه‌ک یارمه‌تیدان و سه‌رخستنه‌ که‌ دوابکه‌وئ، ماوه‌که‌ به‌
نیسه‌بت ته‌مه‌نی سنورداری ناده‌میزاده‌وه به‌ درێژ دابندرئ، وه‌لی هه‌ردئو
ته‌خه‌للف ناکا. واده‌بئی نه‌و سه‌رکه‌وتن و بالاده‌ستی به‌ شیوه‌یه‌ک دیته
کایه‌وه ناده‌میزاده‌کان هه‌ستی پئی ناکه‌ن، چونکه‌ نه‌وان چاره‌پروانی سه‌رکه‌وتنی
رواله‌تین، نه‌و سه‌رکه‌وتنه‌یان ده‌وئ: که‌ خۆیان به‌ سه‌رکه‌وتنی ده‌زانن، به‌لام

خودا سهرکه‌وتنی حەقیقی‌یان دەداتئ. و پاش ماوه‌یه‌کی دورو درێژ بۆیان
دەردەکه‌وئ: که ئەوه باشتەر ئەو سهرکه‌وتنه رواله‌تیه‌ی ئەوان بەته‌مای بوون.

بینگومان وا دەبێ ئاده‌میزاد بەته‌ما سهرکه‌وتنیکی دیاریکراوه‌و هه‌ولێ بۆ
دەدا، په‌روه‌ردگاریش له‌ زانیاری خۆی دا سهرکه‌وتنیکی باشترو کاریگه‌رتری بۆ
برپارداون، هه‌ر ئەوه‌ی خودا برپاری داوه‌ دێته‌جێ، جا با ماندوبوونی زیاتری
بوێ و کاته‌که‌ی بوه‌غری، نابێ به‌ له‌کیس چوونی ئەو سهرکه‌وتنه‌ی خۆیان
بەته‌مای بوون ناهومێد بن، به‌لکوو ده‌بێ بروایان وابێ ئەو له‌کیس چوونی
سهرکه‌وتنه‌، یان ئەو تێشکان و به‌مراز نه‌گه‌یشتنه‌، خێرو فه‌ره‌ بۆیان و
چاوه‌روانی سهرکه‌وتنی گه‌وره‌و حەقیقی بن.

بۆ نمونه‌ پێش غه‌زای به‌در موسولمانان هه‌ولێ ئەوه‌یان دا، کاروانی
قوره‌یش بگرن و چاوه‌روانی ئەو سهرکه‌وتنه‌ بوون، به‌لام له‌ کیسیان چو،
چونکه‌ خودا سهرکه‌وتنی گه‌وره‌تری بۆ برپار دابوون. که‌له‌ جه‌نگی به‌دردا
ره‌نگی دایه‌وه‌و ئەو سهرکه‌وتنه‌ گه‌وره‌و مه‌سارگۆژه‌یان ده‌ست که‌وت. که‌ بووه
مایه‌ی خێر بۆ خۆیان و بۆ ئیسلام!

وا رێ ده‌که‌وئ موجه‌یدانی ئیسلام له‌ جه‌نگێک له‌ جه‌نگه‌کاندا
تێده‌شکێن و تووشی چورتم و ناره‌حه‌تی زۆر ده‌بن، بابزانن: که‌ ئەوه‌ به‌
تاقیکردنه‌وه‌یه‌و که‌م و کورپه‌کیان تێدا هه‌یه‌و خودا ده‌یه‌وئ له‌ بۆته‌یان بداو
ئاماده‌یان بکا بۆ سهرکه‌وتن له‌ جه‌نگێکی گه‌وره‌تردا!!

به‌ئێ ئەمه‌ برپاری خودایه‌و پاشگه‌زیبونه‌وی تێدا نیه‌، ﴿وَلَقَدْ سَبَقَتْ
كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ. إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ. وَإِنَّ جُنَدَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ.﴾

ئەجا دواى راگه‌ياندنێ ئەم واده‌ (سه‌د ده‌سه‌ديه‌) به‌م شێوه‌ له‌ خۆپاديوى و
حه‌تميه‌، په‌روه‌ردگار فه‌رمان به‌ پيغه‌مبه‌ر (ﷺ) ده‌كا: که‌ چاوه‌روانی
سهره‌نجام و ناکام بێ و ده‌فه‌رموێ: ﴿فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّى حِينٍ﴾ ته‌ی پيغه‌مبه‌ر،

رویان لی وه‌رگێره، پشوو درێژ به له‌سه‌ر نه‌زیه‌تدانی نه‌وان بۆ تۆ، باب‌ه ئاره‌زوی
خۆیان پهل به‌اون و نه‌سپی خۆیان هه‌لینگ بده‌ن، بۆ ماوه‌یه‌که‌و کۆتایی دێ،
ئیمه سه‌ره‌نجام سه‌ره‌فرازی سه‌رکه‌وتن به تۆ ده‌به‌خشین، ﴿وَأَبْصِرْهُمْ فَسَوْفَ
يُبَصِّرُونَ﴾ چاوه‌پوان به چییان به‌سه‌ر دینین، چۆن توشی عه‌زاب و ده‌ردو
مه‌ینه‌تیان ده‌که‌ین، بۆیان ده‌رده‌که‌وێو ده‌بیسن چۆن هه‌ره‌شه‌کانت دینه‌دی،
چۆن تۆ سه‌رده‌که‌وی و نه‌وان تیده‌شکێن؟

﴿أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ﴾ نه‌وه په‌له له هاتنی عه‌زایی ئیمه ده‌که‌ن؟ چۆن
جورته‌ت ده‌که‌ن و ده‌وێرن داوای عه‌زایی ئیمه بکه‌ن، با دلنیا بن: که واده‌ی
ئیمه پاشگه‌زبوونه‌وه‌ی تیدا نیه، عه‌زایی سه‌خت یه‌خه‌یان ده‌گرێ، چونکه
نه‌وان شیای و نه‌وه‌زابه‌ن.

جا ﴿فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَاءَ صَبَاحُ الْمُنْذَرِينَ﴾ کاتی عه‌زایی به ئیشی
ئیمه نازل بووه سه‌رخۆیان، یان ولاتیان، نه‌وه خراب رۆژیکه تێی ده‌که‌ون،
به‌لایه‌که‌و یه‌خه‌یان ده‌گرێ و به‌ریان نادا، قه‌لاچۆیان ده‌کاو له‌ناویان ده‌با. ﴿وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّى حِينٍ. وَأَبْصِرْهُمْ فَسَوْفَ يُبَصِّرُونَ﴾ نه‌ی پێغه‌مبه‌ر، رو له‌و
موشریکانه وه‌رگێره تاماوه‌یه‌ک، چاوه‌پوان به، چیان به‌سه‌ر دێ و ج
عه‌زاییکیان توش دێ. ﴿سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ. وَسَلَامٌ عَلَى
الْمُرْسَلِينَ. وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ نه‌ی پێغه‌مبه‌ر، پاک و مونه‌ززه‌ی له
هه‌موو عه‌یب و خه‌وشیک بۆ خودای تۆیه، هه‌رچی نه‌و موشریک و سته‌مکارانه
پال خودای تۆی ده‌ده‌ن، خودا لێی به‌رییه، خودای تۆ خودایه‌کی خاوه‌ن
ده‌سه‌لات و بالاده‌ست و بی‌ئاتاج و کار دروست و کار به‌جێیه.

سلاوی خودا له دنیاو قیامه‌تدا له‌سه‌ر نه‌و پێغه‌مبه‌رانه بێ، که خودا
ره‌وانه‌ی کردوون بۆ سه‌ر گه‌ل و نه‌ته‌وه‌کانی رابردو یه‌ک به دوايه‌که‌دا هه‌مدو
سوپاس و شتتا له دنیاو قیامه‌تدا هه‌ر بۆ خودایه هه‌ر نه‌و خودایه‌و خاوه‌نی

بونه‌وه‌ره، هر نهو شیاوی خودایه‌تی‌یه، هر نهو شیاوی جه‌مدو
سه‌ناو سوپاسه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سوره تى (ص)

نەم سورەتە ناو نراوە بە سورەتە تى (ص) چونکە بەو پیتە دەستی پێ کراوە،
 کە یەکیەکە لە بیست و هەشت پیتە کە ی زمانی عەرەبی و ئاماژەیە بەو: کە نەم
 قورئانە لەو جورە پیتانە پیکهاتوو و عەرەبەکان تەلە فوظیان پێ دەکەن و
 لە گەڵ ئەوێشدا عەرەب و غەیری عەرەب نەیان توانی و ناتوانن وێنە ی
 کورتترین سورەتە بخەنەرۆ.

دەست پیکردنی هەندێ لە سورەتەکانی قورئان بەو جورە پیتانە
 بەمەبەستی تەحەددا کردنی عەرەبەکانە بەو: کە ناتوانن غوونە ی قورئان
 دا بنێن، بۆ ئەوێە سەرئاسایی قورئان بچەسپێ. ئەو باسو مەوزوعانە ی نەم
 سورەتە لە خۆی گرتوون باسو مەوزوعی سورەتە ی مەکییە، باسی
 یەکتا پەرستی و باسی پیغەمبەراییەتی حەزەرەتی موحەممەدە (ﷺ) مەوزوعی
 حیساب و لیکۆلینەو ی رۆژی قیامەتی لە خو درتوو، پەیوەندی نەم سورەتە
 بە هی پیشەوە لە دوو لایەنەوێە.

۱- لە کۆتایی سورەتە ی پیشەوەدا قسە ی کافرەکانی گێڕایەو کە دەیانگوت:
 ﴿لَوْ أَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِنَ الْأَوَّلِينَ لَكُنَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ﴾ کە چی دوا یی
 برۆیان پێ نەکرد. بەو بۆنەو سەرەتای نەم سورەتە ی بەو دەست پێ کرد
 کە سویندی خوارد بە قورئانی یادخەرەو و رونکەرەو، ^{واتە:} درێژە دەری ئەوێە.

۲- سورەتە تى (ص) لە دوا ی سورەتە ی (الصفات) وەکوو سورەتە ی (طس) و
 (النمل) وایە لە دوا ی سورەتە ی (الشعراء) وەو وەکوو سورەتە ی (طه) و
 (الانبیاء) وایە لە دوا ی سورەتە ی (مریم) وەو، وەکوو سورەتە ی (یوسف) وایە

له دواى سوره‌تی (هود) وه له وه‌دا : كه چیرۆكى باقى پێغه‌مبه‌ره‌كان ته‌واو ده‌كا" ته‌و پێغه‌مبه‌ره‌نه‌ی كه له‌و سوره‌ته‌دا باس نه‌كراون، هه‌ر له‌م روانگه‌وه چیرۆكى هه‌زهره‌تی داودو چیرۆكى هه‌زهره‌تی سوله‌یمان ده‌گێرێته‌وه، ته‌وه راده‌گه‌یه‌نن: كه خودا به‌ فه‌ضل و كه‌ره‌مى خۆى فه‌رمانه‌په‌روایىو پێغه‌مبه‌ره‌یه‌تى پێ‌به‌خشین، كه‌ژو په‌له‌وه‌رى بۆ موسه‌خه‌ر كردن، باو جندۆكه‌ی بۆ ژێربار كردن، گه‌نج و خه‌زێنه‌ی زه‌وى پێ‌ به‌خشین، ده‌سه‌لات و خۆشى بۆ ده‌سته‌به‌ر كردن. له‌گه‌ڵ ته‌وه‌شدا هه‌ردوكیان ئاده‌میزاد بوون و زه‌بوونی‌و لاوازی ئاده‌میزادىان تێدا بوو، به‌لام خودا ده‌رگای ره‌حه‌مه‌تى خۆى لێ كردنه‌وه‌و به‌ پله‌ی پێغه‌مبه‌رى و فه‌رمانه‌په‌روایى به‌هه‌ره‌مه‌ندى كردن.

هه‌روه‌ها چیرۆكى هه‌زهره‌تی ته‌ییبویش به‌ درێژى ده‌گێرێته‌وه، سه‌رگه‌رشته‌ی هه‌زهره‌تی ئیبراھیم و ئیسه‌حاق و یه‌عقوب و ته‌له‌یه‌سه‌ع و ذیلكیفل به‌ كورتى راده‌نوێنێ.

ئه‌مجار ده‌گۆرێته‌وه بۆ یه‌كێ له‌ مه‌به‌سته سه‌ره‌كیه‌كانى قورئان: كه بریتیه له‌ باسى زیندوبونه‌وه و حیساب و لێكۆلینه‌وه له‌سه‌ر كرده‌وه‌كانى دونیا، هه‌روه‌ها باسى خۆشیی به‌هه‌شت و ناخۆشى دۆزه‌خ. ئه‌مجار وه‌رچه‌رخانه‌وه‌یه‌ك ئه‌نجام ده‌داو ده‌گه‌رێته‌وه بۆ چیرۆكى سه‌ره‌تای دروستبونى ئاده‌میزاد و سوژده‌ بردنى فریشته‌كان بۆ ئاده‌م و ملنه‌دانى شه‌یتان بۆ هاوكارى كردنى فریشته‌كان له‌ ئه‌نجامدانى ته‌و فه‌رمانه‌ یه‌زدانییه‌داو ئه‌مجار نه‌فرین لێكردنى له‌ لایه‌ن خوداوه تارۆژى قیامه‌ت. كۆتایی سوره‌ته‌كه‌شى به‌وه هێناوه: كه هه‌زهره‌تی موحه‌مه‌د (ﷺ) دڵسوژه بۆ په‌يامه‌كه‌ی به‌ گوێره‌ی پێویست ته‌ركى سه‌رشانى خۆى به‌جێ هێناوه.

موناقه شه کردنی موشریکه کان ده ریاده بیرو بوجونیان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

صَّ وَالْقُرْآنِ ذِي الذِّكْرِ ﴿١﴾ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي عِزَّةٍ وَشِقَاقٍ ﴿٢﴾
 كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ فَنَادَوا وَلَاتْ حِينَ مَنَاصٍ ﴿٣﴾ وَعَجَبُوا
 أَنْ جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ ﴿٤﴾ وَقَالَ الْكَاْفِرُونَ هَذَا سَاحِرٌ كَذَّابٌ ﴿٥﴾
 أَجْعَلُ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ ﴿٦﴾ وَانطَلَقَ الْمَلَأُ
 مِنْهُمْ أَنْ امْشُوا وَاصْبِرُوا عَلَىٰ آلِهَتِكُمْ إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُرَادُ ﴿٧﴾
 مَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي الْمِلَّةِ الْآخِرَةِ إِنْ هَذَا إِلَّا خُلُقٌ نَجِسٌ ﴿٨﴾
 عَلَيْهِ الذِّكْرُ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْ ذِكْرِي بَلْ لَمَّا يَدُوقُوا عَذَابِ
 ﴿٩﴾ أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ الْعَزِيزِ الْوَهَّابِ ﴿١٠﴾ أَمْ لَهُمْ
 مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَلْيَرْتَقُوا فِي الْأَسْبَابِ ﴿١١﴾
 جُنْدٌ مَا هُنَالِكَ مَهْزُومٌ مِنَ الْأَحْزَابِ ﴿١٢﴾

دهرباره‌ی سه‌به‌ب نزولی نایه‌تی ژماره (۵) نیمای نه‌مه‌دو تیرمیزی و نه‌سائی و حاکیم (به‌ص‌حیحی‌شی داناو) له‌ئینو‌عه‌بیاس‌وه ریوایه‌تیا‌ن کرده، ده‌فرموی: نه‌بوطالیب نه‌خۆش که‌وت و قوره‌یش هاتنه‌لای و پیغه‌مبه‌ریش (ﷺ) دیده‌نیایی کرد، قوره‌یشییه‌کان له‌لای نه‌بوطالیب گل‌ه‌بیان له‌ پیغه‌مبه‌ر کرد، نه‌بوطالیب وتی: نه‌رئ کوری برام نه‌تۆ چیت له‌گه‌ل و هۆزه‌که‌ت ده‌وئ؟ پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) فرموی: ده‌مه‌وئ یینه‌سه‌ر نایینی‌ک که‌ بۆ عه‌ره‌ب و عه‌جه‌م ببنه‌ پێشه‌وا و رابه‌ر، وشه‌یه‌که‌ بیلین و پابه‌ندی ناوه‌رۆکه‌کی بن‌شه‌ویش رسته‌ی (لااله‌ الا الله) یه‌ وتیان: چۆن واز له‌ فره‌ خودایی به‌ینین و یه‌ک خودا بپه‌رستین؟ به‌ راستی نه‌مه‌ داوایه‌کی سه‌یرو سه‌رسورپه‌ینه‌ره، ئیت‌ر نایه‌تی (ص..و القرآن..) تا ده‌گاته‌ ﴿بل لما يذوقوا عذاب﴾ نازل بوو.

ده‌فرموی: ﴿ص وَالْقُرْآنِ ذِي الذِّكْرِ﴾ سویندم به‌و قورئانه‌ی که‌ یادخه‌ره‌وه‌و شیکه‌ره‌وه‌یه‌و له‌و پیته‌ هیجایانه‌ پێک هاتوه‌ که‌ ئیوه‌ ئاخواتنی خۆتانی لی پێک دینن، قورئانی‌که‌ به‌رنامه‌ی ژیا‌نه‌و هه‌رچی پێویست بئ بۆ ژیا‌ن ئاماژه‌ی بۆ کرده‌و رونی کردۆته‌وه‌، سویند به‌و قورئانه‌ پیرۆزه‌و به‌و که‌لامه‌ به‌رزو بی‌وینیه‌، موحه‌مه‌د ره‌وانه‌کراوی ئیمه‌یه‌و راستگۆیه‌ له‌وه‌دا که‌ ده‌لئ: پیغه‌مبه‌رم، بۆ سه‌ر هه‌موو ئاده‌میزاد نێردراوه‌. هه‌رکه‌سێ بیه‌وئ په‌ندی لی وەرگرئ لیتی به‌هره‌مه‌ند ده‌بئ.

﴿بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي عِزَّةٍ وَشِقَاقٍ﴾ به‌لکوو کافره‌کان که‌ سودی لی نایین و پێی به‌هره‌مه‌ند نابن، هۆیه‌کی ته‌وه‌یه‌ لوتبه‌رزو خۆ به‌ زلزانن، بێزیا‌ن نایه‌ شوین حق بکه‌ون، ده‌مه‌ده‌می له‌گه‌ل پیغه‌مبه‌ر ده‌که‌ن، سه‌رپێچی فرمان و دژایه‌تی په‌یامه‌کی ده‌که‌ن، سورن له‌سه‌ر به‌ریه‌ره‌کانی کردنی.

نه‌جار هه‌ره‌شه له کافره‌کان ده‌کاو له ناکامی هه‌لو‌ستی ناشیرینیان ده‌یانترسیڻیو ده‌فه‌رموی: ﴿كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ، فَنَادَوْا وَلَا تَحِثِّ مَنَاصٍ﴾ له پیش رۆژگاری نه‌ماندا زۆر گهل و نه‌ته‌وه‌مان به هیلک بردن و ناسه‌وارمان له‌سه‌ر زه‌وی برینه‌وه، له تۆله‌ی سه‌ره‌قه‌و سه‌رپێچیکردنیان بۆ په‌یامی پێغه‌مبه‌ره‌کانیان و ره‌تکردنه‌وه‌ی ئاوه‌روکی نامه‌ ئاسمانیه‌کانیان، عه‌زایی سه‌ختی ئیتمه‌ یه‌خه‌ی گرتن و هاواریان لی هه‌لساو که‌وتنه‌ پارانه‌وه له خودا به‌لام پارانه‌وه‌که‌یان بی سود بوو، دادیی نه‌دان، چونکه‌ نه‌و کاته‌ی عه‌زایی له‌ناو بردنیان هات، کاتی رزگاربوون به‌سه‌رچوو، چی هاوارو فیغان بکه‌ن، چه‌ندێ بپارێنه‌وه و بکپوزێنه‌وه بی‌سوده، وه‌کوو له نایه‌تیکی ترده‌فه‌رموی: ﴿فَلَمَّا أَحَسُّوا بَأْسَنَا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَرْكُضُونَ لَا تَرْكُضُوا وَارْجِعُوا إِلَىٰ مَا أُتْرِفْتُمْ فِيهِ وَمَسَاكِكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْأَلُونَ﴾ (الانبیاء ۱۲-۱۳) که‌عه‌زایی ریشه‌کێشکه‌ر پریار دره‌ تازه‌ گه‌رانه‌وه‌ی نیه‌،

﴿وَعَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ وَقَالَ الْكَافِرُونَ هَذَا سَاحِرٌ كَذَّابٌ﴾ موشریکه‌کان به‌لایانه‌وه سه‌یر بوو ترسیڻه‌ریک له خۆیان هاتوه‌ بۆ سه‌ریان، پێیان سه‌یره موحه‌مه‌د نێردراوه‌ بۆ سه‌ریان به‌ ترسیڻه‌رو موژده‌ده‌ر، ده‌لێن: چۆن ده‌بی، ئاده‌میزاد بپێته‌ پێغه‌مبه‌رمان؟! نه‌جار که‌ موجیزاتی پێغه‌مبه‌ریان بینێ به‌لگه‌و نیشانه‌ی راستی پێغه‌مبه‌رایه‌تی خۆی رانواند، له جیاتیی نه‌وه‌ی شوێنی بکه‌ون، کافره‌کان وتیان: به‌ راستی ته‌مه‌ ساحیریکی درۆزنه‌، نه‌وه‌ی ده‌یلتی: درۆسه‌و چاوبه‌سته‌کی‌یه‌. سیحرو جادوبازی نه‌نجام ده‌داو پال خودای ده‌داو ده‌لێ به‌ نیگا بۆم هاتوه‌. نمونه‌ی ته‌م نایه‌ته‌ نایه‌تیکی تر: که‌ ده‌فه‌رموی: ﴿أَكَانَ لِلنَّاسِ عَجَبًا أَنْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ رَجُلٍ مِنْهُمْ أَنْ أَنْذِرِ النَّاسَ وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا أَنَّ لَهُمْ قَدَمٌ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ قَالَ الْكَافِرُونَ إِنَّ هَذَا لَسَاحِرٌ مُبِينٌ﴾ (یس: ۲) نایه‌ته‌کان به‌ ئاشکه‌را نه‌وه‌ ده‌گه‌یه‌نن: که‌ کافره‌ لوته‌رزو

فیزه‌ونه‌کان به‌بی به‌لگه‌و ده‌لیل به‌لکوو له‌روی چه‌سودی‌یه‌وه پ‌روایان به پیغه‌مبه‌ر نه‌کرده‌و به‌ته‌ما شه‌وه‌بوون یه‌کیک له‌سه‌رانی قوره‌یش بیته پیغه‌مبه‌ر، هیچ تۆمه‌تیکی‌شیان ده‌ست نه‌ده‌که‌وت له‌تۆمه‌تی سیحر دانه‌پالو درۆزنی هه‌رزانه‌ر بی، نه‌مه‌چه‌کی سه‌ره‌رق و مله‌ورانه، به‌دریژی میژوو طاغوته‌کان نه‌مه‌هه‌لو‌تست و ئاکارو ره‌فتاریان بووه، به‌و جوړه‌و به‌و شیوه پ‌دیامی پیغه‌مبه‌رانیان ره‌تکرده‌وته‌وه. شه‌وه‌تا قوره‌یشیه‌کان سی شوبه‌ه‌یان ئاراسته‌ی پ‌دیامی پیغه‌مبه‌ر کرده،

یه‌که‌م شوبه‌ه‌یان ده‌رباره‌ی یه‌کتا‌په‌رستی بووه، به‌سه‌رسور‌مانه‌وه ده‌یانگوت: ﴿أَجْعَلِ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ﴾ نایا خودایه‌تی کورت هه‌لێناوه له‌یه‌ک خوداداو هه‌موو خوداکان ره‌ت ده‌کاته‌وه جگه‌له‌یه‌ک خودا نه‌بی، به‌راستی نه‌مه‌شتیکی سه‌رسور‌هینه‌ره، سه‌رسور‌مانه‌که‌یان له‌وه‌وه سه‌ری هه‌لده‌دا: که‌هه‌موو خیل و هۆزیک خودایه‌کی هه‌بوو، هه‌ریه‌که‌و بوخۆی بتیکی دیاری کردبوو ده‌یان‌په‌رست. ده‌یانگوت: ئیمه‌بۆیه‌عیباده‌ت بۆ شه‌و بتانه‌ده‌که‌ین هه‌تا له‌خودامان نزیک بکه‌نه‌وه، خودا خاوه‌نیانه‌و چ خراپه‌ک له‌به‌ندایه‌تی بۆ کردنیان‌دا نه‌یه‌سه‌ریان له‌پیغه‌مبه‌ر سور ده‌ما چونکه‌فره‌خودایی ره‌ت ده‌کرده‌وه، ده‌یانگوت: شه‌وه‌به‌دریژی میژوو باوک و باپ‌راغان شه‌و بتانه‌یان په‌رستوون، خو ناگو‌نجی شه‌و هه‌موو پیشینه‌ی ئیمه‌له‌سه‌ر هه‌له‌بووون و به‌نه‌زانی شه‌و کاره‌یان شه‌نجام دابی، ته‌نیا موحه‌مه‌د له‌سه‌ر حق بی.

ده‌رباره‌ی سه‌به‌ب نزولی شه‌م نایه‌تانه‌چه‌ند ریوایه‌تیک هه‌ن یه‌کیک له‌و ریوایه‌تانه‌شه‌ویه: کاتیک عومه‌ری کوپی خه‌تتاب موسو‌لمان بوو، قوره‌یشیه‌کان زۆری پی ته‌نگه‌تاو بوون، هاته‌نله‌ی شه‌بو طالیب و تیان: تۆ

براگه‌وره‌مان به‌و له نیوان نیمه‌و برازا که‌ت‌دا، نه‌بو طالیب ناردی به‌ دوو پیغه‌مبه‌ردا (ﷺ) وتی: برازای خو شه‌ویستم نه‌مانه خزم و که‌سی خو تن، گه‌لو هۆزی خو تن، داوای ریک که‌وتن ده‌که‌ن له‌گه‌لتا. نه‌وه‌نده زه‌خت له‌ هۆزی خو تن مه‌که‌و تونده‌و مه‌به‌ له‌ به‌رامبه‌ریان‌دا، پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) فه‌رمووی: نه‌وان داوایان چیه؟! وتیان: باسی خو مان و خودا کا‌مان مه‌که، نیمه‌یش باسی خو تن و خودا که‌ت نا‌که‌ین، پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) فه‌رمووی: نایا به‌لینیکم ده‌ده‌نی و پابه‌ندی بن، هه‌موو عه‌ره‌ب گوی بیستتان بی و ناعه‌ره‌بیش گه‌ردن که‌چتان بن، نه‌بوجه‌هل به‌حه‌ماسه‌ته‌وه وتی: وه‌ی به‌سه‌رچاو ده‌جار به‌لینت ده‌ده‌ینی، پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) فه‌رمووی: (قُولُوا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) بلین: جگه‌له‌ (الله) هیچ خودایه‌کی تر نه‌یه، جگه‌له‌ خودا هیچ شتیکی تر شیایوی په‌رستن نه‌یه نیت هه‌موویان قه‌لس بوون و هه‌ستان وتیان: ﴿أَجْعَلِ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا﴾؟ جا چۆن تاقه‌ خودایه‌ک به‌شی نهم حه‌مکه‌ ناده‌میزاده ده‌کا؟ نیت به‌م بۆنه‌وه په‌روه‌ردگار نهم کۆمه‌له‌ نایه‌ته‌ی تا ده‌گاته ﴿كَذِبَتْ قُلُوبُهُمْ قَوْمٌ نَوحَ لِي نَازِلٌ كَرَدَ﴾.

﴿وَإِنَّا نَفْخُ الْفُؤَادَ مِنْهُمْ أَنِ امْشُوا وَاصْبِرُوا عَلَىٰ آلِهِتِكُمْ إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُرَادُ﴾ سه‌رانی قوره‌یش له‌ دیوه‌خانی نه‌بو طالیب به‌رق هه‌لساوی هه‌ستان و به‌یه‌کتریان گوت: له‌سه‌ر بت‌په‌رستی و فره‌خودایی خو تن به‌رده‌وام بن گوی مه‌ده‌نی، نهمه‌ی موحه‌مه‌د داواتان لی ده‌کا پلانیکه‌ دایرشتووه، ده‌یه‌وی له‌م ریگه‌وه خو‌ی به‌سه‌رمان‌دا بچه‌سپین و ببینه خزمه‌تکاری و به‌ناره‌زوی خو‌ی هه‌ل‌مانسورین.

﴿مَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي الْمَلَةِ الْآخِرَةِ إِنَّ هَذَا إِلَّا خِلَاقٌ﴾ نیمه‌ نهم بیروباوه‌په‌ی: که‌ نهم بانگه‌وازی بۆ ده‌کا و بریتییه له‌یه‌کتاپه‌رستی له‌ناو په‌په‌روکارانی نایینیکی تر‌دا نه‌مان بیستووه، نایینی نه‌صرانی (فه‌له): که‌

گوايه نایینکی ناسمانیه شتی وای تیدا نیه، که واته نه مهی موحه مه د بانگه وازی بۆ ده کا بوختان و ده ست هه لبه ستو حه قیقه تیکی نیه، پشت نابه ستی به هیچ به لگه و ده ثیقیه کی نیگای ناسمانی و عه قلی سه لیم قبولی ناکا. که واته داواکهی داوایه کی پوچ و بی بناغیه و شیای نه وه نیه گوئی بۆ رابگیرئو شوینی بکه وین.

له هه مووی سه یرتر نه وه یه: که موحه مه د لافی نه وه لی ده دا زیده له هه موغان نه و نیگای بۆ هاتوه! ﴿أَنْزَلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ مِنْ بَيْنَا؟﴾ نایا چۆن ده بی له ناو هه موو قوره یشدا قورئان بۆ سه ر موحه مه د نازل بی؟ که ی عه قل قبولی ده کا نیمه ی سه رانی قوره یش هه بین نیگای ناسمانیه بۆ سه ر نازل نه بی، نیگا بۆ موحه مه د بی؟! به راستی نه مه شتیکی دوور له واقع و نه گونجاوه. وه کوو له نایه تیکی ترده هه مان هه لوتستی نه و کافره سه ر پرده نه فامانه شی ده کاته وه ده فهرموئ: ﴿وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَى رَجُلٍ مِنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظِيمٍ﴾ (الزخرف: ۳۱) ده یانگوت ده بوايه قورئان بۆ یه کیك له گه وره پیاوو ریش سپی مه ککه و طایف بی. نیتر خودا ره دی دانه وه و فهرمووی: ﴿أَهُمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَعِيشَتَهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ﴾ (الزخرف: ۳۲) به خشین پله و پایه ی پیغه مبه ریتی به ده ست نه وان نیه، خودا خو ی ده زانی نه و به هره یه به کی ده به خشی و کی شیای نه و پله و مه قامه یه. نه و قوره یشیانه نه فام و بی عه قلن، حه سودی و تی نه فکرین وای لی کردون هه لوتستی ناوا ناشرین بنوئن!

﴿بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْ ذِكْرِي بَلْ لَمَّا يَذُوقُوا عَذَابٍ﴾ واته: به لکوو حه قیقه ت نه وه یه نه وان له گومان دان ده رباره ی قورئان و نیگا، به لکوو هه بوونی شك و گومانیه، تینه فکرین و بیر نه کردنه وه یان له وه وه سه ری

هەلداوه: که عەزازی نێمەیان نەچەشتوو: که چەشتیان نیتەر بپروا بە راستیی
قورئان دەکەن و شک و گومانیان دەرەوێتسەوه، حەسودیشتیان
لەدەدا نامێنێ.

﴿أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ الْعَزِيزِ الْوَهَّابِ﴾ یان بەلکوو ئەوان
خەزینەی رەحمەتی خودای تۆیان لایە، هەتا بە ئارەزووی خۆیان پلەو پایە
پێغەمبەریتی دابەش بکەن؟ خۆ ئەوان خواوەنی ئەو دەسەلاتە نین، ئەدی چۆن
دەلێن: موحمەد بۆ پێغەمبەریتی نابێ و دەبێ پیاوماقوڵی مەککە یان
طائیف بکریته پێغەمبەر؟!

﴿أَمْ لَهُمْ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَلْيَرْتَقُوا فِي الْأَسْبَابِ﴾
یاخود مۆلک و سەلتەنەتی ئاسمانەکان و زەوی و نێوانیان هی ئەوانەو بەبێ رازی
بوونی ئەوان هیچ کەس بە هیچ پلەو مەزێتە ناگا!! بێگومان لافێ خواوەنیەتی
مۆلک و سەلتەنەتی ئاسمانەکان و زەوی دەعوایە کە جورئەت ناکەن بڵێن:
هەمانە، وەلێ لە فەرزی کەدا ئەگەر ئەو لافە لێ بەدەن دەبا بە پەڕۆ و قالدەرمەو
هەر ئامرازیکێ تری سەرکەوتن دا بەرز ببێسەوه بۆ ئاسمانەکان و کۆنترۆلیان بکەن و
دەست بگرن بەسەر خەزینەی خودادا و ئەو کاتە بە ئارەزووی خۆیان پلەو پایە
دابەش بکەن و بە گوێرەوی ویستی خۆیان بوونەوەر هەلسۆرێن.

ئەجار پەرورەدگار هیچ و پوچی و بێ دەسەلاتی کافرەکان رادەگەیەنێ و
دەفەرموێ: ﴿جُنْدٌ مَّا هُنَالِكَ مَهْزُومٌ مِنَ الْأَحْزَابِ﴾ ئەوانە لەو کات و
شوێنەدا: کە تانوت لە پێغەمبەرایەتی موحمەد دەدەن، جگە لە چەند
سەربازیکێ تێکشکاو بەزیو بەلواوە هیچی تر نین، وەکوو لە نایەتیکێ تردا
دەفەرموێ: ﴿أَمْ يَقُولُونَ نَحْنُ جَمِيعٌ مُنْتَصِرُونَ﴾ بَلِ السَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ وَالسَّاعَةُ
أَذْهَى وَأَمْرٌ ﴿القم: ۴۴-۴۶﴾

هدهده شه لیگردن و ترساندن قوره بیشیه کان به حال و به سه رهاتی گهل و نه ته وه کانی:
که پیغه مبه رانیان به درو خسته وه

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ

نُوحٍ وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ ذُو الْأَوْنَادِ ﴿١٢﴾ وَثَمُودُ وَقَوْمُ لُوطٍ وَأَصْحَابُ
لَيْكَةِ أُولَئِكَ الْأَحْزَابُ ﴿١٣﴾ إِنَّ كُلَّ إِلَّا كَذَّبَ الرُّسُلَ
فَحَقَّ عِقَابِ ﴿١٤﴾ وَمَا يَنْظُرُ هَؤُلَاءِ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً مَّا لَهَا
مِنْ فَوَاقٍ ﴿١٥﴾ وَقَالُوا رَبَّنَا عَجِّلْ لَنَا قِطْنَآ قَبْلَ يَوْمِ الْحِسَابِ ﴿١٦﴾

له وه پیش شه وهی رون کرده وه: که موشریکه کانی مه ککه ته مبه لی
ده که ن و له به لگه و نیشانه کانی تا که ته نهایی خودا ورد نابنه وه، چونکه
عده زابی سهخت یه خهی گرتوون، شه مجار له م نایه تانه دا شه وه رون ده کاته وه: که
گهل و نه ته وه کانی پیشوش به و جوړه بون و گوئیان به به لگه و نیشانه کانی
تا کوته نهایی خودا نه ده دا، هتا عده زابی سهخت یه خهی گرتن و نیتر ریگی
قوتار بونیان نه ماو که سیش فریایان نه که ون. دهی با کافره کانی مه ککه ش له و
سهره نجام و ناکامه بترسن، با چاوه روانی سزای سهخت بن نه گهر به رده وام بن
له سهر سه رره قی خوئیان.

لەم کۆمەڵە نایەتەدا پەرورەدگار باسی شەش گەلو نەتەوێ کافرو
ستەمکار دەکا "ئەوانە ی پێغەمبەرانیان بە درۆ خستۆتەووە خودا بە عەزازی
سەخت لەناوی بردن، دەفەرموی: ﴿كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ ذُو
الْأَوْتَادِ﴾ لە پێش قورەیشییەکاندا گەلی نوح و هۆزی عاد و قەومی فیرعەونی
خاوەن ئەهرام و فەرمانپەرەوای دەست رویشتوو، پێغەمبەرانی خۆیان بە درۆ
خستۆنەووە گەلی نوح پێغەمبەرەکیان: -کە نوح بوو- بە درۆ خستەووە،
ئەزبەتیان داو گالته‌یان پێ کرد، وتیان شیت و نەفامە، خودا بە تۆفان لەناوی
بردن و خنکاندنی، حەزەرەتی نوح و شوێنکەوتوانی لەناو گەمی‌دا رزگار کرد.

گەلی عەدیش حەزەرەتی هودیان بە درۆخستەووە خودا بە رەشەبای سەخت
لەناوی بردن وەکوو لە نایەتیکی تردا دەفەرموی: ﴿وَأَمَّا عَادٌ فَأُهْلِكُوا بِرِيحٍ
صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ﴾ (الحاقة-۶) فیرعەونی خاوەن دەسلەلات و ستەمکاریش: کە خۆی
بە خودای سەرزه‌وی دەزانی و دەیگوت: ئەمێ خەلکینە، جگە لە من ئێوە چ
خودای تەرتان نین، ناخ و ولاتی میصرو جۆگە و جۆباری، چۆم و روباری،
هەمووی ملکی منە و کەسی تر خاوەنی نیە، پەرورەدگار حەزەرەتی موسای
کرده فروستاده‌ی خۆی و هارونیشی کردە وەزیر و یارمەتیدەری، ناردنی بۆ سەر
فیرعەون و گەلە کەمێ و موعجیزە و نیشانە ی گەورە و سەرسوڕه‌ینەری
پێبەخشین، بۆ ئەوێ برۆیان پێ بکەن، بەلام فیرعەون و قەومە کەمێ بە درۆیان
خستەووە و برۆیان پێ نەکردن، خودا لە ناو دەریادا خنکاندنی . حەزەرەتی
موسا و شوێنکەوتوانیمان رزگارکردن، وەکوو لە نایەتیکی تردا دەفەرموی:
﴿وَإِنْ فَرَقْنَا بِكُمُ الْبَحْرَ فَأَنْجَيْنَاكُمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ﴾ (البقرة-۵۰)
کە عەزازی خودا یەخە ی گرتن، کەس فریایان نەکەوت و چوونە دەریای
نەمانەووە. ﴿وَتَمُودُ وَقَوْمُ لُوطٍ وَأَصْحَابُ لَأَيَكَةَ أُولَئِكَ الْأَحْزَابُ﴾ هۆزی
شەموود و قەومی لوط و ئەصحابولئەیکە، ئەوانەن بە حیزب دادەنرێن و وەکوو

گهله کدی تو نهی موحه ممد: گهله کۆمه کییان له پیغه مبه رانیان کردوه، گوايه هیزو توانایان هه بووه، دهی هه موو نه مانه هیچ نه بوون جگه له وهی کۆمه لێکی بئشه رم و هه یابون و پیغه مبه ره کانی خۆیان به درۆ خسته وه و خودا به غه زه بی خۆی گرتنی و له ناوی بردن.

هۆزی شه موود پیغه مبه ره که یان هه زه تهی صالح بوو، به درۆیان خسته وه، وشته که ی: که به موعجیزه په یدا بویوو، هه موو رۆژی موعجیزه بوو سه ریان بری، ته حه دای قودره تی خودایان کرد، خودا به دهنگی به رزو له راده به ده ره له ناوی بردن، وه کوو لێره وار لال و پال که وتن، وه کوو له نایه تیکی تر دا ده فه رموی: ﴿إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَیْحَةً وَاحِدَةً فَكَانُوا كَهَشِيمِ الْمُحْتَظِرِ﴾ (القمر: ۳۱) قه ومی (لوط) یش پیغه مبه ری خۆیان به درۆ خسته وه به بو مه له رزه یان به رۆچوونی زه وی له ژیریانه وه له ناوچون، ته نها هه زه تهی لوط و شوینکه وتوانی رزگاریان بوو "فه رمانان پێ کردن که پێش په یدا بوونی عه زاب ده مه و به یان شار جێ بیلن.

ئه صاحبو لئه یکه: که گه لی شوعه یب بوون، نه وانیش هه زه تهی شوعه یبیان به درۆ خسته وه خودا به عه زابی مه شه وریه (یوم الظلة) له ناوی بردن، نه وه بوو گه رمای خۆر تینی بۆ هینان، دوا یی هه وریکی ره شی پر هاته سه ریان، پێیان وابوو بارانیان بۆ ده بارینن، هه موویان هاتنه ژیر سیبه ری هه وره که و چا و رانی بارینی باران بوون، به لام خودا ناگریی به سه ردا باراندن، وه کوو له نایه تیکی تر دا ده فه رموی: ﴿فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمْ عَذَابُ يَوْمِ الظَّلَّةِ إِنَّهُ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ﴾ (الشعراء/ ۱۸۹) هۆی له ناوچوونی شه و هه موو گه لو نه ته وانه به درۆ خسته وه ی پیغه مبه رانیان بووه ﴿إِن كُنتُمْ إِلَّا كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ عِقَابٌ﴾ که س نه بووه له و گه لو نه ته وانه ئیلا که هه بووه

پیغه‌مبیره‌کانی خوځان به درۆ خستۆته‌وه و عه‌زابی ریشه‌کیشکه‌ریان بۆ سه‌ر نازل بووه و له‌ناو چوون، ده‌ی با قوره‌یشیه‌کان و هه‌موو گهل و نه‌ته‌وه‌یه‌کی تر بترسن له‌و عه‌زابو سه‌ره‌نجامه، به‌هه‌یچ شیه‌یه‌که‌ پهیامی قورئان ره‌ت نه‌که‌نه‌وه و هه‌زره‌تی موحه‌مه‌د به‌ درۆ نه‌خه‌نه‌وه.

﴿وَمَا يَنْظُرُ هَؤُلَاءِ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً مَّا لَهَا مِنْ فَوَاقٍ﴾ نه‌و موشریکانه‌ی قوره‌یش و هه‌موو کافرو مولجیدی‌ک چاره‌پروان نا‌که‌ن مه‌گه‌ر سزایه‌کی سه‌خت که له‌ دوا‌ی فو‌کردن به‌ شاخی صوردا بۆ زیندوبوونه‌وه نه‌نجام ده‌دری، واته‌: نه‌یه له‌ نیوان نه‌وان و نه‌و عه‌زابه‌ی خودا هه‌ره‌شه‌ی پێ لێ کردون جگه‌ له‌ فو‌کردن به‌ که‌له‌شاخی صوردا بۆ جاری دووه‌م، هه‌ کاتێ گه‌یشته مه‌وعیدی خۆی تو‌زقالتیک دواناخری، هه‌یچ مه‌جال و ماوه‌یان نا‌دری، وه‌کوو له‌ نایه‌تیکی تردا ده‌فه‌رموی: ﴿وَمَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ﴾ (س: ۴۹-۵۰) با به‌وه له‌ خوځان بایی نه‌بن: که‌ خودا برپاری داوه‌ ئومه‌تی موحه‌مه‌د له‌سه‌ر تاوان کو‌کو‌ژو ریشه‌کیش نه‌کات و مو‌له‌تی داون، پاشگو‌تی نه‌خستون، نه‌م مو‌له‌تدانه ره‌حه‌ته بو‌یان و نرخ‌ی نازانن، با بیر بکه‌نه‌وه به‌ خوځاندا بچنه‌وه.

﴿وَقَالُوا رَبَّنَا عَجَلْ لَنَا قِطْنًا قَبْلَ يَوْمِ الْحِسَابِ﴾ موشریکه‌کانی مه‌که‌که له‌ روانگه‌ی به‌ هه‌ند وه‌رنه‌گرتن و گالته‌کردن به‌ واده‌و هه‌ره‌شه‌ی پیغه‌مبهر ﴿﴾: که‌ باسی زیندوبوونه‌و سزای دۆزه‌خی بۆ ده‌کردن، ده‌یانگو‌ت: خودایه ده‌ به‌شی خو‌مان زوو بده‌یه له‌و عه‌زابه‌ی هه‌ره‌شه‌مان پێ لێ ده‌کرێ، دوا‌ی مه‌خه‌ بۆ رو‌ژی قیامه‌ت، نه‌گه‌ر زاسته‌ سزای دۆزه‌خ هه‌یه‌و زیندومان ده‌که‌یه‌وه سزیمان ده‌ده‌ی“ ده‌ به‌ زویی بو‌مان بێنه‌. نمونه‌ی نه‌م نایه‌ته‌ نایه‌تیکی تره‌: که‌ له‌سه‌ر زوبانی کافره‌کان ده‌فه‌رموی: ﴿وَإِنْ قَالُوا اللَّهُمَّ إِنَّ

كَانَ هَذَا هُوَ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَارَةً مِنَ السَّمَاءِ أَوْ ائْتِنَا
بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿الأنفال: ۳۲﴾ بیژهری نهم قسهیه نهضری کوری (الحارث) ه یان
نه بوجه هله، وه کوو له نایه تیکی تردا ئامازه بهوه ده کاو ده فرموی: ﴿سَأَلْ
سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ﴾ (المارج: ۱) جا چونکه نهوانی دیش پی رازی بون، بویه
وته که پال هه مویان دراوه.

نه مجار په روهردگار فرمان به پیغمبر ده کا ﴿﴾: که به صهبرو پشو
دریژ بی، ده فرموی: ﴿اصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ﴾ خوراگر به له بهرامبر
سهرهقی و نه فامی نهو موشریکه قورهیشیانه، سهره نجام تیکشکان و ریسوایی
بۆ نهوانه و سهرکه وتن و سهر فازی بۆ تۆ شوینکه وتوانته.

چیرۆکی هه زه تی داود دروودی خودای له سهر بی

أَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَادْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُدَ ذَا الْأَيْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿١٧﴾
إِنَّا سَخَرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ بِالْعِشِيِّ وَالْإِشْرَاقِ ﴿١٨﴾ وَالطَّيْرَ
مَحْشُورَةً كُلٌّ لَهُ أَوَّابٌ ﴿١٩﴾ وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ وَءَايَتْنَاهُ الْحِكْمَةَ
وَفَصَّلَ الْخُطَابِ ﴿٢٠﴾ وَهَلْ أَتَاكَ نَبُوءُ الْخَصَمِ إِذْ تَسَوَّرُوا
الْمِحْرَابَ ﴿٢١﴾ إِذْ دَخَلُوا عَلَىٰ دَاوُدَ ففَزِعَ مِنْهُمْ قَالُوا لَا تَخَفْ
خَصْمَانِ بَغَىٰ بَعْضُنَا عَلَىٰ بَعْضٍ فَأَحْكُم بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ

وَاهْدِنَا إِلَى سَوَاءِ الصِّرَاطِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ هَذَا أَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَجْمَةً
وَلِيَ نَجْمَةٌ وَاحِدَةٌ فَقَالَ أَكْفِلْنِيهَا وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ ﴿٢٣﴾ قَالَ
لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَجْمِكَ إِلَى نِعَاجِهِ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْخُلَطَاءِ لَيَبْغِي
بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ
مَّا هُمْ وَظَنَّ دَاوُدُ أَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ
﴿٢٤﴾ فَغَفَرْنَا لَهُ ذَلِكَ وَإِنَّ لَهُ عِندَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَّثَابٍ
﴿٢٥﴾ يٰدَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُم بَيْنَ النَّاسِ
بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ
عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ ﴿٢٦﴾

له‌وه‌پیش هه‌ره‌شی له‌ قوره‌یشیه‌کان کردو ترساندن له‌وه‌ی به‌ مه‌ره‌دی نه‌ته‌وه
پیشینه‌کان بچنو وه‌کوو نه‌وان عه‌زابی سه‌خت بیانگریته‌وه، نه‌جار فه‌رمانی به‌
پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) کرد: که له‌ به‌رامبه‌ر نه‌زیه‌تدانی موشریکه‌کانی قوره‌یش پشوو درئو
بی، دوابه‌ دوا‌ی نه‌وه‌ حالو سه‌رگوره‌شته‌ی نو له‌ پیغه‌مبه‌ران ده‌گیریته‌وه، چیرۆکی
سیانیان به‌ درئۆی و شه‌شه‌کانی تریان به‌ کورتی غایش ده‌کا، بو نه‌وه‌ی پیغه‌مبه‌ر (ﷺ)
ته‌سه‌للای بی و دلی به‌ خۆی نه‌میئنو به‌ته‌ما پاداشی نه‌براه‌ی خودا بی.

سهرتا چیرۆکی هه‌زه‌تی داودمان بۆ ده‌گێڕێته‌وه، وه‌صفی ده‌کا به‌وه‌ی: که‌ خاوه‌ن هی‌زو توانا بووه، به‌لام سه‌رچاوه‌ دیارده‌ی ده‌سه‌لاو تواناکی له‌ خودا په‌رستی و ملکه‌ج بوون بۆ خوداوه‌ سه‌ری هه‌لدا بوو، نه‌ک وه‌کو و فیرعه‌و نه‌ گه‌لی عادو ئمود له‌ بوغرا یی و گو مپا بوونه‌وه‌ بووی. شایانی باسه‌ له‌ سوره‌تی (البقره) دا سه‌ره‌تای ژبانی هه‌زه‌تی داود باس کراو به‌یه‌کی له‌ جه‌نگاوه‌ره‌ ئازاکانی سوپای طالوت ناوی هی‌نراو کوشتنی جالوتی مله‌ور به‌ ده‌ستی نه‌و نه‌جام درا، وه‌کو و موجه‌یدیکی تی‌کۆشه‌ری ریبازی خودا ناوی له‌ قورئان دا تومار کراوه،.. ئهم گه‌نجه‌ خودا په‌رسته‌ له‌و رۆژه‌وه‌ نه‌ستیه‌ی به‌ختی رۆژ دوا رۆژ پتر ده‌گه‌شایه‌وه، تا گه‌یشه‌ نه‌وه‌ی پله‌ی پاشایه‌تی و فه‌رمان په‌وایی به‌ر فراوانی پی‌درا، به‌لام تا پله‌و مه‌قامی پاشایه‌تی ده‌سه‌لاکی به‌رز بۆته‌وه، لایه‌نی یه‌کتا په‌رستی و به‌ندایه‌تی کردنی بۆ خودا تی‌دا گه‌شه‌دارتر بووه، نه‌جار خودا پله‌ی پی‌غه‌مبه‌ریتیشی پی‌ به‌خشی: که‌ له‌ هه‌مو پله‌وپایه‌یه‌کی دونه‌یاو دین به‌رزتره‌.

خوێنه‌ری هی‌زا پتویه‌سته‌ چیرۆکی هه‌زه‌تی داود (ﷺ) له‌ ژێر رۆشنایی قورئان دا بخوێنینه‌وه، گوێ بۆ چیرۆک و نه‌فسانه‌ی ئیسرا ئیلی رانه‌گرین، ناگامان له‌ خۆ بی نه‌و چیرۆکانه‌ نه‌که‌ینه‌ ناوینه‌ی ژبانی پی‌غه‌مبه‌رانی خودا: که‌ له‌ هه‌موو تاوانێک دوور بون و مه‌لا گوته‌نی: مه‌عصوم بوون. سه‌یره‌ له‌ هه‌ندێ کتیی ته‌فسیردا ریوایاتی ئیسرا ئیلی وا هه‌ن، ده‌لێ: هه‌زه‌تی داود (ﷺ) چاوی به‌ نافه‌ره‌تیک که‌وت هه‌مامی ده‌کرد، دلی پیا چوو عاشقی بوو، می‌ردی نه‌و نافه‌ره‌ته‌ یه‌کیک بوو له‌ فه‌رمانده‌ی سوپا، ناوی تۆریا (الحشی) بوو، هه‌زه‌تی داود ویستی نه‌و نه‌فسه‌ره‌ به‌ کوشت بچچو نه‌و نافه‌ره‌ته‌ بۆ خۆی ماره‌ بکا، ناردی بۆ شه‌رو ئالای له‌شکری پی‌داو فه‌رمانی پی‌کرد: به‌ پی‌شه‌روی

کردن، به لایم کابرای نهفسر نه کوژراو سهرکه وتنی به دهست هیتا، چهند جارتک
ئاوا ناردی بۆ نهوهی بکوژری تا له ناکام دا کابرا پیکراو مردو ژنه کهی
ماره کردهوه،^(۱)

دهی نه مه چۆن ده گونجی بۆ مه قامی پیغه مبهری و چۆن پیغه مبهری خودا
شتی وا ده کا؟ سهرم له پیای و ده کوو سوفیانی شوری و (الطعالی) و قورطوبی و
قه تاده و نه مسالی نهوان سورماوه، چۆن نه م جوړه ریواتانه یان خستونه ناو
تهفسیره کانیاو بهو جوړه سافیلکه یی و سادەیییه نه م ریویاتنه
نیسرائیلیانه یان ریویات کردون؟؟

رهحمەت له گۆری نیمامی رازی: که نه م ریویاتانه ی پسوچ کردو نه وه و
فرمویه تی: نه م جوړه ریویاتانه بوختان و دهست هه لبه ست. ^(۱) چیرۆکی
هه زه تی داود (عليه السلام) لیژده له سی ته وه دهی سهره کی دا رهنگ ده داته وه:
۱- هه ژمار کردنی رهوشته کانی هه زه تی داود و نه و نیعمه تانه ی: که خودا
پی ی به خشیبوون و مایه ی سهر فازی دونیا و قیامه تی بوون.

۲- دادوهی کردنی نیوان دوو کیشه کار: که له سهر مه وزووعی کی نیوان خۆیان
به کیشه هاتبوون.

۳- کردنی به خه لیفه و جی نشین له سهر زهوی بۆ بهر پوه بردنی فرمانی خودا .

نه مجار دیته سهر گپرا نه وه ی چیرۆکه که و ده فرمو ی: ﴿اصبر علی ما
يقولون﴾ نه ی پیغه مبهری خو شه ویست تۆ پشو و درژیه بهرام بهر هه لویست و
وته ی قوره یشییه کان و گوی به قسه و بوختان و بیرو بۆ چونی نابه جییان مه ده!.

(۱) تهفسیری قورطوبی ج ۸/ ۴۳۰۷

(۱) تهفسیری رازی ج ۲۶/ ۱۸۹

﴿وَاذْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُدَ ذَا الْأَيْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ﴾ نهم رسته یه عه طفه بۆ سه ر
رسته ی کۆتایی کۆپله ی پيشوو: كه فهرمووی: ﴿واصبر على ما يقولون﴾ واته:
ئه ی پيغه مبهري خو شه ويست چيرۆكي بهنده ی دلسۆزو راستالمان بۆ گهل و
هۆزه كه ت بگيڤه وه، به سه رهاتي داود: كه خاوه ن هيژو توانا بوو له زانياري و
کردار و خودا په رسته ی دا بۆ قوره يشيه كان باس بکه.

له سه حیحی بوخاری و سه حیحی موسليم دا هاتوو: كه پيغه مبه ر
(ﷺ) فهرمووی سه تی: (احب الصلاة الى الله صلاة داود، و احب الصيام الى الله عز
وجل صيام داود، كان ينام نصف الليل ويقوم ثلثه، و ينام سدسه، و كان يصوم
يوما ويفطر يوما، ولا يضر اذا لقي، و انه كان اوابا) خو شه ويسترين نو يژ لای
په روه ردگار نو يژ ی داود بوو، هه روه ها خو شه ويسترين رۆژوش لای خودا
رۆژو گرتنی داود بوو، نيوه ی شه و دهنوست، سييه کی شه و نو يژ ی ده کرد،
ئه مجار شه شيه کی دهنوسته وه. رۆژه نارۆژ تکیش به رۆژو ده بوو. له جه ننگدا
ئازاو نه به رد بوو، هه رگيزاو هه رگيز هه لاتنی نه بوو. له هه موو هه لئس و كه وت و
كار و پيشه يه كی دا خودای له بير بوو. به شيکی تر له و نيعمه تانه ی كه خودا
به خشي بوونی به حه زره تی داوود هاو كار يکردنی کيئو كه ژو په له وه ر بوو: كه له
ته كيا ته سبيحاتی خودايان ده کرد، ده فهرمو ی: ﴿إِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ
يُسَبِّحْنَ بِالْعُشِيِّ وَالْأَشْرَاقِ﴾ نيمه کيئو كه ژمان بۆ ژيڤار کرد بوو له گه ليا
نيواره و به يانی ته سبيحاتيان ده کرد وه كوو له نايه تيکی تر دا ئامازه به وه
ده كا و ده فهرمو ی: ﴿يَا جِبَالُ أَوْبِي مَعَهُ وَالطَّيْرُ﴾ (سب/۱۰) په روه ردگار و يڤرای
پاشايه تي و ده سه لات و فرمان په وایی كه بۆ داودی ده سه به ر کرد بوون، دليکی
زيكر كار و هه ميشه په يوه ست به خودا وه ی پي به خشي بوو ده نگیکی خو شو و
زولايشی پي دابوو، به رده وام له ياد و زيکری خودا دا بوو، نه وه نده به و ده نگه
خو شو دله پر هه سه تی سه رگه رمی ياد و زيکری خودا بوو، گه ييشته په يه ك:

که له مپه‌رو کۆسپ و په‌رده له نیتوان کیانی شه‌وو کیانی بونه‌وه‌ردا نه‌می‌نی،
 حه‌قیقه‌تی له‌گه‌ڵ حه‌قیقه‌تی کیتوو با‌لنده‌دا جوت بێن له په‌یوه‌ندیان به
 خوداوه، له ملکه‌چییو فرمانبه‌رییان به زاتیی به‌دییه‌نهریانه‌وه، له به
 گه‌وره‌زانینو به‌ندایه‌تیکردن بۆ خودا، کار گه‌یشته ئاستیک کیتو هاوکاریی
 خوداپه‌رستی له‌گه‌ڵدا بکا، ته‌یرو تول لیتی کۆ ببنه‌وه‌و ته‌سبیحاتی خودای
 بوونه‌وه‌ر بکه‌ن.

وئ ده‌چی که‌سانیک هه‌بن به بیستنی شه‌م هه‌واله سه‌رسامی بیانگرئ،
 چۆن کیتوو که‌ژی بئ‌گیان و بئ‌هه‌ست و نست له‌گه‌ڵ داودا ته‌سبیحات بکا،
 نیتواوه به‌یانی زه‌بووری له‌گه‌ڵ بخۆننه‌وه؟ یان په‌له‌وه‌رو با‌لنده له ده‌وری کۆ
 ببنه‌وه‌و ته‌قدیس و ته‌سبیحاتی خودا بکه‌ن و نه‌شیده‌کانی له‌گه‌ڵ بلێنه‌وه؟

به‌لئ وئ ده‌چی ئاده‌میزاد به‌م هه‌واله سه‌رسام بێن، بۆ؟ چونکه پێچه‌وانه‌ی
 عاده‌ت و شتی خوی‌توه گیراوه، به روا‌له‌ت ره‌گه‌زی با‌لنده جودایه له‌هی
 ئاده‌میزاد، کیانی که‌ژو کیانی ئاده‌میزاد نیتوانیان عاسمان و رێسمانه، نه‌دی
 چۆن یه‌کدیگیر بوون له خوداپه‌رستی‌دا؟

به‌لام سه‌رسامی پئ‌ناوئو پتویست به سه‌رسورمان ناکا، چونکه شه‌م
 بوونه‌وه‌ره به ئاده‌میزادو چتیه‌وه، به زیندوو مردویه‌وه حه‌قیقه‌تیکیان هه‌یه
 پێکیانه‌وه ده‌به‌ستیتته‌وه‌و په‌یوه‌ستیان ده‌کا به به‌دییه‌نهریانه‌وه، شه‌م حه‌قیقه‌ته
 له پشت په‌رده‌ی روا‌له‌تی ره‌گه‌زو شیوه‌و شکل و روخساردايه، هه‌رکاتێ
 په‌یوه‌ندی ئاده‌میزاد به خوداوه گه‌یشته پله‌ی دلسۆزیو راستالئو دڵ روناکیو
 صه‌فا، نیتر په‌رده‌و له‌مپه‌ر نامینن، وه‌زعه‌که له سنووری ناساییو شیوه‌ی
 خوی‌توه‌گیراو تپه‌ر ده‌کاوه‌موو شتیک ده‌چیته‌ قالمی حه‌قیقی خۆیه‌وه.
 بێگومان په‌روه‌ردگار به فاضلو گه‌وره‌یی خۆی هیزو توانای شه‌م تایبه‌تمه‌ندیو

تیپه‌ربوون له سنووری ئاسایی خو پیوه گیرای پی به‌خشیبوو، خودا بوئی کردبوو، خودا ئەم بەهره‌یه‌ی پی دابوو، خوداش بەسەر هەموو شتیئەدا خواوە تواناو دەسه‌لاتە.

ئیبنوکه‌ئیر دەفەرموی: ئاواو بەو جوۆره تەه‌یرو توول له تەکیا تەسبیحاتیان دەکردو ئاوازو دەنگی ذیکرو تەسبیحاتیان بو دەستاندەوه، ئەگەر بالئندەیه‌ک له کاتی فرینی‌دا بەسەر ئەودا تیپەر بوایه‌و صەدای ذیکری حەزەرەتی داودی ببیستایه ئێتر له تاوان له فرین دەکەوت رادەوه‌ستانو دەکەوتە ذیکر کردن له تەکیا "کیۆه‌کانیش بۆیان دەستاندەوه"^(۱).

ئەمە هەواڵیکەو خودا پێمان رادەگەیه‌نیو له راستترین سەرچاوه‌وه پێمان گەییشتوو. دەفەرموی: ﴿وَالطَّيْرَ مَحْشُورَةً كُلٌّ لَّهِ أَوَّابٌ﴾ واتە تەه‌یروتوولمان بو موسەخەر کردبوو، له هەوا‌دا رادەوه‌ستانو دەستیان دەکرد بە تەسبیحاتکردن، هەموو کێو کەژو تەه‌یروتوول گەردنکەچ و ژێرباری بوون.

﴿وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ﴾ سەلتەنەت و فەرمانپەرە‌واییمان بەهێز کرد، لەشکرو سوپای زۆرو ئازاو نەبەرد بوو، هەرچی پێویست بوو بو فەرمانپەرە‌وایی بۆمان دەستەبەر کردبوو، ﴿وَأَتَيْنَاهُ الْحُكْمَةَ﴾ هەروەها تیگە‌یشتن و عەقڵ و زیرەکی‌و زانیاری و عەدالەتکاریان پی‌دابوو، فێری ئەوه‌مان کردبوو چۆن فەرمانپەرە‌وایی عادلانە بە‌پێوه‌به‌ریو چاکە‌کارو دەروون پاک و کاری‌ه‌جێ بوو، ﴿وَقَصَّلَ الْخَطَابَ﴾ فێری ئەوه‌مان کردبوو چۆن دادوهری نێوان خەلکی بکاو گەفت‌و‌گۆو هەلس‌و‌که‌وتی دادوهرانەو ره‌وان و پەسەند بوو.

(۱) ئیبنوکه‌ئیر ج/ ۱۵۹۷

﴿وَهَلْ أَتَاكَ نَبَأُ الْخَصْمِ إِذْ تَسَوَّرُوا الْمِحْرَابَ إِذْ دَخَلُوا عَلَى دَاوُدَ ففَزِعَ مِنْهُمْ قَالُوا لَا تَخَفْ خَصْمَانِ بَغَى بَعْضُنَا عَلَى بَعْضٍ فَاجْعَلْ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تَشْطِطْ وَاهْدِنَا إِلَى سَوَاءِ الصِّرَاطِ﴾ نهی پیغمبره! نایا هه‌والی کیشه کارانت بۆ هاتووه نهو روداووه گسرنگو سهرسور هینه‌ره‌ت بیستووه؟ هه‌والی کۆمه‌لێک ناده‌میزادی به کیشه هاتوو کاتێک وه‌سه‌ر دیواری شوین نوێژو میحرابی هه‌زهره‌تی دداود کهوتنو له ناوه‌خت دا خۆیان گه‌یانده لایو لییان ترسا، کاته‌که کاتێکی تاییه‌تی بوو، هه‌زهره‌تی داودتی‌یدا سهرگه‌رمیی نه‌نجامدانی نوێژو خویندنی زه‌بوور بوو، لییان ترساو وه‌یزانی بۆ تیژۆر کردنی چوونه لای، لهو سهرده‌مه‌داو له‌ناو نه‌ته‌وه‌ی ئیسرائیل دا تیژۆر کردنی پیغمبره‌ران باوبوو، وه‌کوو له نایه‌تیکی تردا ناماژه به‌وه ده‌کاو ده‌فه‌رموی: ﴿وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّينَ بِغَيْرِ حَقٍّ﴾ (آل عمران: ۲۱) کۆمه‌لی وه‌ژوور کهوتو، وتیان مه‌ترسه ئیمه دوو دادبه‌رین دادمان هیناوه‌ته لای تو، هه‌ندی‌کمان سته‌مان له هه‌ندی‌کمان کردوه، دادوه‌ری نیوانمان بکه به شیویه‌کی عادالته‌و به‌لای هیچ لایه‌کمان دا دامه‌تاشه‌و شاره‌زاییمان بکه بۆ رێبازی راستو په‌سه‌ند، تا ره‌چاوی بکه‌ین. کیشه‌که‌مان له‌وه‌دا ره‌نگ ده‌دا‌ته‌وه: ﴿إِنَّ هَذَا أَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعْجَةً وَلِيَ نَعْجَةً وَاحِدَةً فَقَالَ أَكْفَلْنِيهَا وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ﴾ نه‌مه برامه‌و نه‌وه‌دو نو سهر مه‌ری هه‌یه، من ته‌نها تاقه مه‌رێکم هه‌س، که‌چی ده‌لێ نه‌و سهره مه‌ره‌شم بده‌رێ با هی من بین به سه‌د سه‌رو تو هیچت نه‌بی، به قسه‌و کیشه‌و نیزاع من نایوێرمی‌و به‌سه‌رم دا زاله، له به‌رامبه‌ری‌دا هیچم پێ نا‌کری.

به‌م جوژه سه‌راحه‌تو چاونه‌ترسییه سته‌م لێ‌کراوی خۆی راگه‌یانده، سته‌میکی ناشکراو عه‌یانو هیچ پاساوێکی نه‌و له قوتوی هیچ عه‌تاریک دا نه‌یه، بۆیه هه‌زهره‌تی داود خێرا بریاری ده‌رکردو لایه‌نی دووه‌می تاوانبار کرد،

هیچ پرسیاری له لایه نی دووهم نه کرد "نایا نه مه راسته؟ راست نه، هیچ رونکرد نه وه یه کی له لایه نی دووهم داوا نه کرد یه کسه برپاری ده کرد و ﴿قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعَجْتِكَ اِلَىٰ نَعَجِهِ﴾ و تی: بیگومان کابرا سته مت لی ده کا که داوات لی ده کا، تاقه مه په که ت بجه یه گه نه وه دو نو مه په که ی و هیوی بن به سه دو تو هیچ، زور که س که ده بنه هاوه کارو پیکه وه نیش ده کهن بهو جوړه سته له یه کتری ده کهن، ﴿اِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَّا هُمْ﴾ مه گهر نه وانیه یان: که نیمانیان هیتاوه و ناکاری چاک ده کهن و ره فشار باشن، نه وانیه سته له یه کتر ناکه و له ی نه وانیه زور که من و به ناوازه له قه لیم ده درین، دوا ته م قوناغه نیت تارمایی کیشه به ره کان نامینن، و د یاره فریشته بوون و چونه سر شیوه و روخساری ناده میزادو بو تاقیکردنه وه ی حمزه ته ی داود بووه، بو نه وه ی که له داهاتوودا دادوهرین نیوان کیشه کارانی کرد، به حق و عه داله تکاری دادوهریان بکا، له روداوه که بکوئیته وه گوئ بو هردو لایه ن شل بکا، نه بجا حوکم ده ریکا.

بیگومان فریشته کان وایان به باش زانی: که کیشه که یان بهو جوړه سته مکاری به یه کیان له وی تریان رابوینن، به لام دادوهر ده بی^ه نه عصابی سارده وه بو کیشه که بچی و خیرا هه لته چی، هه روه ها نابی په له بکا و له سر روشنایی داوای لایه نیک بریار بدا. پتویسته ریگه بو لایه نی دووهمیش ناچوغ بکا و سکالای خوی رابگه یه نی، چونکه و ده بی بیستنی و ده لامی لایه نی دووهم سر له بهر حوکمه که بگوړی. ته نانه ت گوتراوه، نه گهر یه کیک دادی برده لای دادوهر و شکاتی له کابرایه ک کرد: که چاوی کویر کرده نابی قازی خیرا حوکم ده رکا، به لکوو ده بی تۆمه تبار داوا بکا و لیکوئینه وه ی له گه لدا نه نجام بدا چونکه ویده چی شکات کهر هه ردو و چاوی نه وی کویر کرد بی.

﴿ وَظَنَّ دَاوُدُ أَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ ﴾ داود زانیی
 نه‌وه تاقیکردنه‌ویه بو نه‌و، خیرا داوای لی خو‌شبوونی تاوانی خوئی کرد،
 تاوانه‌کمی بریتی بوو له‌وه گومانی خراپی له کیش‌به‌ره‌کان کردو وایزانی بو
 تیورکردنی لیلی وه‌ژوور که‌وتوون، یان تاوانه‌کمی نه‌وه بوو: که پیش نه‌وهی
 گوئی بوو به‌لگه‌و شایه‌تی لایه‌نی دووهم بگریی حو‌کمی ده‌رکرد، حقی دا
 به‌لایه‌نی یه‌که‌م له کاتیکدا حق به‌لای دووهم‌ه‌وه بوو. بویه خیرا چووه
 سوژده‌و ته‌ویه و نیستیغفاری کردو بو لای خودا گه‌پایه‌وه، ﴿فَغَفَرْنَا لَهُ ذَلِكَ﴾ له
 تاوانی گومان‌بردنی خراپی به کیش‌به‌ره‌ان یان ده‌رکردنی بریاری پیش‌ه‌خت و به
 په‌له‌ی خو‌شبووین،

ده‌گوفجی نه‌م تاوانه‌ی حه‌زره‌تی داود خوئی له خوئی‌دا تاوان نه‌بووین،
 به‌لام بو نه‌و به تاوان دانرابی و له جو‌ری (حسنات الابرار سیئات المقربین) بی.

﴿ وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَّآبٍ ﴾ بی‌گومان بو نه‌و هه‌یه لای نی‌مه
 نزیک‌ی و پله‌و پایه‌ی به‌رزو پاداشی باش و شوینی حه‌وانه‌وه‌ی دل‌گیرو نه‌پراوه:
 که به‌ه‌شته. ﴿يَا دَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ﴾ نه‌ی داود نی‌مه تو‌مان
 کردوه به جین‌شین و فه‌رمان‌په‌وا به‌سه‌ر ئاده‌میزاده‌وه له‌سه‌ر زه‌وی، ده‌سه‌لاتداری
 به‌سه‌ریان‌ه‌وه نه‌تو به عه‌داله‌تکاری حو‌کیان بکه‌و نه‌وانیش گوئی بیس و
 ملکه‌چی فه‌رمانه‌کان بن.

نه‌جار په‌روه‌ردگار بنه‌ماو کۆله‌کمی فه‌رمان‌په‌وایی و حو‌کم بو داود دیاری
 ده‌کا، بو نه‌وه‌ی هه‌موو حاکم و فه‌رمان‌په‌واید که په‌په‌وه‌ی بکا، ده‌فه‌رموئی:

۱. ﴿ فَاحْكُم بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ ﴾ نه‌تو له نی‌وان ئاده‌میزاد به حق و
 عه‌داله‌ت دادوه‌ری بکه

۲. ﴿وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىَّ﴾ شوین هه‌واو ئاره‌زوی خۆت مه‌که‌وه، چونکه شوینکه‌وتنی هه‌واو ئاره‌زو هه‌ل‌خلیس‌کیتنه‌ره ئاده‌میزاد به‌ره‌و دۆزه‌خ کیش ده‌کا، نایه‌ته‌که سی سهره‌باسی سهره‌کی له خۆ گرتوون (جین‌شینیی له‌سهر زه‌ویو حوکم کردن له نیتوان ئاده‌میزاد به‌ عه‌داله‌ت و شوین نه‌که‌وتنی هه‌واو ئاره‌زو) شوین که‌وتنی هه‌واو ئاره‌زو به‌ نیسبه‌ت پیغه‌مبه‌ریکی وه‌کوو حه‌زهره‌تی داود درێژه‌دان بووه به‌و ئیندیفاع و ئینفیعاله‌ی دوا به‌دوای بیستن سکالای لایه‌نی یه‌که‌می کیشه‌به‌ره‌کان بۆی دروست بوو، بئ لیکۆلینه‌وه بریاری ده‌رکرد.

ئه‌وه‌ش فه‌ضل و نیعمه‌تی خودا بوو بۆ داود: که هه‌ر یه‌که‌م لادان و هه‌رچه‌رخانی، خیرا فریای که‌وت و نه‌یه‌تشت هه‌نگاو هه‌ل‌ئینئ گێپایه‌وه بۆ رێبازی راست و په‌سندی خۆی. هه‌ر که‌سیک خودا خۆشی بو‌ئ هه‌لیب‌ئیرئ ئاوا چاود‌ئیری ده‌کا و ناهیلئ له جاده‌پێی حه‌ق ل‌ابدا! ئه‌وان به‌هۆی سروشتی ئاده‌میانه‌وه جاری و ده‌بئ قاچیان هه‌ل‌ده‌نگوئ، به‌لام خودا ده‌ستی گرتوون و ناهیلئ بکه‌ون، ناگاداریان ده‌کاته‌وه، هیدایه‌تیان ده‌دا بۆ تۆیه‌و گه‌رانه‌وه بۆ لای خودا و له تاوانیان خۆش ده‌بئ ئه‌گه‌ر هه‌یان‌بئ.

شوین هه‌واو هه‌وه‌س مه‌که‌وه، ﴿فَيُضِلُّكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ﴾ له رێبازی خودا په‌سند لات ده‌دا، ده‌تخاته‌ زل‌کاوی گوم‌پایه‌وه، بێگومان هه‌واو هه‌وه‌س گوم‌پایه‌و سهره‌نجامی سزای به‌ئیشه، ﴿إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ﴾ بێگومان ئه‌وانه‌ی له رێبازی حه‌ق ل‌اده‌ده‌ن و پشت له عه‌داله‌ت‌کاری ده‌که‌ن رۆژی قیامه‌ت سزای به‌ ئیش و توندیان هه‌یه. چونکه کاریان بۆ ئه‌و رۆژه نه‌کردوه، ترسی حیساب و لیکۆلینه‌وه‌ی ئه‌و رۆژه‌یان نه‌بووه.

تیبنو نه‌بوحاتم ریوایت ده‌کا ده‌لئی نه‌بوزورعه چووه لای وه‌لیدی کوری
 عه‌بدوله‌لیک، وه‌لید وتی: پیتم بلئی: شاخو خه‌لیفه‌و فرمان‌ه‌وا لی‌کۆلینه‌وه‌یان
 له‌گه‌ل ده‌کری؟ بی‌گومان تو قورئانت خویندوه‌و لی‌یشی حالی بوی، نه‌بوزورعه
 وتی نه‌ی خه‌لیفه! بلیم؟ ترسم نه‌بی؟ وه‌لید گوتی: بلئی و هیچ ترست نه‌بی،
 وتی: نه‌ی فرمان‌ه‌وای موسولمانان! نه‌تو لای خودا ریزدار تری یان حه‌زره‌تی
 داود (علیه‌السلام)؟ حه‌زره‌تی داود خودا پله‌وپایه‌ی پیغه‌مبه‌رایه‌تی و فرمان‌ه‌وایی
 پی به‌خشیبوو، که‌چی خودا له‌کتی‌بی هه‌ره‌پیرۆزی خۆی‌دا: که‌قورئانه،
 هه‌ره‌شه‌ی لی کردوه‌و فرمان‌ه‌تی ﴿يَا دَاوُودُ اِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْاَرْضِ
 فَاحْكُم بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوٰى فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ﴾

سه‌ماندن هاتنی قیامه‌ت و هه‌بوونی پاداش و سزاو شیکردنه‌وه‌ی پیرۆزی قورئان

﴿وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَطْلًا ذٰلِكَ ظَنُّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا
 فَوَيْلٌ لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنَ النَّارِ ﴿٢٧﴾ اَمْ نَجْعَلُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا
 الصَّٰلِحٰتِ كَالْمُفْسِدِيْنَ فِي الْاَرْضِ اَمْ نَجْعَلُ الْمُتَّقِيْنَ كَالْفُجَّارِ
 ﴿٢٨﴾ كَتَبْ اَنْزَلْنٰهُ اِلَيْكَ مُّبٰرَكٌ لِّيَدَّبُرُوْا اٰيٰتِهٖٓ وَلِيَذْكُرَ اُولُوْ
 الْاَلْبٰبِ ﴿٢٩﴾﴾

لهو پيش هره شهی توندی له گومرایان کرده بهوه: که له پرژی قیامت
 دا سزای توندو سامناکی بو ناماده کردن، نه مجار لیتره دا شه را ده گیه نی:
 که شه پرژه هر دی و نه هاتنی نیه، لهو پرژه دا هر که سه به گویره ی خوی
 پاداش وهرده گریته وه، خودا ناسو کافر به یه ک چاو سهیر ناکرین، پاشان شه
 راده گیه نی: که قورئان نیعمه تیکی فره مه زنه و زور سودی دونیایی و قیامت
 هدی، ده فرموی: ﴿وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَاطِلًا﴾ ناسمانو
 زهوی و شهوی ده نیویان دایه به بی حیگمت و مه به ست دروستمان نه کردن،
 گالته و بیته ده نین، به لککوو بویه مان دروست کردن بیانکه ینه به لگه و نیشانه
 له سر ده سلات و به توانایی خومان، ده سا با هموو نه واندی له ناسمانو
 زهوی دان به نهاده میزاد و جندو که وه گهر دنکه چی فره ماننی نیمه بن،
 یه کتاپه رست و خودا په رست بن، نیمه نهاده میزاد و جندو که مان بویه به دیه پناوه
 تا به ندایه تیمان بکن و هکوله نایه تیکی تردا ده فرموی: ﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ
 وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾ (الذرات: ۶) ناسمانو زهوی له سر بنه مای حق
 دروستکراون و به حق به دیه پناون، له م سر چاوه ی حق وه هموو حقه کانی
 تر سر چاوه ده گرن، نه نجامدانی حق له جینشینی سر زهوی، حق
 بهر چاو گرتن له کاتی دادگایی کردن له نیوان دوو کی شه بهرو زیاتردا. حق
 ره چاو کردن له راستکردنه وهی هه ست و شعوری خه لک دا، له نر خاندنی
 کرده وه کانیان دا، هموویان ده چنه وه سر شه که خودا حق وه بونه وهی به
 حق به دیه پناوه و بو چه سپاندنی حق و په پیره وی کردنی حق دروستی کرده.
 قورئانیش شیکه ره وهی شه و حق و راستی یه یه، دهی با خاوهن بیرو خامه کان
 له قورئان و بونه وه و رد بینه وه، تا باش خودا بناسن و به دلسوزی به ندایه تی
 بو بکن، ﴿ذَلِكَ ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنَ النَّارِ﴾ نا شه
 بیرو که ی که گوايه ناسمانه کان و زهوی به بیته ده دروستکراون گومانی نه وانه یه
 که بی پروان و پییان وایه زیند و بونه وهی رژی قیامت و حساب و لی کوئینه وه

نینو به گالتو بی مه به ست نه بوونه وهره هیئراوه ته وه گوژی. هیلاکت و
عه زابی به شییده دت له ناو دۆزه خ دا بو کافرو خودانه ناسانه، نای بو نه
عه زابه ی توشی کافرو گومرایان دی! نای بو نه و رۆزه ی سپله و سته مکارو
کافرو گومانبه ر به سزای خویان ده گهن!

غونونه ی نه م نایه ته نایه تیکی تره: که ده فهرموئ: ﴿أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا
خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ﴾ (المؤمن: ۱۱۵) ههروه ها غونونه ی به ششی
دووه می نایه ته که نه نایه ته یه: که ده فهرموئ: ﴿قَوْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ
مَشْهَدٍ يَوْمٍ عَظِيمٍ﴾ (مریم: ۳۷) یان ﴿وَوَيْلٌ لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ﴾ (ابراهم: ۲)
بیگومان شهریه تی خودا بو ناده میزاد به شیکه له یاسا گشتییه که ی خوی له
بوونه وهره دا، قورئانیش شیکه ره وه نامازه کاری نه و راستییه: که نه و یاسا
گشتییه ی له سهر وه ستاوه. داوا له فرمانه وایان و خلیفه و پاشاکان ده کا:
که به حق تهرکی سهرشانی خویان نه نجام بدهن، به شیکه له و حقه گشتییه و
کاروباری ناده میزاد به ریک و پیتیکی ناروا هه تا به پیی حق نه نجام نه درئ و له
چوارچیوه ی نه و حقه دا هه لئس و کهوت نه کهن، بیگومان لادان له شهریه تی
خودا و په پیره ی نه کردنی حق له فرمانه وایه دا لادانه له قانونی بونه وهره
نه و یاسا گشتییه ی ناسمانه کان و زه ی له سهر بنیات نراوه، که وایی پاشگوئ
خستنی حق کارنه کردن به حق و عدالت شهره قوچ کردنه له گه ل هیزه زور
به هیزه کانی بونه وهره، که سیکیش شهره قوچ له گه ل له خوی به هیزتردا بکا
حه تمه ن وردو خاش ده بی و له ناو ده چی.

﴿أَمْ نَجْعَلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ أَمْ
نَجْعَلُ الْمُتَّقِينَ كَالْفُجَّارِ﴾ یان به لکوو نایا پییان وایه: نیمه نه وانه ی نیمانیان
هیئاوه و یه کتا په رستی ده کهن و په یامی پیغه مبه رانیان قبول کرده و کرده و ی

باش نه نجام ده دهن و نه رکی سهرشانیان بهرام بهر خوداو به ننده کانی
به ریک و پیکي نه نجام ده دهن، نایا نه وانه وه کوو موفسیدو تاوانباران حیساب
ده کهن، یان پییان وایه موسولمانانی ته قواکار ده خهینه تایی ته رازوی کافرو
مونافیقانه وه، که ی نه وانه چونیه کنو له یه ک ناستدان؟ تیمه عه داله تکارین
هموو کاریکمان پر حیکمه ت دانشمه ندییه، به گویره ی حیکمه ت و دانایی و
عه داله ت موسولمان و کافر وه کوو یه ک نین، خوداپه رستو تاوانبار ناخرینه
یه ک ناسته وه به یه ک چاو سهیر ناکرین. که وایی پیویسته جگه له ژیانی
دونیا ژیانیکي تر هه بی پاداشی خوداپه رستو سزای تاوانباری تیدا بدریته وه،
خو نه گهر زیندوبونه وه و حیسابو لیکنولینه وه ی قیامه ت نه بی، نه و دو تاقمه
وه کوو یه ک ده بن.

عه داله تکاری خوداو حیکمه تی داخوازی نه وه ن یه کسانی له نیوان کافرو
موسولمان دا نه بی، ویژدانی ناده میزادو عه قل و سروشتی ساغ قبوولی نه وه
ناکه ن پاداشی چاکه کارو خراپه کار چون یه ک بن، هیچ ویژدانیک نه وه په سندن
ناکا ستمکار به بی سزادان رزگاری بی، هیچ کهس نه وه ی پی خوش نیه
مافی ستم لیکنراو له ستمکار نه سیئر!

نمونه ی نهم نایه ته نایه تیکي تره: که ده فرموی: ﴿إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ عِنْدَ رَبِّهِمْ
جَنَّاتٍ النَّعِيمِ. أَفَنَجْعَلُ الْمُسْلِمِينَ كَالْمُجْرِمِينَ. مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ﴾ (القلم: ۲۴-۳۶)
که وابوو به عه قل و به سروشت و به ویژدان و به ناین سه لیئرا: که
جوداوازی نیوان موسولمان و ناموسولمان هدییه، موسولمان ژیانیکي
به خسته وه رو به رده وام له به هه شتدا به سهر ده باو ده گوزهرینسی، کافریش له
دوزه خدا له نیو عه زابی سه ختدا ده تلپته وه.

﴿كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ﴾
 ریگهی سهر فرازی و کامه رانی، ده‌سته‌هر بوونی ژیا نی خوشبه‌ختی و به‌رده‌وام
 شوینکه‌وتنی قورثانی پیروژه، په‌یره‌ویکردنی نه‌و نامیده‌یه: که خودا نازلی
 کرده به هیدایه‌ت و ره‌حمت بو‌شاده‌میزاد، نامه‌یه‌کی پسر خیره‌و فیره‌بو‌یان و
 هرکه‌سی شوینی بکه‌وئ سهر فرازی دونیا و قیامه‌ته، خودا نازلی کرده بو
 نه‌وی لئی ورد ببنه‌وه و تی‌بگه‌ن و په‌یره‌وی بکه‌ن، به دلسوزی و به کرده‌وه
 ته‌نفیزی فرمانه‌کانی بکه‌ن و پابه‌ندی جله‌وگیریه‌کانی بن.

حه‌سه‌نی به‌صری ده‌لئ سویندم به خودا لئ ورد بوونه‌وه له قورثان به‌وه
 نابئ به زویان بیخویننه‌وه به کرده‌وه سنوره‌کانی بشکینن. هرگیز نه‌وه به
 قورثان خوین حسیب ناکرئ، کابرا قورثان بخوینئ و به‌لام کاریگری قورثانی
 تیدا به‌دی نه‌کرئ.

جیرۆکی حوزره‌تی سوله‌یمان (درودی خ‌ودای له‌سه‌ر)

وَوَهَبْنَا لِذَاوُودَ سُلَيْمَانَ نِعَمَ الْعَبْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ

﴿٣٠﴾ إِذْ عَرَضَ عَلَيْهِ بِالْعِشِيِّ الصَّافِنَاتُ الْجِيَادُ ﴿٣١﴾ فَقَالَ إِنِّي

أَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَنْ ذِكْرِ رَبِّي حَتَّى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ ﴿٣٢﴾

رَدُّوَهَا عَلَيَّ فَنُفِثَ مَسْحًا بِالسُّوقِ وَالْأَعْنَاقِ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا

سُلَيْمَانَ وَالْقَيْنَا عَلَى كُرْسِيِّهِ جَسَدًا ثُمَّ أَنَابَ ﴿٣٤﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ

لِي وَهَبَ لِي مَلَكًا لَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ مِّنْ بَعْدِي إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ ﴿٣٥﴾
 فَسَخَرْنَا لَهُ الرِّيحَ تَجْرِي بِأَمْرِهِ رُخَاءً حَيْثُ أَصَابَ ﴿٣٦﴾ وَالشَّيَاطِينَ
 كُلَّ بَنَاءٍ وَغَوَاصٍ ﴿٣٧﴾ وَءَاخِرِينَ مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ ﴿٣٨﴾ هَذَا
 عَطَاؤُنَا فَامْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٩﴾ وَإِنَّ لَكُمْ عِنْدَنَا لُزْفًا وَحُسْنَ
 مَّعَآبٍ ﴿٤٠﴾

نه مه چیرۆکی دووه می شه سورته پیروژهیه، چیرۆکی هه زه ته سوله یانی
 کوری هه زه ته داوده، چیرۆکی پیغه مبه ریکه خودا وێرای پله و پاییه
 پیغه مبه رایه تی مۆلک و سه لته نه تیشی پیندا، مۆلک و سه لته نه تی زۆرو زه به نه ده،
 بۆ نه وهی فرمانه وایان چاوی لی بکه نه و پیتی په نه نامیز بن، نه وه تا هه زه ته
 داود و هه زه ته سوله یان فرمانه وایو ده سه لاتداری، شوکرو سوپاسی خودای
 له بیر نه برد نه وه چه ندیک ده سه لاتدارو خاوه نه شکۆ بوون پتر سوپاسگۆزاری
 خودای مه زن بوون، ده فهرموی: ﴿وَوَهَبْنَا لِدَاوُدَ سُلَيْمَانَ نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ﴾
 به خشیمان به داود کوریک: که نارای سوله یان بوو، کردیشمانه پیغه مبه رو بوو
 به جینشینی، له پیغه مبه رایه تی و پاشایی دا. به راستی سوله یان باش
 به نه ده یه ک بوو، پیاویکی بۆ خودا صۆلحاوو به خو چاراو بوو، زۆر خه ریکی
 تاعه ت و خودا په رستی بوو، هه می شه خودای له یاد بوو!

﴿إِذْ عَرِضَ عَلَيْهِ بِالْعَشِيِّ الصَّافِنَاتُ الْجِبَادُ﴾ نه ی پیغه مبه ر نه وه بۆ
 گهل و هۆزت باس بکه: که له دوا عه صردا رهوگه نه سپه ره سه نه کانی به به رده م
 دا راده نویران، تییان فکری ناخۆ به که لکی جیهاد دین، وه کوو پتویست رام

کراون؟ پئیانه‌وه مه‌شغول بوو ﴿الصفات الجیاد﴾ به‌و ته‌سپانه ده‌گوترئ: ده‌ست و پاشویان لیک بلاؤ بی، یان له‌سەر سی قاج رابوه‌ستی و قاجیکیان هه‌لبنئین. نه‌مه‌ش نیشانه‌ی ته‌سپی ره‌سه‌نه. جا هه‌زره‌تی سوله‌یان به‌م نیستیه‌راضه مه‌شغول بوو، هه‌تا ویردو عیباده‌تی نه‌و رۆژه‌ی دوا که‌وت و له کاتی خۆی دا ته‌نجام نه‌درا.

﴿فَقَالَ إِنِّي أَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَنْ ذِكْرِ رَبِّي حَتَّى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ﴾
 هه‌زره‌تی سوله‌یان فهرمووی: من نه‌م ره‌وگه ته‌سپانه‌م خۆش ویستن، به‌سەر شتی تردا هه‌لم بژاردون، خۆشه‌ویستیم بۆیان و هه‌لبژاردنم بۆیان به‌فهرمانی خودا بووه، به‌ئاره‌زۆ ویستی خۆم نه‌بووه، ته‌سپه‌کان هه‌نده زۆرو به‌نیشات بوون، له کاتی تیپه‌ربوونیان به‌به‌رده‌م هه‌زره‌تی سوله‌یان ته‌پوتۆزیکیان له‌و سارایه هه‌ستاند به‌ری خۆری گرت، یان به‌هۆی نه‌و ته‌پ و تۆزه‌وه‌و دوورکه‌وتنه‌وه‌ی ره‌وگه‌کان چاوه‌ته‌ری نه‌ده‌کردن، که‌وابی خۆشه‌ویستی هه‌زره‌تی سوله‌یان بۆ نه‌و ره‌وگه ته‌سپانه به‌فهرمانی خودا بووه، بۆ به‌هه‌یز کردنی سوپا و ده‌سه‌لاتی بووه، بۆ جینگیر کردنی ئایینی خودا بووه له‌سەر زه‌وی، بۆ نه‌وه بووه بزانی ناخۆ به‌که‌لکی جیهاد پی‌کردن دین یان نا؟ باش به‌خه‌و کراون یان نا؟

پێویسته به‌م جۆره ته‌فسیری ئیتره بکری، گوی بۆ ریوایاتی ئیسرایلی نه‌گیری، چونکه نه‌و جۆره ریوایاتانه له‌گه‌ڵ پله‌ومه‌قامی پیغه‌مبه‌رایه‌تی دا نا‌گونیئن. ریوایه‌تیکی تریش هه‌یه تۆزئ گونجاوه‌و زۆربه‌ی ته‌فسیره‌کان هه‌یناویانه، ریوایه‌ته‌که ته‌ویه‌یه: ده‌فهرموئ: دوا عه‌صر ره‌وگه ته‌سپی زۆر به‌سەر هه‌زره‌تی سوله‌یان رانویتران، ماوه‌ی (استعرض) هه‌که درێژه‌ی کیشا، هه‌زره‌تی سوله‌یان نوێۆتیکی: که له پێش مه‌غریبدا ده‌یکرد، فه‌وتاو نوێۆه‌که‌ی

چوو، حه‌زره‌تی سوله‌یمان وتی ره‌ووگه نه‌سپه‌کان بگی‌رنه‌وه به‌سه‌رم‌دا
گی‌ر‌ایانه‌وه، نه‌ویش یه‌که‌یه‌که سهری برین له که‌فاره‌تی فه‌وتانی نویژه‌که‌ی‌دا،
یان یه‌که‌یه‌که ده‌ستی به‌سهر ملو قاچیان‌دا هیناو ریزی لی‌ گرتن چونکه نه‌و
ره‌ووگه نه‌سپانه بۆ جیهاد به‌خیتو کرابوون.

﴿وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَانَ وَأَلْقَيْنَا عَلَى كُرْسِيِّهِ جَسَداً ثُمَّ أَنَابَ﴾ نیمه
سوله‌یمان تووشی تاقیکردنه‌وه‌یه‌کی تر کرد، تاقیکردنه‌وه‌که له جه‌سته‌ی
خۆ‌یدا بوو، تووشی نه‌خۆشیمان کرد، وای لی‌ هات جه‌سته‌ی لاواز بوو، هیتزو
توانای نه‌ما، بووه لاشه‌یه‌کی بی‌هتزی فری‌ دراو له‌سهر کورسی پاشان
گی‌رامانه‌وه بۆ سهر حالی پیشووی له‌ش‌ساغتیو هیتزو توانای به‌خۆ‌یه‌وه
بینیه‌وه.^(۱) ریوایه‌تیک‌ی تر هه‌یه ده‌لی: سوله‌یمان سویندی خوارد وتی: ده‌بی
نه‌مشه‌و سهر جی‌یی هفتا له‌ خیزانه‌کانم بکه‌م، هه‌ریه‌که‌یان کو‌پ‌تکی له‌ سکی
بکه‌وئو دوایی بی‌ته‌ موجه‌یدو له‌ رینگه‌ی خودادا جیهاد بکا، نه‌ی‌گوت: (ان
شاء الله) هاتنه‌دی نه‌و ئاواته‌ی په‌یوه‌ست نه‌کرد به‌ ویستی خوداوه، بۆ‌یه‌ له‌و
هفتا خیزانه‌ی ته‌نها یه‌کی‌کیان حامیله‌ بوو، نه‌ویش له‌ته‌ مندایی‌کی به‌ ره‌سته‌
هیناو که‌م نه‌ندام بوو، نه‌گهر بی‌گوتایه‌ ئینشانه‌للا، هفتا کو‌ریان ده‌بونو له‌
رینگه‌ی خودادا جیهادیان ده‌کرد.

ریوایه‌ته‌که حه‌دیشی نه‌بوهوره‌یره‌یه‌و تیمامی بوخاری له‌ سه‌حیحه‌که‌ی‌دا
به‌ مه‌رفوعی ریوایه‌تی کردوه ده‌قه‌که‌ی به‌م جۆره‌یه‌ (قال سليمان: لأطوفن
الليلة على سبعين امرأة. كل واحدة تأتي بفسار يجاهد في سبيل الله، ولم يقل
ان شاء الله. فطاف عليهن فلم يحمل الا امرأة واحدة جاءت بشق رجل، والذي

(۱) تفسیری مدراغی ج ۲۲ / لا ۱۲۰

نفسی بیده، لو قال ان شاء الله لجاهد في سبيل الله فرسانا أجمعون) به گویره ی
 هم ریوایه ته ده گونجی مبه ست به ﴿جسدا﴾ نهو له ته ئاده میزاده بی، مانای
 ﴿ثم أناب﴾ واته: پاشان تۆبه ی کردو بۆ لای خودا گه رایه وه، چونکه بۆ
 پیاوچا کان که مترین هه لئه به تاوان حسیب ده کری، ده گوتری (حسنات الابرار
 سیئات المقربین) تۆبه و گه رانه وه که شی به م جوړه بوو: ﴿قال: رب اغفر لي﴾
 وتی: خودایه خو شبه له و تاوانانده ی که به هۆیان وه به تاقیت کردمه وه، نه مه
 نیشانه ی هه ساسنی و ریایی یه: که به که مترین تاوانی خو یان ده زانن و له گه
 پیشیان زانی خیرا بۆ لای خودا ده گه رینه وه و تۆبه و نیستیغفار ده کهن، و یده چی
 تاوانی هه زره تی سوله یان نه وه بوو له جیاتی با شتر باشی کردبی!!

و یده چی تۆبه کردنه که ی هه زره تی سوله یان له روانگه ی (هضم النفس) وه
 بی، چونکه هه می شه پیغه مبه ران له مه قامی (هضم النفس) دان، تا زیاتر
 خودا په رستی بکه ن، پتر خو یان به که مه تر خه م ده زانن. نه ی نه وه نیه نیامی
 بوخاری فەر مووده یه کی له نه بوهوره یه ریوایه ت کردوه ده لی: پیغه مبه ر (ﷺ)
 فه مووی: (والله اني لأستغفر الله و أتوب اليه في اليوم أكثر من سبعين مرة) جا:
 که پیغه مبه ری نیسلام "سهرداری پیغه مبه ران له رۆژێکدا زیاد له هه فتا جار
 تۆبه و نیستیغفار بکا، دیاره ده بی پیغه مبه رانی تریش وه هابن.

﴿قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ مِنْ بَعْدِي إِنَّكَ أَنْتَ
 الْوَهَّابُ﴾ مۆلک و سه لته نه تی کم پی به خشه له دوا خو م نمونه ی نه درئ
 به که س، دل نیام خودایه: که زاتی پاکت زۆر به خشنده یی و به خشایشی گه وره و
 به نرخت هه یه.

زومه خشه ری له پاساوی نه م داوایه ی هه زره تی سوله یان دا ده لی:
 هه زره تی سوله یان له خانه واده ی پاشایه تی و پیغه مبه ریتی دا په روه رده بووه و
 به میرات نه و دوو به رانه ی بۆ مابونه وه، ویستی داوا له خودا بکا

موعجیزه یه کی پی ببه خشی، موعجیزه کesh لهو شتانه بی: که شهو پی
 ناشنایه لهو بابته دا بگاته نه ندازه ی تی عجازو خاریقولعاده بی، بۆ شهو ی
 بیته به لگه له سه ر پیغه مبه رایه تیو هیچ بیانویه ک بۆ نه وانه نه هیلیته وه که
 بۆ سه ریان نیردراوه. ^(۱) پدروهر دگار دوعاکه ی قبول کردو پینج نیعمه تی پی به خشین:

۱. ﴿فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيحَ تَجْرِي بِأَمْرِهِ رُخَاءً حَيْثُ أَصَابَ﴾ (با) مان بۆ
 کهوی کرد، وامان لی کرد به ویستی شهو بچولیتته وه، بۆ کوئی بویستایه
 ده یفراندو زیانی پی ^{له} ده گه یاند، خیراییو له سه ره خویی، توندیو خاوی، به
 هیزیو بی هیزی، بۆ کوئی بچیو کهی هه لباکو گه لی لایه نی تر له م بابته تانه،
 هه مووی به ویستی شهو نه نجام ده درا شهو چۆنی ده ویست ناوا هه لسو کهوتی
 ده کرد، بیویستایه به هیدی ده پۆیی ^{پات} آبه تیژی! بۆیه لیرده دا ده فره موئ: ﴿رُخَاءً
 حَيْثُ أَصَابَ﴾ له نایه تیکی تر دا ده فره موئ: ﴿وَلَسْلَيْمَانَ الرِّيحَ عَاصِفَةً
 تَجْرِي بِأَمْرِهِ﴾ (الانبیاء: ۸۱).

۲. ﴿وَالشَّيَاطِينَ كُلَّ بَنَّاءٍ وَغَوَّاصٍ﴾ ههروه ها کهویان کرد بۆی هه موو
 جۆره شه یاتینییه کان، هه یانبوو بینا کارییان بۆ ده کردو قه صرو باله خانه یان بۆ
 راده به ستن، هه یانبوو به فره مانئ شهو ده چوونه قولایی ده ریاکانه وه، دوو
 مه رجانو یاقوتو لوتلویان بۆ ده رده هینان مه به ستی تریان بۆ نه نجام ده دا.

۳. ﴿وَأَخْرَيْنَ مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ﴾ هیندیکی تریان تۆق له مل هاتبوونه
 به رفه رمانئ، یان هه ندیکی تر له شه یاتینییه سه ره ره قو یاخی بووه کائمان بۆ
 ژیربار کردبوون، له تۆله ی سه ریچی کردنیان دا خستبوونه ناو کوژتو زنجیره وه،
 به ریز پیته وندی کردبوونو سزای ده دان.

(۱) تهفسیری که شفاف ج ۳/ ۱۵

۴. ﴿هَذَا عَطَاؤُنَا فَامْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾ نه‌مه عه‌تاو به‌خششی
 ئیمه‌یه پیمان به‌خشییو "مولک و سه‌لته‌ت، سه‌روه‌ت و سامانی زۆرو
 زه‌به‌نده، بالاده‌ستی به‌سه‌ر باو شه‌یاتیندا، نه‌مانه هه‌موو نیعمه‌تی خودانو
 پی‌ی به‌خشییو، ساتۆ یان چاکه‌یان پی‌ی بکه‌و لی‌یان به‌خشه، یان رای بگره‌.

۵. ﴿وَإِنْ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنُ مَآبٍ﴾ یی‌گومان هه‌یه بو سوله‌یان له
 قیامت دا ریزو ته‌قدیرو پله‌و پایه‌ی نزیکه‌ی لی‌مان، شوین حه‌وانه‌وه‌ی باشی پی‌ی
 ده‌به‌خشین له به‌هه‌شتی رازوه‌دا. سوله‌یان له روژی قیامت به‌شو باری باشی
 پی‌ی ده‌دریو له پی‌ی به‌خته‌وه‌رانو خودا پیداه‌وه‌.

چیرۆکی هه‌زه‌تی نه‌ییوب (عليه‌السلام)

وَأَذْكُرْ عَبْدَنَا أَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ

بِنُصَبٍ وَعَذَابٍ ﴿٤١﴾ أَرْكُضْ بِرِجْلِكَ هَذَا مُغْتَسَلٌ بَارِدٌ وَشَرَابٌ ﴿٤٢﴾

وَوَهَبْنَا لَهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا وَذِكْرَىٰ لِأُولَى الْأَلْبَابِ

﴿٤٣﴾ وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْثًا فَاضْرِبْ بِهِ وَلَا تَحْنُثْ إِنََّّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا

نَعَمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿٤٤﴾

نه‌مه چیرۆکی سی‌یه‌می نه‌م سوره‌ته‌ پیرۆزه‌یه، چیرۆکی پی‌غه‌مبه‌ری‌که
 خودا به‌ جو‌ره‌ها ده‌ردو مه‌ینه‌تی به‌تاقی‌کرده‌وه‌ له‌ بو‌ته‌یدا، له‌ تاقی‌که
 ده‌رچوو پله‌ی باشی به‌ده‌ست هه‌ینا. هه‌ینانی نه‌م چیرۆکه‌ بو‌ پهن‌د لێ وه‌رگرتن و

دلنه وایی کردنی پیغمبهر و هاوه لانیه تی. بۆ نه وه یه ئاده میزادان هه لینی له سه ر خوگر و پشوو دریتی. مه به ستی نه وه یه بلتی: نه ی مو حومده! له به رامبه ر نه فامینی گه له که تدا پشوو دریتو خوگر به، نه وه تا سوله یان و پرای نه وه هه موو ده سه لات و سامان دارییه ی که پیی درابوو سوپاسگوزارو بۆ خودا صولحاو بوو، نه ییویش سه رباری نه وه هه موو ده ردو مهینه تییه ی به سه ری دا هات هه ر به سه برو خوڤراگر بوو، که وایی بزانه: که دونیا ده وران ده ورانه، روژی خو شه و روژی ناخو شه، ده می له شساغی و چه لی نه خو شی، به له شساغی و هه بووی بوغرا مه به و به ده ردو مهینه ت نا هو می د مه به!

ده فه رموی: ﴿وَإِذْ كُنَّا عَبْدًا لِّأَيُّوبَ إِذْ نَادَى رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ﴾ نه ی پیغمبهر! چیرۆکی نه ییوب: که له بهنده راستاله کانی ئیمیه بۆ گه له که ت بگپه وه، باسی نه وه ده ردو مهینه تیانه بکه که تووشی نه وه پیغمبهره بوون، له و کاته دا: که سکالای بۆ په ره ردگاری خو ی هی نا به وه: که تووشی ده ردو مهینه تی هاتوه، شهیتان تووشی ئازارو له ش به باری کردوه، له به ر نه ده ب له گه ل خودا دا ده رده دارییه که ی پال شهیتان دا، نه گینا هه موو شتیک به ویستی خودا دیته دی.

پتویسته نه وه ش دووباره بکهینه وه: که نه خو شییه که ی حه زه رته ی نه ییوب نه خو شییه که نه بوو خه لکی قیزی لی بکه نه وه، چونکه نابی پیغمبهران تووشی نه خو شی قیزه ون و بیزلیکرا و بن. نه وه ریوایه تانه ی که نه خو شی گولی و قیزلیکرا و پال حه زه رته ی نه ییوب ده دن یان ده بی ته ئویل بکرتن، یان به زه عیف و ئیسرا ئیلیات دا بنرتن.

نه وه ی پتویسته به واما ن پیی هه بی، نه وه یه حه زه رته ی نه ییوب به تده یه کی خودا په رست و دلسۆز بوو له خودا په رستی دا، خودا به تاقیکرده وه و له بۆته ده رچوو، نه وه به لا و ناخو شییه نه ی حه زه رته ی نه ییوبی پیی له بۆته درا مالو

سامان و مندال و جهسته ی خویشی گرتوه، مال و سامانی فسه و تا، مندالی مردن و بۆ خویشی تووشی نه خویشی بوو، به لام سه ریاری نه و هه موو دهر دو مهینه تیه په یوه ندی له گه ل خدا نه پچری و بهرده و ام دلی به خدا وه په یوه ست بوو.

رازی بوو به و به شه ی خدا بۆی دانا بوو، که میك نه بی له خزم و دوسته کانی که سی تری له گه ل نه ما بوو، هه موویان لئی دوور که وتبوونه وه، شهیتان دهنه دهنه ی نه وانیشی ده دا که لئی دوور که ونه وه وازی لی بینن، یه کیك له وانیه ی به دلسۆزی له گه لیا مابوو، هه میشه خزمه تی ده کرد خیزانه که ی بوو، شهیتان ده چوه بن کلیشه یانه وه و پئی ده گوتن: نه گهر خدا نه ییوبی خوش بو یستایه تووشی نه م دهر دو به لایانه ی نه ده کرد، نه وانیش نه م وه سوه سه و ختوکه یه یان بۆ نه ییوب ده گپرایه وه، هه زره تی نه ییوب به مه ونده ی تر نازار و نه خویشی زیادیی ده کرد.

جاریك خیزانه که ی له م باره وه شتیکی درکاند، هه زره تی نه ییوب سویندی خوارد نه گهر خدا شیفای بدا ده بی قولی شوپکه داری لی بدا، هه ندی ده لئین: ژماره ی داره کانیشی دیاری کرد و تی: ده بی سه د داری لی بده م: که دهر دو مهینه تی گه یشته نه و ناسته دهستی سکالای بۆ لای خدا بهرز کرده وه، شکوای خۆی له ختوکه ی شهیتان و ده ست تیوه ردانی له دل و دهر وونی دلسۆزه کانی کرد، نه وه بوو فهرمووی: ﴿أَلَيْسَ لِي مَسْنِي الشَّيْطَانُ بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ﴾ نیتر خدا به هانایه وه هات و دهر دو نه خویشی له سه ر لایرد فهرمانی پی کرد و پئی فهرموو: ﴿ارْكُضْ بِرِجْلِكَ هَذَا مُغْتَسَلٌ بَارِدٌ وَشَرَابٌ﴾ قاچت بکوته به زه وی دا، ناویك هه لده قوتی نه و ناوه به که لکی خۆ پی شو ردن دئو ساردو شیرینیشه بۆ لیخوارد نه وه ده بی. پئی کوتا به زه مینا، ناو هه لقولا خۆی پی ششت نه خویشی پیستی نه ماو لئی خوارد وه نه خویشی ناو هه ناوی نه ماو جهسته ی ساغو پته و بووه وه.

﴿وَوَهَبْنَا لَهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا وَذِكْرَىٰ لَأُولِي الْأَلْبَابِ﴾ مالو مندالمان پی دایه وه دوو چەندانە شمان بو زیاد کرد. جا یان پەرورەدگار مردوه کانی بو زیندو کردنه وه (بو خودا کاری ناوه ها ناسانه) یان خودا مالو خیزانی پەرته وازه بووی بو گرد کرده وه وه چه وه نه وه ی زوریان لی که وته وه تا وایان لی هات دو چەندانە ی پیشوویان لی هاته وه. نه مه ره حمەت و فه ضلی خودا بوو بو شه ییوب و په ندو ناموژگاری یه بو هەر که سیك خاوه نی عه قلی ساغ و سه لیم بی، خاوه نی پروای پته و بی به وه: که سه ره نجامی سه برو خوژگری به مرارز گه یشتو و سه ره که وتنه، ناماژیه به وه: که ره حمەتی خودا له چاکه کاران و خاوه ن سه بران نزیکه و دوا ی ته نگانه فه ره حییه.

نه مجار پەرورەدگار شیوه ی رزگار بوون له و سوینده ی: که له خیزانه که ی خوارد نیشانی ده داو ده فه رموی: ﴿وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْتًا فَاُضْرِبْ بِهِ وَلَا تَحْنُثْ﴾ گورزه یه ک شور که دار بگره ده ست بیما له به خیزانه که ت دا، که له وه پیش سویندت لی خوارد بوو هەر له نه خوژی یه که ت چاک بویه وه سه د داری لی بده ی، با سوینده که ت لی نه که و ی، ﴿إِنَّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نَعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ﴾ نیمه نه ومان به پیاو یکی خاوه ن سه برو هه و سه له هاته به رچاو، به نده یه کی چاک بوو، به راستی تویه کارو خودا په رست بوو. هه می شه خودای له بیر بوو، لی ی ده پارایه وه، داوای لی خوژی بوونی لی ده کرد، چه ندیک عیباده تی بکردایه هیشتا خوی به که مته رخه م ده زانی، له پاداشی نه و خوژگری و پشوو در یژی یه ی، ناخو شیمان له سه ر لا برد، له ته نگانه رزگار مان کردو خستمانه فه ره حی. ریوایه ت کراوه هه زره تی شه ییوب هه رکاتی به لایه ک روی تی ده کرد ده یگوت "خودایه نه تو به خشیوته و نه تو ش برده ته وه.

هروه‌ها ریوایت کراوه: که هزره‌تی نه‌ییوب له پارانه‌وه‌کانی. دا ده‌یگوت: په‌روه‌دگارم! تو زانیوته‌وه‌زانی: دلو زوبانم یه‌که‌و چی به زوبان ده‌یلتیم له دل‌یشم‌دا هروه‌هایه، هه‌رگیز مال‌و من‌دال له تو‌ی بی‌تاگا نه‌کردوم. له‌گه‌ل هه‌تیودا نه‌بووبی نام نه‌خواردوه، برسیم له‌گه‌ل بووبی تیرم نه‌خواردوه، بی به‌رگ و هه‌ژارم بن‌نبی پو‌شاک‌ی ته‌وام له‌به‌ر خو‌م‌دا نه‌هیشتوه.

چیروکی هه‌زره‌تی نبیره‌ایم و نه‌وه‌کانی

وَأَذْكُرْ عَبْدَنَا إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ
أُولَى الْأَيْدَى وَالْأَبْصَارِ ﴿٤٥﴾ إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى
الدَّارِ ﴿٤٦﴾ وَإِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ ﴿٤٧﴾ وَأَذْكُرْ
إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَذَا الْكِفْلِ وَكُلٌّ مِنَ الْأَخْيَارِ ﴿٤٨﴾ هَذَا ذِكْرٌ
وَإِنَّ لِلْمُتَّقِينَ لَحُسْنَ مَآبٍ ﴿٤٩﴾ جَنَّاتٍ عَدْنٍ تُمْسِكُ لَهَا الْأَبْوَابُ
﴿٥٠﴾ مُتَكِينَ فِيهَا يَدْعُونَ فِيهَا بِفِكَهَةٍ كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ ﴿٥١﴾
﴿٥٠﴾ مُتَكِينَ فِيهَا يَدْعُونَ فِيهَا بِفِكَهَةٍ كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ ﴿٥١﴾
﴿٥٢﴾ وَعِنْدَهُمْ قَصِيرَاتُ الْطَّرِيفِ الرَّابِّ ﴿٥٢﴾ هَذَا مَا تُوعَدُونَ لِيَوْمِ
الْحِسَابِ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَذَا لَرِزْقُنَا مَا لَهُ مِنْ نَفَادٍ ﴿٥٤﴾

لهم کۆمه له نایه ته دا پهروه ردگار چیرۆکی کۆمه لیک له پیغه مبه ران ده گێریتته وه، چیرۆکی هه زه ته ئیبراهیم و کورو نه وه کانی راده نوینی، بۆ ته وه ی خودا په رستان په ندو نامۆزگاریان لی وه رگرن، لیانه وه فیتری خودا په رستی و خۆراگری بن نه عجار پشوو درێژی بن، خوو ره وشتی نه وان بگرن، بگهن به و نازو نیعمه ته ی خودا بۆ نه وان و غوونه ی نه وانی داناهه. ده فهرموی: ﴿وَإِذْ كُنَّا عَبْدًا لِّإِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ أُولِي الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ﴾ نه ی پیغه مبه ر باسی کرداری چاک و هه لۆیستی جواغیرانه و خۆگری و پشوو درێژی به نده راستاله کانی ئیمه بکه، باسی هه لۆیستی ئیبراهیم بکه کاتی خستیانه ناو ئاگره وه، سه برو پشوو درێژی ئیسحاق باس بکه له و کاته دا بانگه وازی نه ته وه ی ئیسرائیلی کرد بۆ خودا په رستی و به ندایه ته ی کردن، ههروه ها به سه برو ئارامی هه زه ته ی یه عقوب بگێره وه له و ده مه ی دا یوسفی کوری لی گوم بوو چاوه کانی کۆره بوون.

هه موویان خاوه نی هیزو توانا بوون له خودا په رستی و ژیری دا خوویان به خودا په رستی گرتبوو، ئیمه یش هیزو توانای پترمان پێدان بۆ کردنی کرداری باش و زانیاری و تێگه یشتن و نیشاتمان پێه خشین بۆ سه رکه وتن له کاره کانیان دا. ﴿إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى الدَّارِ﴾ ئیمه نه وانمان تایبه ته مند کردبوو به ره وشتیکی بهرز: که بریتی بوو له کارکردن بۆ قیامه ت و پابه ندبوون به فەرمان و جله و گیرییه کافان، هه موو کاتی قیامه تیان له بیر بوو، به ته واوی ئیمانیان پتی هه بوو. ﴿وَإِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ﴾ بیگومان نه وانه له لای ئیمه له هه لبژارده کانی ره گهزو نه ته وه ی خۆیان، خوویان به کرده وه ی خیر نامێزه وه گرتوه، هه رگیز رو ناکه نه زیانه خرۆیی و دلو ده روونیان کینه و رقو هه سه دی تێدانیه و تاوان و خراپه ناکه ن، نه وان چاک و هه لبژارده و په سندن، ره زامه ندیی ئیمه یان به ده ست هیناوه ..

﴿وَاذْكُرْ إِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ وَكُلٌّ مِنَ الْأَخْيَارِ﴾ ههروهه
 صهبرو خوږاگرې ئيسماعيل و نه لېه سه عوذو لكيفليشت له بير نه چي،
 هه لويستو ناکارو رهفتاره جوانه کانيان باس بکه، نهوانه هه موويان له
 پياوچا کانه و هه لېواره ي ئيمه بوون بو پيغه مبهرايه تي.

﴿هَذَا ذِكْرٌ﴾ نهم نايه تانه ي قورئان که باسي جواغيړي و چاکه خوازي نهوان
 ده کا، په ندو ناموژگاري و ياد خه ره وه يه بو که سانتيک بيان وه ي چاو له و زاتانه
 بکه ن، به نه خلاق و ناکاري نهوان خوږيان نارايش بده ن ﴿وَإِنَّ لِلْمُتَّقِينَ لَحُسْنَ
 مَآبٍ﴾ بيگومان هيه بو ته قواکاران جيگاي حهوانه وه ي باش و رازاوه: که له
 قيامت دا بو ي ده چن که نه و يش به هه شتي رازاوه و پر نازو نيعمه ته، له
 هه موو نيعمه ته کاني قيامه تيش خوږتر ره زامه نديي خودايه بو يان.

نه عجار باسي خوږي و رازاوه يي به هه شت ده کا و ده فهرمو ي: ﴿جَنَّاتٍ عَدْنٍ
 مُفْتَحَةٌ لَهُمْ الْأَبْوَابُ﴾ نهو شو ين حهوانه وه په سنده ي بو ي ده گه رپنه وه بريتيه
 له چنده باغو باغاتيك که هه رگيز نه ماني به سه ردا نايه. بو يان حازرو
 ناماده کراوه ده رگاکاني کراوه ن و هه ر له گه ل ده گه نه لاي ده رگاکاني ده خرينه
 سه ر پشت بو يان، فريشته بو يان ده که نه وه و به خيهره اتنيان ده که ن و به ريزو
 حورمه ته وه پيشوازيان لي ده که ن. هه رچي ده بينن دلخوشکرو فهره ح
 به خشه. ﴿مُتَّكِنِينَ فِيهَا﴾ ده يان بيني پاليان لي داوه ته وه له سه ر کورسي و
 قه نه فه، ﴿يَدْعُونَ فِيهَا بِفَاكِهَةٍ كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ﴾ هه ر شتي کي خوږو به تام
 بو داو اي ده که ن و لايان ناماده يه ميوه بي يان شله مهن ي خوارنده وه بي. هه تا
 داوا بکه ن بو يان دي و پرانه وه ي نيه. ﴿وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ الْأُثْرَابُ﴾
 چنده هاوسه ري وايان هيه: که جگه له ميړدي خوږيان سه يري که سي تر
 ناکه ن، هه موويان هاوته مهن و جوان و روح شيړين و شوخ وشه نگن، يه کتريان

خوش دهوی. ﴿هَذَا مَا تُوعَدُونَ لِيَوْمِ الْحِسَابِ﴾ نهم به هه شته رازاوه بهو
 هه موو نازو نیعمه تانه ی تنیدانو باسکران، نهو به هه شته یه: که خودا واده ی به
 بهنده ته قواکاره کانی خوی داوه پیتیان بهه خشئی. پاداشتی که زیده و پاساوی
 هه یه به سهر کرده وه کانیان دا خودا بوی دیاری کردون له روزی قیامت دا
 پئی به هره مهند بین، ﴿إِنَّ هَذَا لَرِزْقُنَا مَا لَهُ مِنْ نَفَادٍ﴾ بیگومان نه مه رزقو
 روزی نیمه یه و هه رگیز نابریته وه و شکایی نایه. وه کوو له چند شوینی تردا
 مانای نه نایه ته جهخت ده کاته وه ده فهرموی: ﴿أَكُلْهَا دَائِمٌ وَظُلُّهَا تِلْكَ عُقْبَى
 الَّذِينَ اتَّقَوْا وَعُقْبَى الْكَافِرِينَ النَّارُ﴾ (الرعد: ۳۵). یان ﴿مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ
 اللَّهِ بَاقٍ﴾ (النحل: ۹۶). ﴿عَطَاءٌ غَيْرُ مَجْذُوذٍ﴾ (مرد: ۱۰۸). ﴿لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ
 مَمْنُونٍ﴾ (الانشاق: ۲۵).

سزای ملهورانی بوغراو بهد بهخت

هَذَا وَابَك

لِلطَّغِينِ لَشَرٍّ مَثَابٍ ﴿٥٥﴾ جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا فَيَنْسِفُ الْمِهَادُ ﴿٥٦﴾ هَذَا

فَلْيَذُوقُوهُ حَمِيمٌ وَغَسَّاقٌ ﴿٥٧﴾ وَءَاخِرُ مِنْ شَكْلِهِمْ أَزْوَاجٌ ﴿٥٨﴾

هَذَا فَوْجٌ مُقْتَحِمٌ مَعَكُمْ لَا مَرْحَبًا بِهِمْ إِنَّهُمْ صَالُوا النَّارِ ﴿٥٩﴾

قَالُوا بَلْ أَنْتُمْ لَا مَرْحَبًا بِكُمْ أَنْتُمْ قَدْ مَتَمُّوهُ لَنَا فَيَنْسِفُ الْقَرَارُ ﴿٦٠﴾

قَالُوا رَبَّنَا مَنْ قَدَّمَ لَنَا هَذَا فَزِدْهُ عَذَابًا ضِعْفًا فِي النَّارِ ﴿٦١﴾

وَقَالُوا مَا لَنَا لَا نَرَىٰ رِجَالًا كُنَّا نَعُدُّهُمْ مِنَ الْأَشْرَارِ ﴿٦٢﴾ اتَّخَذْتَهُمْ
 سِخْرِيًّا أَمْ زَاغَتْ عَنْهُمْ الْأَبْصَارُ ﴿٦٣﴾ إِنَّ ذَلِكَ لَحَقٌّ تَخَاصُّمُ أَهْلِ
 النَّارِ ﴿٦٤﴾

لەوێ پێش باسی پاداش و سەرەنجامی حالی خودا پەرستانی کرد، ئەجار دێتە سەر
 باسکردنی سزای سەختی ملهوپان و حال و سەرەنجامی بەدبەختانی دونیا و
 قیامەت، دەفەرموی: ﴿هَذَا وَإِنَّ لِلطَّاغِينَ لَشَرَّ مَآبٍ﴾ ئەمە ئاواوە بەو جۆرە ی گوترا،
 ئەوێ ئاماژە ی بۆ کرا پاداشی خاوەن باوە پان و تەقواکارانە، بێگومان هەبە بۆ ئەو
 کەسانەش: کە کافرو ملهوپو بوغران شوێنی زۆر خراپ، ﴿جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا فَبئسَ الْمِهَادُ﴾
 ئەوانە دەچنە ناو دۆزەخەو، لە هەموو لایە کەوێ گرو هالاوی هەلیان
 دەقرچێن. بە راستی خراپ جێگەبە کە بۆ خۆیانیا ن خۆش کردو، خراپ
 لانیە کە دەچنە ناوی. ﴿هَذَا فَلْيَذُقُوهُ حَمِيمٌ وَغَسَّاقٌ﴾ ئەوێ ناوی کولائووە.
 بابیچیژن، یان ئەوێ عەزاب و سزای کردووە کانیانە با بیچیژن، ﴿حَمِيمٌ﴾
 ئاویکی زۆر گەرم و کولائووە پێست هەلدەقرچێن، ﴿غَسَّاقٌ﴾ ئاوی زۆر ساردی
 وەها لەبەر ساردیی بە کەلکی خواردنەو نایە. یان ئەو کێم و زوخواوەبە: کە لە
 جەستە ی دۆزەخییەکان دێتە دەری، ﴿وَأَخْرَجُوا مِنْ شَكْلِهِ أَزْوَاجًا﴾ جۆرەها سزای
 تریشیان بۆ نامادە کراوە، ئەم تەرەزە جەزەبانە لە سزای حەمیم و غەساق بە
 نازارتەن وەکوو زەقوم و صوعود و سەموم و زەمەهریر، پێی سزا دەدرێن.

هەر کە تاقمێک لە تاوانباران دەخرێنە ناو دۆزەخەو، کۆمەلە کە ی پێش
 ئەوان پێیان دەلێن: ﴿هَذَا فَوْجٌ مُّقْتَحِمٌ مَّعَكُمْ لَا مَرْحَبًا بِهِمْ إِنَّهُمْ صَالُوا النَّارِ﴾
 ئەمە پێرێکی تری زۆرن و فریشتە کاریبەدەستەکانی دۆزەخ هێنایان، بە خێرو

سلامت نهدن، به ملی شکاو پینه ناو، نهوانیش وه کوو نیمه دۆزه خین و ده خرینه ناوی، ریسوایی و بۆرّیزی بۆ خۆیان. نه مه قسهی سهرانی کوفرو نیلحاده ناراستهی شوینکه وتوانیان ده کهن، بهو شیوه دژایهتی رقو کینه ده کهویمته ناو دۆزه خیه کانه وه، نهو خۆشه ویستی یه له دنیا دا له ناویان دا باو بوو ده بیته دوژمنایه تی..

نه مجار شوینکه وتوو مسکین و هه ژاره کان وه لامیان ده دهنه وه ده لّین: ﴿قَالُوا بَلْ أَنتُمْ لَا مَرْحَبًا بِكُمْ أَنتُمْ قَدْ مَتَمُّوهُ لَنَا فَبِئْسَ الْقَرَارُ﴾ به لکوو نیوه به خیر نه نه و نیوه روتان ره شو ریسوا بن، نیوه شیاو ترن بهم سزایه له نیمه، نیوه نیمه تان گومرا کردوه، کیشتان کردین بۆ نه م عه زابه.

به راستی دۆزه خ شوین هه وانه وه یه کی خراپ و ناپه سه نه ده ، نمونه ی نه م نایه ته نایه تیکی تره: که ده فه رموی: ﴿كُلَّمَا دَخَلْتَ أُمَّةً لَعَنْتُ أُخْتَهَا﴾ (الاعراف: ۳۸).

نه مجار شوینکه وتوه کان درێوه به قسه کانیان ده دهن و ﴿قَالُوا: رَبَّنَا مَنْ قَدَّمَ لَنَا هَذَا فَزِدْهُ عَذَابًا ضِعْفًا فِي النَّارِ﴾ ده لّین: خدایه نه وانیه ی نیمه یان تووشی نه م سزایه کرد، سزایان بۆ دو چه ندانه بکه ره وه، به شیك له بهر نه وه کافر بون و به شیکیش له بهر نه وه نیمه یان گومرا کرد.

وه کوو له نایه تیکی ترده ده فه رموی: ﴿رَبَّنَا هَؤُلَاءِ أَضَلُّونَا، فَآتِهِمْ عَذَابًا ضِعْفًا مِنَ النَّارِ قَالَ لِكُلِّ ضِعْفٌ وَلَكِنْ لَا تَعْلَمُونَ﴾ (الاعراف: ۳۸-۳۹) یان ده فه رموی: ﴿وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَاءَنَا فَأَضَلُّونَا السَّبِيلًا رَبَّنَا آتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ الْعَذَابِ وَالْعَلَّاهُمْ لَعْنًا كَبِيرًا﴾ (الاحزاب: ۶۷-۶۸).

له فه رموده ی سه حیجی پیغه مبه ردا (ﷺ) هاتوه فه رموویه تی: ﴿من سن سنة سيئة فعليه وزرها و وزر من عمل بها﴾ رواه مسلم عن جرير بن عبدالله.

﴿وَقَالُوا: مَا لَنَا لَا نَرَىٰ رَجُلًا كُنَّا نَعُدُّهُمْ مِّنَ الْأَشْرَارِ﴾ موشریکه کان هندیکیان به هندیکیان ده لئین: نه وه چیه، بۆ که سانییک له ناو دۆزه خ دا نابینن که له دنیادا به گومراو سهر لئیشیواومان ده زانین؟ خو ئیمه پیمان وابوو نه وانه به دبخت و چاره رهشن و ههرگیز خیریان نایه ته ری؟!

﴿أَتَّخَذْنَا هُمْ سِخْرِيًّا أَمْ زَاغَتْ عَنْهُمْ الْأَبْصَارُ﴾ نایا له بهر نه وه یه ئیمه له دنیادا گالته مان پنده کردن و به هیچمان ده زانین. به لام له راستی دا نه وان ناده میزادی ریزدار بوون و ئیمه به هه له چوین نه وان نه هاتوونه ناو دۆزه خه وه ، یان نه وان ئیستا لیل ئیمه ن و به لام شوینه کانیان نازانین و بهرچاومان ناکه ون؟ یان هویه کی تر هیه به بۆ نه بینینیان؟ حه سه نی به صری ده فهرموی: راسته نه و مله پورانه له دنیادا نه و موسولمانه هه ژارانیه یان کردبوه جیگه ی پیکه نین و گالته پی کردن، له قیامه تیش دا بهرچاویان ناکه ون چونکه نه وان له به هه شت دا ده یگوزهرینن و مله پوران له ناو ناگری دۆزه خ دا ده تلینه وه .

نه مه له راستی دا گله یی له خۆکردنه ، په شیمان بوونه وه یه ، له هه لویستی ناپه سه ندی خۆیان که له دنیادا گالته یان به و کۆمه له کرده به لام تازه په شیمانی چ سود؟

نه مجار پهروه ردگار جهخت له سهر نه و کیشه و ده مه ده مییه ده کاته وه و ده فهرموی: ﴿إِنَّ ذَٰلِكَ لَحَقٌّ تَخَاصُمُ أَهْلِ النَّارِ﴾ بی گومان ئه وه ی بۆمان گپرانوه ده رباره ی گفت و گۆی موشریکه کان له ناو خۆیان دا شتیکی حقه و به لگه نه ویسته ده بی بیته جی ئانه وه یه کیشه و ده مه ده میی دۆزه خیه کان .

نه م داخ و حه سه ره ته ش سزایه کی تره دیته بان سزاکانی تریان. نه مه رووده دا و پتویسته تیمانغان پتی هه بی..

بری به لگه له‌سهر راستی په‌یامی پیغه‌مبه‌ری نی‌سلام

قُلْ إِنَّمَا أَنَا مُنْذِرٌ وَمَا مِّنْ إِلَهِ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٦٥﴾

رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَزِيزُ الْغَفَّارُ ﴿٦٦﴾ قُلْ هُوَ نَبَأٌ

عَظِيمٌ ﴿٦٧﴾ أَنْتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ ﴿٦٨﴾ مَا كَانَ لِي مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَأِ الْأَعْلَى

إِذْ يَخْصِمُونَ ﴿٦٩﴾ إِنْ يُوحَىٰ إِلَىٰ إِلَّا أَنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٠﴾

نایه‌ته‌کان دوپات‌کردنه‌وهی مه‌فهومی سه‌ره‌تای سوره‌ته‌کویه، له‌وئ
جه‌ختی له‌سهر یه‌کتابه‌رستیو پیغه‌مبه‌رایه‌تی جه‌زرتی موچه‌مه‌دو هاتنی
روژی قیامت کرده‌وه، هه‌روه‌ها هه‌ره‌شه‌یه له‌موشریکه‌کانو واده‌دانه به
موسولمانان. ده‌فه‌رموئ: ﴿قُلْ: اِنَّمَا اَنَا مُنْذِرٌ﴾ نه‌ی پیغه‌مبه‌رله‌و موشریکانه
بلی: من‌ته‌نها ترسینه‌ری نی‌وه‌م له‌سزای خودا، حال‌و وه‌زعو سه‌ره‌نجامی
نه‌وانه‌تان بو‌دیاری ده‌که‌م: که‌ئینکاری تاک‌و ته‌نهایی خوداو راستی
پیغه‌مبه‌رایه‌تیو هاتنی روژی قیامت ده‌که‌ن، ده‌تانترسیتم له‌سزایه‌کی
سه‌خت وه‌کوو نه‌و سزا سامناکانه‌ی گه‌له‌پیشینه‌کافمان پی‌له‌ناو برد.
ده‌تانترسیتم له‌سزای سامناکی دوزه‌خ له‌قیامت‌دا.

﴿وَمَا مِنْ إِلَهِ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ﴾ هیچ خودا نین شیایو خودایه‌تی بن
جگه له‌خودای تاک‌وته‌نهاوبالاده‌ستو خاوه‌ن توانا به‌سهر هه‌موو شتیک‌دا.

﴿رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَزِيزُ الْغَفَّارُ﴾ خودایه‌کی وه‌هایه
 خاوه‌نی ناسمانه‌کانو زه‌وی سو شه‌وی تییان‌دایه له مه‌خلوقات، خودایه‌که
 هه‌لسورپینه‌رو به‌رتیه‌به‌ری بوونه‌وه‌ره، بالاده‌سته به‌سه‌ر هه‌موو شتیک‌دا، هیچ
 شتیک به‌سه‌ر نه‌ودا بالاده‌ست نیه، هه‌رکاتی یاخی بووان سزا بدا که‌س نیه
 بتوانی به‌رگریان لی بکا. لیخوشبوونی زوره بو نه‌وانه‌ی تویه له تاوان ده‌که‌نو
 روو ده‌که‌نه خوداپه‌رستیو پابه‌ندی فه‌رمانو جله‌وگیریه‌کانی خودا ده‌بن.

﴿قُلْ هُوَ نَبَأٌ عَظِيمٌ. أَنتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ﴾ نه‌ی موحه‌مه‌دا به‌ موشریکه‌کانی
 مه‌که‌هو هی تریش بلی: پیم راگه‌یان‌دون: که‌ من پیغه‌مبه‌رتانم و ترسینه‌رتانم،
 خودا تا‌ک‌وته‌نهاو بی‌هاوه‌له، قورئان نامه‌ی خودایه. به‌ نیگا بو من ره‌وانه
 کراوه، هه‌والگه‌لیکی گرنگو بایه‌خدارن، که‌سیک زور گیلو نه‌قام نه‌بی رویان
 لی وه‌رناگیپ، نه‌م په‌یامه‌ی من هیتاومه‌ نه‌گه‌ر شوینی بکه‌ون له
 گومپاینیه‌وه رزگارتان ده‌کاو ده‌تاغاته‌ سه‌ر ربیازی سه‌رفرازیو به‌خته‌وه‌ری،
 که‌چی نیه‌وی روی لی وه‌رده‌گیپن، تی‌ی نافکرنو بیرى لی ناکه‌نه‌وه، پیویسته به
 خۆتان‌دا بچنه‌وه‌و واز له هه‌لویستی ناله‌باری خۆتان بینن.

به‌لئ په‌یامی پیغه‌مبه‌ری نی‌سلام هه‌والئیکی گرنگ بوو، ره‌په‌وه‌ی
 میژووی گۆری، له میژووی ناده‌میزادا نه‌بیستراوه‌و نه‌بینراوه هیچ شتیک به
 نه‌ندازه‌ی په‌یامی نی‌سلام کاریگه‌ریی هه‌بووی له‌سه‌ر ناده‌میزاد، بی‌گومان
 په‌یامی نی‌سلام جوړه به‌هاو قییه‌م و بیروبو‌چون و ته‌سه‌روراتی داهینا، چ‌ند
 یاساو قانونیکی له‌سه‌ر زه‌وی چه‌سپاندو: که‌ عه‌ره‌بی شه‌و سه‌رده‌مه به
 خه‌یالیش په‌بیان پچ نه‌بردوه.

عده به کانی سهرده می پیغه مبهری نیسلام پیمان وابوو، مهوزوعه که بریتیه لهوه: که بۆچی موحه مدهی کوری عهبدوللا زیده له ههموان کراوته پیغه مبهر؟ بۆچی زیده له ههموو کس نیگای خودایی بۆ نهو نازل کراوه، نهوان موشکیله کهیان لهم چوارچیوهدا قهتیس کردبوو، بهلام قورئان لهم نایه تانهدا سهرنجیان راده کیشی بۆ حقیقه تیک و تییان ده گیهنی که کار لهوه گهوره تره: که نهوان لینی حالی بوون، ههواله که گرنگه موحه مدهی کوری عهبدوللا هه لگری نهو ههواله گرنگه یهو راگه یه نهری نهو په یامه یه. خودا پیتی ده لئو ناگاداری ده کاو نهویش به نهو پهری دلسۆزی و لیها تووی یهوه بلاوی ده کاتهوه ده یگه یه نی. خۆ نه گهر خودا پیتی نه لئو هیچی لهو بارهوه نه ده زانی.

﴿مَا كَانَ لِي مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَأِ الْأَعْلَىٰ إِذْ يَخْتَصِمُونَ﴾ پیمان بلی من پیش نهوهی نیگام بۆ بکری هیچ زانیاریه کم نه بوو ده ربارهی کیشو بینهو بهری عاله می بالا له باره ی باوه ئاده مهوه، نه گهر نیگا نه بویه من له کوئ ده مزانی: که خودا ئاده می دروست کرد فرمانی به فرشته کان کرد سوژدهی ریزو تهقدیری بۆ بهرن، ههموو سوژدهیان برد جگه له شهیتان نهو سه ریچی کردو سوژدهی بۆ نه برد، وتی: من لهو بهرێز ترم، من له ناگر دروست کراومو ئاده م له خاک.

﴿إِنْ يُوحَىٰ إِلَيَّ إِلَّا أَنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ﴾ من نیگام بۆ نایه جگه لهوه: که من ترسینه ریکی ناشکرام بۆ نیوه، له سزای خودا ده تانترسیتم نه گهر سه ریچی په یامه کم بکهن، موژدهی به ههشتان پی ده ده م نه گهر شوینم بکهون. من نه نیردراوم ببم به مله ورو بتان چهوسیتمهوه، نه من په یامی خۆمتان پی راده گیهنم و هه نهوه ندهم له سه ره، جا هه رکه سی شوینم بکهوی به خته وهرو سه رفرازه، هه رکه سی روم لی و هه رگیتێ و پشتم تی بکا به ده بخت و مالتویرانه.

جبروکی نادهم (الطی)

إِذْ قَالَ رَبُّكَ

لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنِّیْ خَلَقْتُ بَشَرًا مِّنْ طِیْنٍ ﴿۷۱﴾ فَاِذَا سَوَّيْتُهُمْ وَنَفَخْتُ فِيْهِ
 مِنْ رُّوْحِیْ فَقَعُوْا لَیْمٌ سٰجِدٰۤیْنَ ﴿۷۲﴾ فَسَجَدَ الْمَلٰٓئِكَةُ كُلُّهُمْ
 اَجْمَعُوْنَ ﴿۷۳﴾ اِلَّا اِبْلِیْسَ اَسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكٰفِرِیْنَ ﴿۷۴﴾ قَالَ
 یٰۤاِبْلِیْسُ مَا مَنَعَكَ اَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِیْدَیْ اَسْتَكْبَرْتَ اَمْ كُنْتَ
 مِنَ الْعٰلِیْنَ ﴿۷۵﴾ قَالَ اَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْنِیْ مِنْ نَّارٍ وَخَلَقَهُمْ مِنْ طِیْنٍ
 ﴿۷۶﴾ قَالَ فَاخْرِجْ مِنْهَا فَاِنَّكَ رَجِیْمٌ ﴿۷۷﴾ وَاِنَّ عَلَیْكَ لَعْنَتِیْ اِلَیَّ یَوْمٍ
 الدِّیْنِ ﴿۷۸﴾ قَالَ رَبِّ اَنْظِرْنِیْ اِلَیَّ یَوْمٍ یُّبْعَثُوْنَ ﴿۷۹﴾ قَالَ فَاِنَّكَ مِنَ
 الْمُنْظَرِیْنَ ﴿۸۰﴾ اِلَیَّ یَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُوْمِ ﴿۸۱﴾ قَالَ فَبِعِزَّتِكَ
 لَا اُغْوِیَنَّهُمْ اَجْمَعِیْنَ ﴿۸۲﴾ اِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمْ الْمُخْلِصِیْنَ ﴿۸۳﴾
 قَالَ فَالْحَقُّ وَالْحَقُّ اَقُوْلُ ﴿۸۴﴾ لَا مَلٰٓئَئَ جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّنْ تَبِعَكَ
 مِنْهُمْ اَجْمَعِیْنَ ﴿۸۵﴾

نهمه دوا چیرۆکی نهم سورته‌یه ، چیرۆکی باوه ئاده‌م له پینج سورته‌تی
 تردا رانۆیندراوه " له سورته‌تی (البقرة)، (الاعراف)، (الحجر)، (الاسراء)،
 (الكهف) دا باس کراوه، مه‌به‌ستی سه‌ره‌کی له گێڕانه‌وه‌ی نهم چیرۆکه
 جله‌وگیری کردنه له ره‌وشتی هه‌سوودی و خۆبه‌زلزانی
 قوربه‌شیه‌کانیش که کێشه‌یان له‌گه‌ڵ پێغه‌مبه‌ردا هه‌بوو سه‌رچاوه‌که‌ی
 ده‌گه‌راپه‌وه بو‌ هه‌سوودی و خۆبه‌زلزانی، ئاماژه به‌وه ده‌کا: که ره‌وشتی
 هه‌سه‌دو خۆبه‌زلزانی سه‌ره‌نجامی به‌دبه‌ختی و دوورکه‌وتنه‌وه‌یه
 له‌ره‌حه‌تی خدا .

ده‌فه‌رموی: ﴿إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَالِقٌ بَشَرًا مِّن طِينٍ﴾ نه‌ی
 موحومه‌د چیرۆکی دروستکردنی ئاده‌م باوکی ئاده‌میزاد بو‌ گه‌له‌که‌ت بگێڕه‌وه
 کاتی‌ک په‌روه‌ردگاری تو‌ به‌ فریشته‌کانی فه‌رموو من ئاده‌میزادی‌ک دروست
 ده‌که‌م له‌ قور. له‌ نایه‌تی‌کی تردا ده‌فه‌رموی: ﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنسَانَ مِّنْ صَلْصَالٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ﴾ (الحجر: ۲۶).

جا ﴿فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُّوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ﴾ که
 لاشه‌که‌یم هینایه‌دی و ریک و پیکم کردو گیانم به‌به‌ردا کرد، سوژده‌ی ریزی
 ته‌قدیری بو‌ به‌رن، ئیتر ﴿فَسَجَدَ الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ﴾ هه‌موو فریشته‌کان
 پابه‌ندی فه‌رمانی په‌روه‌ردگاریان بوون و سوژده‌ی ریزلێننایان بو‌ نه‌نجام دا، له
 یه‌ک ئان و سات دا فریشته‌کان تیکرا که‌وتنه‌ سوژده ﴿إِلَّا إِبْلِيسَ اسْتَكْبَرَ وَكَانَ
 مِنَ الْكَافِرِينَ﴾ جگه له‌ عه‌زازیل ، نه‌و خۆی به‌زلزانی و نه‌چوه ریزی سوژده
 به‌رانه‌وه، فه‌رمانی په‌روه‌ردگاری شکاندو بوو به‌ کافر ، لوتبه‌رزی و خۆ
 به‌زلزانی وای لێ کرد بێ گوتیی فه‌رمانی خودا بکا، نهمه نه‌گه‌ر ﴿کان﴾ به
 مانا ﴿صار﴾ بێ نه‌گه‌ر ﴿کان﴾ له‌سه‌ر مانای خۆی بێ، نه‌و کاته مانای به‌م

جوړه دهبی“ عه زایل سوژدهی نه بر دو شو له زانیاری خودادا له پیږی کافران بوو، نه عجار نایا نیبلیس فریشته بووه و له رگهزی نه وان بوه دوو را هدیة:

۱- شهیتان له ره گهزی فریشته نه بوه.

۲- شهیتان لهو ره گهزه بووه و هر بویه ش فرمان به سوژده بردن گرتیه وه، که سهرپیچی کرد نفرینی لی کراو چووه پیږی جندوکه وه و بوو به شهیتان !

رای یه که م په سنده، چونکو نه گهر فریشته بوايه سهرپیچی فرمانی خودای نه ده کرد چونکه فریشته ﴿لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ﴾ (التحریم: ۶) ن.

نهو له ناگر دروست کراوه فریشته له نور، به لام له ناو فریشته دا بووه و فرمانه که گرتیه تیه وه، راسته و خو ش فرمانی ته وجیه نه کراوه له بهر بی ریزی و نیهمال کردن.

﴿قَالَ يَا إِبْلِيسُ مَا مَنَعَكَ أَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِإِيدِيَّ أَسْتَكْبَرْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْعَالِينَ﴾ په روه ردگار فرمووی شهی نیبلیس! چ شتیك توی وای لی کرد ریز له ناده م نه گری و فرمانی په روه ردگار ت بشکینی. بچی سوژده ت نه برد بو که سیك من به دهستی خو م له نه بووه و دروستم کرده، نایا تو خو ت به زل زانی یان خو ت له پیږی خو به زل زانی ؟ هه چیان بی هه لو ت سته که ت ناپه سنده و کاریکی ناشرینت نه نجام دا !!

شهیتان وه لامي دایه وه و ﴿قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ﴾ وتی: من له ناده م باشترم، من پله و پایم لهو بهر زترو به نرخته، ﴿خَلَقْتَنِي مِنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ﴾ منت له ناگر دروست کرده، ناده مت له قور به دیه پناوه، ناگر ماده یه کی روناك و نورانییه، له قور بهر زترو، گل ماده یه کی تاریك و زولمانییه. دهی چو ن دهبی من سوژده بو شو بهرم !

﴿قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ﴾ په‌روەردگار فەرمووی: له به‌هه‌شت برۆ ده‌روه، یان له ناسمانه‌کان برۆ خواره‌وه یان له پی‌ری فریشته وه‌ده‌رکه‌وه، چونکه تۆ نه‌فرینت لیکراو له ره‌حه‌تی خودا دووری‌و هیچ خیر و فەریخت تیدا نیه، نه‌تۆ له‌وه به‌ولاوه توخنی عاله‌می بالا ناکه‌وی و هر که هه‌ولت دا نزیک ببیه‌وه به تیرنه‌ستی‌ره ره‌جم ده‌کړی.

﴿وَإِنَّ عَلَيْكَ لَعْنَتِي إِلَى يَوْمِ الدِّينِ﴾ بی‌گومان نه‌فرین لیکردن و دوو خستنه‌وه‌ت له ره‌حه‌تی من به‌رده‌وامه هه‌تا رۆژی قیامت، نه‌بجار له‌ویدا س‌زای سه‌رپی‌چی‌یه‌که‌ت وه‌رده‌گری‌ه‌وه: که عه‌زابی دۆزه‌خ و ناره‌زامه‌ندی په‌روەردگار.

﴿قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمٍ يُعْثُونَ﴾ شه‌یتان وتی: خودایه ! مۆله‌تم بده تا رۆژی قیامت و زیندوبونه‌وه مه‌مکوژه، با ژانم به‌رده‌وام بی، ئەم داوایه‌ی کرد بۆ نه‌وه‌ی وه‌سوه‌سه بخاته دلی ئاده‌م و نه‌وه‌کانیه‌وه، تۆله له ئاده‌م بکاته‌وه له‌سه‌ر نه‌وه‌ی بو‌ته هۆکاری دوو‌خستنه‌وه‌ی له ره‌حه‌تی خودا، نه‌وه‌کانی گومرا بکا. ئیراده‌و ویستی خودا و داخواز بوو داواکه‌ی شه‌یتان قبول بکړی. نه‌و مۆله‌ته‌ی داوای کرد بیدری‌تی.

﴿قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ﴾ په‌روەردگار فەرمووی: نه‌تۆ مۆله‌تدراوی، به زیندویی بمینه‌وه تا نه‌و رۆژه‌ی خودا قیامت هه‌لده‌ستی‌ن، تا رۆژی دیاریکراو چی ده‌که‌ی بیکه. تیبینی نه‌وه ده‌کړی شه‌یتان داوای کرد مۆله‌ت بدری تا رۆژی زیندوبونه‌وه بۆ نه‌وه‌ی مردن نه‌بینی به‌لام په‌روەردگار مۆله‌تی دایه بۆ رۆژی دونیا خرابوون و مردنی زینده‌وه‌ران . جاکه له‌وه دلتیا بوو تا رۆژی قیامت نامرئ تیر بو‌غرابوو ﴿قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لَأُغَوِّيَهُمْ أَجْمَعِينَ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمْ الْمُخْلَصِينَ﴾ شه‌یتان وتی: خودایه سویندم

به شکوهمندی و بالادستیت هم‌مو ناده‌میزاد گومرا ده‌که‌م به‌م شیوه
تاوانو شه‌هواتیان له پیش چاو جوان ده‌که‌م، گومانو شوبه ده‌خه‌مه سهر
دلّو ده‌رونیان، سهریان لیّ ده‌شیوتینم، مه‌گهر نه‌وانه‌یان: که زور دلّسوژو
راستالّی، توفیقت داوانو له گومرای پراستوتن، نه‌وانه من ناتوانم گومرایان
بکه‌م وه‌کوو له نایه‌تیکی تردا ده‌فرموی: ﴿إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ
سُلْطَانٌ إِلَّا مَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْغَاوِينَ﴾ (الحجر: ۴۲).

په‌روه‌ردگار ولامی دایه‌وه، ﴿قَالَ﴾ فرموی ﴿فَالْحَقُّ وَالْحَقُّ أَقُولُ. لَأَمْلَأَنَّ
جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ﴾ نه‌من حه‌ق، یان حه‌ق له منه‌وه‌یه:
دۆزه‌خ پر بکه‌م له شه‌یتان و شوینکه‌وتوانی، هه‌رکه‌سی به‌ گوئی شه‌یتان بکاو
پابه‌ندی فه‌رمان و جله‌وگیریه‌کانی بی، نه‌وه دۆزه‌خ جی‌گایه‌تی، دۆزه‌خیان لیّ
ده‌هاخنم. به‌م جوّره په‌روه‌ردگار سویند به‌ زاتی خوئی ده‌خوا: که خوئی حه‌قه‌و
جگه له حه‌ق نایه‌یژو و دۆزه‌خ پر ده‌کا له په‌یره‌وکارانی شه‌یتان. توّله‌ی
سهریچی کردنی فه‌رمانی خودایان لیّ ده‌ستینئ. له‌وه ده‌مه‌وه تا به‌ نه‌مپو
جه‌نگی نیوان شه‌یتان و ناده‌میزاد به‌رده‌وامه‌و به‌ گۆتا نایه‌و سه‌ره‌نجامیش
ناشکراو نمایانه..

ره‌وشتی بانگ‌خوازانی ریازی خودا و موعجیزه‌ی قورئان

قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ

﴿٨٦﴾ إِنَّ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَنَعْلَمَنَّ نَبَأُ بَعْدَ حِينٍ ﴿٨٨﴾

لهم سئ نایه ته پیروزانه دا پهره وردگار حالی بانگخوازو داعی
خوداپه رستی “هزرتی موحه مد (ﷺ) دیاری ده کا، نه وه راده گه یه نئ که
پیغه مبه ر (ﷺ) تهرکی سهرشانی خوئی نه نجام ده دا، له سهر بانگه وازییه که ی
داوای کرئ له ناده میزاد ناکا. بانگه وازییه که ی بریتییه له و نیگا و سروشه ی
له خودا بوئی دئو فره مانی پی ده کرئ بیگه یه نئ، بانگه وازییه که ی حقه و
له گه ل سروشتی ناده میزاد نامو نیه، بانگه وازییه که ی بریتییه له ناوه روکی
قورشان و پهندو ناموژگارییه بو ناده میزادو جندوکه و راستی قورشان و واده و
هه ره شه کانی له وه به ولاره دهرده که ون.

ده فره موی: ﴿قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ﴾ نه ی
پیغه مبه ر! به و موشریکانه ی قوره یش بلی: من له سهر بانگه وازی کردنم
بو تان داوای کرئ ناکم، نه من نیگا و سروشم له خوداوه بو دئو به ئیوه ی
را ده گه یه نم، درو بوختان به دهم خوداوه هه لئابه ستم، هیچ شتیک له خو وه
نالئیم و بانگه وازی تان ناکم بو شتیک خودا فره مانی پی نه کردیم.

﴿إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ﴾ نه م قورشانه جگه له وه ی که ناموژگارییه بو
ناده میزاد به گشتی و نامه ی هیدایه ته بو هه موو عالم هیچی تر نیه،
په یامی رزگارییه بو هه موو ناده میزادو جندوکه. ﴿وَلَتَعْلَمُنَّ نَبَأَهُ بَعْدَ حِينٍ﴾
نه ی بی پروایان پاش ماوه یه کی تر هه والو راستی نه م قورشانه ده زانن، بو تان
دهرده که وی نه وه ی پیتان ده لئ راسته و دیته جئ، جا یان پاش مردن نه و
راستییه یان بو دهرده که وی یان روژی قیامت.

بسم الله الرحمن الرحيم

سوره‌تی (الزمر)

ئەم سوره‌ته ناوئراوه (زومەر) چونکه له کۆتایی یه کهی دا باسی زومهری کافران و زومهری موسولمانان ده‌کا، دیمه‌نی ئەوه راده‌نوئینی: که پێری کافران به‌ره‌و دۆزه‌خ کیش ده‌کری‌ن و ده‌خزینی‌نه ناو دۆزه‌خه‌وه، پێری موسولمانانیش بۆ لای به‌هه‌شت به‌رپێ ده‌کری‌ن و ده‌چنه ناوی ده‌که‌ونه ژیا‌نی به‌خته‌وه‌رییه‌وه، په‌یوه‌ندیی ئەم سوره‌ته به سوره‌تی (ص) هه‌ له دوو رووه‌یه:

۱- یه‌که‌م په‌روه‌ردگار له کۆتایی سوره‌تی (ص) دا وه‌صفی قورئانی به‌وه کرد، که ذیکرو ئامۆژگارییه بۆ ئاده‌میزاد و جندۆکه. له سه‌ره‌تای ئەم سوره‌ته‌ش دا ده‌فرموی: ﴿تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ﴾ وه‌کوو ئەوه وایه به‌فرموی: ئەم ذیکرو ئامۆژگارییه له خودای بالاده‌ست و داناهه نازل بووه. هه‌ردوکیان وه‌کوو یه‌ک ئایه‌ت وان و په‌یوه‌ندیی ئیوانیان تۆکه‌و پته‌وه.

۲- په‌روه‌ردگار له کۆتایی سوره‌تی (ص) دا باسی چۆنیه‌تی دروستکردنی باوه ئاده‌می کرد، له به‌شی یه‌که‌می ئەم سوره‌ته‌ش دا حال و وه‌زعی به‌دییه‌تنانی بونه‌وه‌ر ده‌کا و په‌یوه‌ستی ده‌کا به چۆنیه‌تی دروستبوونی باوه ئاده‌م که له کۆتایی سوره‌تی پێشوو دا ئاماژه‌ی بۆ کرد.

ناوه‌روکی سوره‌ته‌که سه‌رله‌به‌ر باسی یه‌کتا په‌رستییه‌و به‌لگه‌ هینانه‌وه‌یه له‌سه‌ر هه‌بوونی خودا و تا‌ک و ته‌نه‌هایی له زات و له صیفات دا، هه‌روه‌ها باسی نیگا و قورئانی پیرۆز ده‌کا، به جۆره‌ها شیوه‌و شیواز دله‌کان ئەم دیوا و دیو ده‌کا. له وه‌ته‌ری هه‌سساس و کایه‌ریان ده‌دا و له ناخه‌وه ده‌یان بزوی‌نی،

لَیْکَ دَانَ لَیْکَ دَانَ بَدَلْگَه دَه هَیْنِیْتَه وه، بۆ نَه وه ی رَاسْتِی تَاک وَتَه نَهایی خُودَا لَه سَه ر
دَلَه کَانَ نَه خَش بَه سَتِی. هَه مَوو شَوِبَه وه گُومَانِیْک دَه رِیَا رَه ی هَه بَوونِی خُودَا و
تَاک وَتَه نَهایی بَرَه وِیْتَه وه. سَه رَه تَا نَه وه رَوْن دَه کَاتَه وه: کَه قُورْشَان لَه خُودَا وه بَه
نِیْگَا بۆ پِیْغَه مَبَر هَاتُو وه، فَه رَمَانِی بَه پِیْغَه مَبَر کَرْد: کَه بَه دَلَسُوزِی نَایِنِی
خُودَا پَه یَرَه و بَکَا، خُودَا بَه تَاک وَتَه نَهَا و بَیْ هَا وَه لَ بَزَانِی،

نَه مَجَار شَوِبَه وه گُومَانِی مَوشَرِیکَه کَانَ شِی دَه کَاتَه وه و دَه سَت لَه سَه ر
هَه لَه و خَه یَالِی پُوجِیَان دَا دَه نِی“ لَه م رَوَه وه: کَه چَه نَد بَت و صَه نَه مِیْکِیَان
دَا تَاشِیَوَه وَاوِیَان نَاوْن خُودَا و بَه هِیَوَان رُؤْزِی قِیَا مَه ت شَه فَا عَه تِیَان بۆ بَکَمَن!

نَه مَجَار بَدَلْگَه لَه سَه ر تَاک وَتَه نَهایی خُودَا دَه هَیْنِیْتَه وه و دَرُوسْت کَرْدَنِی
نَاسَمَانَه کَانَ و زَه وِی و گُورْپَان کَارِی شَه و و رُؤْز و هَاتُورْچُوزِی خُورْ و مَانْگ و
نَه سَتِیْرَه کَانَ و دَرُوسْت کَرْدَنِی نَادَه مِیْزَاد و تِیْپَه رِیَوونِی بَه چَه نَد قُوناغِیْک دَا
دَه کَاتَه نِیْشَانَه ی تَاک وَتَه نَهایی و بَه تَوَانِیی خُودَا . نَه وَه ش رَوْن دَه کَاتَه وه: کَه
نَادَه مِیْزَاد چَه نَد بَیْ یَا ر و چَه نَد بَیْ حَه و سَه لَه و چَکَلْدَانَه یه، هَه ر لَه گَه لَ تَوَشِی
تَه نْگَانَه یه ک بَو و هَه مَوو خُودَا دَرُوزْنَه کَانِی لَه بَیْر دَه چَه نَه وه و هَا وَا ر دَه کَاتَه
پَه رَوَه رَد گَا ر، کَه چِی لَه گَه لَ دَه کَه وِیْتَه حَالِی خُوشِی خُودَا ی لَه بَیْر دَه چِیْتَه وه و
دَه چِیْتَه وه سَه ر حَالِی پِیْشَوِی.

نَه مَجَار بَه رَا مَبَر کَرْدَنِیْک لَه نِیْوَان حَالْ و وَه زَعِی مَوسُولْمَانَان و کَا فَرَان دَا
نَه نِجَام دَه دَا، خُودَا پَه رَسْتَان لَه دُونِیَا و قِیَا مَه ت دَا بَه خَتَه وه و ر سَه ر فَرَا زَنْ، کَا فَرَان
بَه دَبَه خَت و مَالْوِیْرَان، نَا وَا تَه خَا وَزَنْ نَه گَه ر پَر بَه زَه وِیْیَان هَه یِی بَیْ سَدَه ن بَه فِیْدِیَه و
لَه عَه زَاب رَزْگَارِیَان بَیْ.

نه مجار کاریگه ری قورشان له سهر دل و دهروون دیاری ده کا، نه وه راده گه یه نن: که موسولمانان به بیستنی قورشان پیستیان گرژ ده بی و له ترسان موچر که یان پیدا دین، پاشان به ذیکرو یادی خودا پیستیان خاو ده بیته وه و نارامی ده که ویتته دل و دهرونیانه وه. به پیچه وانده ی موشریکه کانه وه: که به بیستنی به لگه و نیشانه ی تاک و تنهایی خودا دلان ته نگ ده بی و ته نگیزه ده بن.

نه مجار دیمه نی ده سه لاتی خودا له باره ی مراندن و ژیان پی به خشینه وه راده نوینن و نیعلانی نه وه ده کا: که هه موو زینده وهریک ده بی کاسه ی مردن بچیژ و خودا بۆ خوی بالاده سته به سهر گیانه که یاندا، هه ندیکیان له کاتی خوی دا وهرده گریته وه و هه ندیکی تریان مؤلّهت ده دا بۆ کاتی هاتنی مهرگیان.

نه مجار ده رگای هیوا له سهر تا وانباران تا والا ده کا و واده ی لیخو شبوونیان پی ده دا نه گه ر تۆیه بکه و بۆ لای خودا بگه ریته وه. نه مجار دیمه نی لیک هه لا واردنی ئاده میزاد له رۆژی قیامتدا راده نوینن که ده کریته دوو تاقم و لیک جیا ده کریته وه، کافره کان کۆمه ل کۆمه ل به ره و دۆزه خ راپیچ ده کریته و سزای سه ختیان توش دئ و ده خزی ندرینه ناو ئاگری دۆزه خه وه. پیسری خودا په رستان به ره و به هه شت ده بردرین و فریشته به خیر هاتن و پیشوازیان لی ده که ن، ئیتر له به هه شتدا جوړه ها دیمه نی رازاوه ده بینن و هه مدو سوپاسی خودا ده که ن.

سه‌رجاوه‌ی قورئان له خوداوه‌یه‌و دلسوزانه خودا په‌رستی بکه‌ن

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ
 الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿٢﴾ أَلَا
 لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ
 مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ
 فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ
 كَفَّارٌ ﴿٣﴾ لَوْ أَرَادَ اللَّهُ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا لَأَصْطَفَىٰ مِمَّا
 يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ سُبْحَنَهُ ۚ هُوَ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٤﴾

له سه‌ره‌تای سوره‌ته‌که سه‌رجاوه‌ی قورئان رون ده‌کاته‌وه‌و ده‌فه‌رموئ:
 ﴿تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ﴾ نه‌م کتیبه به‌رزو پی‌روزو به‌فه‌ره: که
 قورئانه له خودای بالاده‌ستو کاربه‌جیوه نازل بووه، خودایه‌ک به‌خه‌لات بو
 پیغه‌مبه‌ری خو‌ی ناردویه‌تی: که به‌سه‌ر هه‌موو شتی‌کدا ده‌ست رو‌یشتوه‌و
 هه‌موو کارتیکی له جی‌ی خو‌ی دایه.

قورئان حقه و له حقه وه هاتوه، شك و گومانی تیدا نیه، وه كو و له نایه تیكى تردا ده فرموی: ﴿وَإِنَّهُ لَتَنْزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ. نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ. عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنْذِرِينَ. بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ﴾ (الشعراء: ۱۹۲-۱۹۵) یان ده فرموی: ﴿وَإِنَّهُ لَكِتَابٌ عَزِيزٌ. لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ﴾ (نمل: ۴۱-۴۲)

نه جار مانای نایه تی پیشوو جه خت ده کاته وه و ده فرموی: ﴿إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ﴾ نيمه نازلان كودوه بۆ سر تو نهی موحه مه د قورئان: كه حقه و له حقه وه نازل بووه و بۆ چه سپاندنی حقه و ناوه پوکی حقه. داوای یه كتاپه رستی ده كا و تاك و ته نهایی خودا ده چه سپینی، به لگه له سر راستی هاتنی قیامت ده هینیتته وه، جوړه ها نه حكام و یاسای شهرعی و كومه لایه تی تیدان نه گهر په پیره و بیان بكری مایه ی سرفرازی ژیانی دونیا و قیامت تن.

﴿فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصاً لَهُ الدِّينَ﴾ تاك و ته نهایی خودا بچه سپینه، هاوه لی بۆ دامه نئ، بانگه وازی ئاده میزاد بکه بۆ یه كتاپه رستی و خودا ناسین، نه وه یان تی بگه یه نه: كه جگه له خودا كه س شیاوی په رستش بۆ كردن نیه، نه ركه كانی ناین به دلسوزی و بۆ مه به ستی خودا له خو رازی كردن به جی بیته، له هه موو كاریك لایه نی خودا به رچا و بگره. هه موو تا عت و عبادته تیكت بۆ خودا بی و به س.

﴿أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ﴾ ناگاداریه و بزانه عبادت و طاعتی دلسوزانه هر بۆ خودایه، نایینی راست و په سهند ته نها یه كتاپه رستی یه و به س! جگه له نایینی ئیسلام كه له سر بنه مای یه كتاپه رستی و بپروا به پیغه مبه رتی و هاتنی روژی قیامت دامه زراوه، هیچ نایینیکی تر دوا هاتنی ئیسلام په سند نیه و قبول ناکړی، هه موو نایینه كانی تری ناسمانی نه سخ بوونه وه، كه وایی ریبازی موشریكه كان ریگایه کی ناپه سنده و بیروباوه پریان هه له و پووجه، هیچ پاساوینکی نیه.

﴿وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى﴾
 نهو موشریکانه: که جگه له خدا چند بت و صه نه میکیان دیاری کردوهو
 په رستشیان بۆ نه نجام ددهنو ده لئین نیمه بۆ نه وه ده یان په رستین له خودامان
 نزیک بکه نه وه له کاتی پیوستی دا شه فاعه تمان بۆ بکه نه، نه وانه سه ره نجامیان
 سامناکه و تووشی سزای سهخت و دژوار ده بن.

﴿إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ﴾ خودا روژی قیامت
 بریاری یه کالاکه ره وه دده له نیوان په یروکارانی نایینه کانو کی شه و نیزاعیان
 به کوتا ده هیئی و هر که سه به گویره ی بیروباوه رو کارو کرده وه ی ژیان
 دونیای سزاو پاداش ورده گریته وه. خودا په رستانی دلسوز بۆ به هشت به پری
 ده کریڼ و موشریکه کانیش توپ ده درینه ناو دوزه خوه.

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ﴾ بیگومان خودا که سیك
 شاره زای نایینی نیسلام ناکاو ته و فیکی نادا هیدایهت و هر یگری و حق بناسی.
 نه گهر نهو بوختان له سهر خودا هه لبه ستی و بلی: فریشته کچی خودان و بته کان
 شه فاعه تیان لای خودا قبوله،. هر که سیك نه وه بیروباوه ری بی و به بی
 به لگه ی عه قلی نه قلی روچوو بی له و کوفرو بی دینی یه ی دا هر گیز خودا
 هیدایه تی نادا.

کافره کان به گویره ی فیرهت و واقع بروایان به وه هه بو که خودا
 به دیه ینه ریانه، خودا ناسمانه کانو زهوی به دیه یتان، وه لی نه ده هاتن له گهل نهو
 مه نطیقه سروشتی یه دا هه لئس و کهوت بکه نه و یه کتا په رست بن و به دلسوزی
 عیبادت بۆ خودا بکه نه و کهس نه که نه به هاوه لی، به لکو و هاتن نه فسانه ی
 نه وه یان داهینا: که فریشته کچی خودان، نه عجار په یکه ریان بۆ فریشته
 داتاشی و وتیان: نه مه وینه ی فریشته یه ده ستیان کرد به بته رستی، (لات و

عوزاو مهنات) سځ بت بوون لهو بتانهی به خه یالی خوځیان له سهر شیوهی
فرشته دایانتاشی بوونو عیباده تیان بو ده کردن، نه مجار ده یانگوت: نیمه بویه
عیباده تیان بو ده کهین تا له خودامان نریک بکه نه وه.

بیگومان ناده میزاد هه تا له بیرو باوه پی به کتاپه رستی دوور بکه ونه وه
نه وه نیشانهای نه وه یه له مه نطیقی سروشت دوور که وتونه ته وه ﴿لَوْ أَرَادَ اللَّهُ أَنْ
يَتَّخِذَ وَلَدًا لَأَصْطَفَىٰ مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ﴾ نه گهر خودا بیویستایه مندالی بو
خوی دابنئ، به ویستی خوی هه لی ده بژاردو باشتین مندالی بو خوی داده نا،
واته کوپی هه لده بژارد نه ک کچ وه کوو نه وان ده یلین، جا خو ناگو نجی مه خلق
مندالی به دپهنه ر بی، که وایی خودا هیچ مندالی نیه، نه کچی هه یه و نه کوپ
﴿سُبْحَانَهُ هُوَ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ﴾ پاک و مونه زه هه خودا له وه مندالی هه بی،
خودا تا که وتنه هاو بالاده ست و شکومه نده، هه موو کهس ناتاجی نه ونو
پیویستیان به نازو نیعمه تی نه وه هه یه و خودا ناتاجی هیچ شتی که نیه، هه موو
شتی که گهر دنکه چ و ژیریاری نه وه، هیچ شتی که نیه به سهر نه ودا بالاده ست بی.

هه ندی به لگه له سهر تا که و نه نهایی خوداو به توانایی و بی ناتاجی

خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ يُكَوِّرُ اللَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ
وَيُكَوِّرُ النَّهَارَ عَلَى اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ
كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ أَلَا هُوَ الْعَزِيزُ الْغَفَرُ ۝
خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَأَنزَلَ لَكُمْ

مِّنَ الْأَنْعَامِ ثَمَنِيَّةَ أَزْوَاجٍ يَخْلُقُكُمْ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ
 خَلْقًا مِّنْ بَعْدِ خَلْقٍ فِي ظُلُمَاتٍ ثَلَاثٍ ذَٰلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ
 الْمُلْكُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّى تُصْرَفُونَ ﴿٦﴾
 اللَّهُ غَنِيٌّ عَنْكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ وَإِن تَشْكُرُوا يَرْضَهُ
 لَكُمْ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُم مَّرْجِعُكُمْ
 فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٧﴾

له نایه‌ته‌کانی پیش‌شودا نه‌وه‌ی رونکرده‌وه: که ذاتی په‌روه‌ردگار به‌رزو
 پی‌روزه و زور دووره له‌وه‌ی مندالی ه‌به‌ی، خودایه‌کی تا‌کوتنه‌ها و به‌ده‌سه‌لات و
 شکومه‌نده، نه‌وپه‌ری توانای ه‌دیه، چند به‌لگه‌یه‌کی را‌نوسدن له‌سه‌ر به
 توانایی ره‌هایو بی‌تاجی له‌هه‌موو شتیک، نه‌بجار لی‌رده‌ا سئ به‌لگه
 ده‌هینیت‌هه له‌سه‌ر نه‌و حقیقه‌ته:

۱- دروست‌کردنی ناسانه‌کان و زه‌وی و نه‌وه‌ی تییان‌دایه.

۲- رام‌کردنی خۆرو مانگو و ژیر بار‌کردنیان بۆ قودره‌تی خوداو هاتو‌چۆیان به
 گو‌یره‌ی یاساو نیظامی‌کی وردو تو‌کمه.

۳- دروست‌کردنی ناده‌مو گه‌را لی که‌وتنه‌وه‌ی. هه‌روه‌ها دروست‌کردنی چوار
 جوت نا‌ژهل مه‌رو بزن و حوشترو ره‌شه‌ولاخ.

ده فەرموئ: ﴿خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ﴾ خودا ناسمانه کان و زهوی بهو شیوه ریک و پیک و توکمه ییه بهدی هینان، له سهو حهق و راستی دایمه زانده، به حهق بهر تو هیان ده باو به بیتهوده دروستی نه کردون، مه به ست له دروست کردنیان دا هیهو به خو پایی نه هاتوونه دی، شهو بوونه وهره هه مووی نیشانهی هه بوونی خودایه کی تاك و ته نهاو خاوهن ده سه لاته، هینانه دی و راوه ستانی بونه وهر بهو جو ره نیشانهی نه وه هیه: كه محالو ناگو نجی جگه له خودا، خودایه کی تر هه بی یان چهند خودایه كه هه بن.

﴿يُكَوِّرُ اللَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيُكَوِّرُ النَّهَارَ عَلَى اللَّيْلِ﴾ شهو روژ داده پو شیی و روژیش شهو داده پو شیی، هه ریه کی له شهو و روژ جیگای شهوی تریان ده گریته وه، شهو روناکی روژ لاده باو روژیش تاریکی شهو راده مائی، واته به شوین یه کتردا دین و ده چنو هه ریه که یان وه دو شهوی تریان ده که وئ و به دویه وه یه تی. وه کوو له نایه تی کی تر دا ده فەرموئ: ﴿الْمَسْهُو يَغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا﴾ (الاعراف: ۵۴) یان ده فەرموئ: ﴿يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ﴾ (الحديد: ۶) شهو نایه ته به لگه و نیشانهی له سه رته وه که زهوی هیلکه ییه ده سو ریته وه، چونکه وشه (تکویر) به مانا نه وه یه شتیک له جهسته یه کی خپه وه بیچی، به شوین یه کدی دا هاتنی شهو و روژیش به بی هه ل سو رانی زهوی نه نجام نادرئ. چونکه که زهوی له ناستی خو ردا هه ل ده سو ری هه ر ده مهو به شیک زهوی روناکی خو ری لی ده که وئ و به شیک لی نه دیوه.

﴿وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى﴾ پهروه ردگار خو رو مانگی ژیر بار کردون، به ویستی خو ی ده یان نه نی و ده یان با، هه ریه که یان له مه دا رو جه مسه ری خو ی دا دئ و ده چی و هه ل سو رانی خو ی نه نجام ده دا تا شهو کاتهی خودا بو ی دیاری کردوون و کو تایی دونیا دئ و قیامهت راده بی، وه کوو له نایه تی کی تر دا ده فەرموئ: ﴿يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السَّجْلِ لِلْكِتَابِ﴾ (الانبيا: ۱۰۴)

﴿أَلَا هُوَ الْعَزِيزُ الْغَفَّارُ﴾ ناگادار بینهوه، بیر له مه خلوقاتی شهو خدا تاك و ته نهاو خاوهن دهسه لاته بکهنه وه، بزانه: که شهو خدایه و پرای به توانایی و بالادهستی بهو شیوه ره هایه، زور تاوانپوش و لیخوشبوه ره حمهت و فه ضلی به رفراوان و چاکه ی بی سنوره. هه رکه سیك توبه بکاو بۆ لای شهو بگه رپته وه توبه ی لی و هه رده گیرئ و له تاوانه کانی خوش ده بی. ده ی که وابی پیویسته هه میسه ئیوه ترسی عه زابی خوداتان هه بی و به ته مای ره حمهت و به زه بی شهو بن و هه رگیز خدا له بیر نه کهن. ترس له عه زاب و هومیدی ره حمهت نیشانه ی بیروباوه ری راست و په سنده.

﴿خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ جَعَلُ مِنْهُ زَوْجَهَا﴾ به لگه یه کی تر له سه ر تاك و ته نها یی خدا و دهسه لاتی ره های شهو یه: که ئیوه ی ئاده میزادی له تاقه نفسیك که باوه ئاده مه به دی هیناوه، پاشان له ره گزی ئاده م، دایه حه ووی دروست کرد، له م دوکه سه شهو هه موو جوړه ره گزه ی ئاده میزادی خستوته وه، که هه ریبه که یان بیرو بۆ چون و شیوه و روخسار و قه لاقه تی تایبه تی خوی هه یه، هه ر تاقمه و به زمانیک ناخواتن ده کهن، وه کوو له نایه تیکی تر دا ئاماره به م مانایه ده کاو ده فه رموی: ﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً﴾ (النساء: ۱)

﴿وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ الْأَنْعَامِ ثَمَانِيَةَ أَزْوَاجٍ﴾ هه روه ها په روه ردگار بۆ سودی ئیوه ی بریار داوه و هه شت جوړ ئاژه لی بۆ ژربار کردون و نیعه تی که پیی به خشیون، له نایه تیکی تر دا شه م هه شت جوړانه رون ده کاته وه و ده فه رموی: ﴿ثَمَانِيَةَ أَزْوَاجٍ مِنَ الضَّأْنِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْمَعْزِ اثْنَيْنِ قُلِ الذَّكْرَيْنِ حَرَمٌ أَمِ الْأُنثَيْنِ﴾ (الانعام: ۱۴۳) واته چوار جوړو له هه ر جوړه ی نیرو می ده بنه هه شت.

﴿يَخْلُقُكُمْ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ خَلْقًا مِّنْ بَعْدِ خَلْقٍ فِي ظُلُمَاتٍ ثَلَاثٍ﴾
 پهروهردگار سهره تاي پديدابوئتان له سكي دايكتان دا نه نجام ددها، قوناغ به
 قوناغ ئيښوه پهروهرده دهكا، له سهره تادا دلويه ناويكنو دوايي ده تانكا ته
 زارولهو نه مجار ده تانكا ته گوشتپاره و پاشان شو ده بيته ئيسقان و نه مجار به
 گوشت ئيسقانه كاتان دده پوشي، ده مارو ناميره كاني تري جهسته تان دروست
 دهكا، نه مجار گيانتان به بهردا دهكا و شيوه و روخساري ناده ميزاد وهرده گرن،
 نه م قوناغانه تان پي ده بريځو شو گوزانكار يانه تان تيدا نه نجام ددها هيشتا ئيښوه
 له ناو سي تاركايي سدان، تاريكايي پيستي سك، تاريكايي په رده ي ره حم،
 تاريكايي په رده ي (المنباري) وخه ربووني! ده ي پويسته ئيښوه بپوا به و به ديهيښه ره
 بكنو به دلسوزي بيه رست،

﴿ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاعْلَمُوا أَنَّمَا خَلَقَكُمْ وَأَنَّهُ يَوْمَ يَكُونُ لَكُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ﴾
 ناسمانه كانو زهوي به دي هيناوه، ناده ميزادي به و شيوه دروست كرده،
 ههروه ها باقي زينده وهراني تري به ديهيښاون شهوه پهروهردگاري حقيقي و
 خوداي خاوهن ده سه لالت و ره حم و به زه يي يه، خودايه كي تاك و ته نها و
 فهرانپه واو خاوهني دونيا و قيامه ته، خاوهني به هه شتي پان و بهرينه بو
 خوداپه رستان و دوزه خي قول و ناخوشي بريار داوه بو بي پروايان، سه لته نه تي
 حقيقي هه ربو نه وه و هيچ خوداي تر نين جگه له شو، هه ره شو شياوي
 عيبادهت بو كرده، نه دي ئيښوه به چ عه قلتيك پشت له په رستني شو خودايه
 ده كهن؟ روده كهنه بته رستني، چون ريگه به خوتان ددهن شو كاره بي جايي يه بكن.

نه مجار پهروهردگار بي ناتاجي خوي راده گه يه نتي و ده فهرموي: ﴿إِن تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنكُمْ﴾ نه گهر ئيښوه پاش ناردني پيغه مېهر بو سهرتان و
 راگه ياندني په يامي حق پيتان و هينانه وه ي شو هه موو به لگه و ده ليله بو تان،

هەر بپروا نه‌که‌ن و ئیمان به تا‌که‌وتنه‌هایی و خودایه‌تی نه‌هینن، نه‌وه خودا چ زیانیکی لی ناکه‌وئ، چونکه نه‌و چ پتووستی به عیباده‌ت و به‌ندایه‌تیکردنی ئیوه نیه، وه‌کوو له نایه‌تیکی تردا په‌روه‌ردگار له‌سه‌ر زمانی چه‌زه‌تی موسا ده‌فه‌رموئ: ﴿وَقَالَ مُوسَىٰ إِنَّ تَكْفُرُوا أَنتُمْ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا فَإِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ حَمِيدٌ﴾ (ابراهم: ۸) له سه‌حیحی موسلیمدا فه‌رموده‌یه‌کی قودسیی هاتووه ده‌فه‌رموئ: نه‌ی ئاده‌میزادینه! (لو ان اولکم و آخرکم وانسکم و جنکم کانوا علی افجر قلب رجل منکم، ما نقص ذلك من ملکی شیئا) نه‌گه‌ر به‌رودواتان، ئاده‌میزادو جنۆکه‌تان هه‌موویان له‌سه‌ر بیروباوه‌ری بی‌دین ترین که‌س بن هیچ له خودایه‌تی من که‌م ناکا.

﴿وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ﴾ هه‌رگیز خودا رازی نیه به‌نده‌کانی کافر بن، قه‌ت فه‌رمان به ئاده‌میزاد ناکا کافر ببی ﴿وان تشکروا یرضه لکم﴾ نه‌گه‌ر ئیوه سوپاسی خودا بکه‌ن له‌سه‌ر نیعمه‌ته‌کانی، له‌و شوکرو سوپاسه‌تان رازی‌ه‌و پئی خۆشه، چونکه خودا به‌فه‌ضل و گه‌وره‌یی خۆی هه‌میشه بیروباوه‌رو کرده‌یه‌کی پئی خۆشه ببیته هۆی به‌خته‌وه‌ریی ئاده‌میزاد له دونیاو قیامه‌ت دا.

نه‌جار په‌روه‌ردگار بنه‌مای به‌رپرسیاره‌تی فه‌ردیی سدیاری ده‌کاو ده‌فه‌رموئ: ﴿وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ﴾ هیچ که‌سێک تاوانی یه‌کیکی تر هه‌لناگرئ، هه‌رکه‌سه له کرده‌وه‌ی خۆی به‌رپرسیاره‌و به‌گوێه‌ی کرده‌وه‌کانی سزاو پاداش وه‌رده‌گریته‌وه. وه‌کوو له نایه‌تیکی تردا ده‌فه‌رموئ: ﴿کل امرئ بما کسب رهین﴾ (الطور: ۲۱) یان ده‌فه‌رموئ: ﴿کل نفس بما کسبت رهینة﴾ (المذثر: ۳۸) به‌ئێ سزاو پاداش به‌گوێه‌ی کردارو رفتارو، ﴿ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّکُمْ مَّرْجِعُکُمْ فَيُنَبِّئُکُمْ بِمَا کُنتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ واته: پاش به‌سه‌ر بردنی ژیا‌نی دونیاتان بۆ لای خودا ده‌گه‌رێنه‌وه هه‌والی کرده‌وه‌کانتان ده‌داتئ، خێر بن یا شه‌ر بن زۆر بن یان که‌م بن به‌ره‌و رویان ده‌بنه‌وه.

کافرو بی پروایان بی بارن، موسولمانان یه ک هه‌لوستن

❦ وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُ
نِعْمَةً مِّنْهُ نَسِيَ مَا كَانَ يَدْعُوهُ إِلَيْهِ مِنْ قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَنْدَادًا
لِّيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا إِنَّكَ مِنْ أَصْحَابِ
النَّارِ ﴿٨﴾ أَمَّنْ هُوَ قَنِتٌ ءَانَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ
الْآخِرَةَ وَيَرْجُوا رَحْمَةَ رَبِّهِ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ
لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولَؤُلَا الْأَلْبَابِ ﴿٩﴾

له‌وه پیش ناراستی رتیبازی موشریکه‌کانی به‌یان کرد، بته‌رستی و
هاوه‌لدانیانی ره‌تکرده‌وه، نه‌وه‌ی راگه‌یاند: که هر خودا شیایو په‌رستش
بوکردنه، هه‌موو مه‌خلووقات ناتاجی نه‌ونو نه‌و ناتاجی به‌ که‌س نیه. نه‌جار
لیره‌دا بی‌باریی موشریکه‌کان به‌یان ده‌کا، له‌ کاتی ته‌نگانه‌و ترسو ناخوشی‌دا
هاوار ده‌که‌نه خوداو کاتی فه‌ره‌حی له‌ بیریان ده‌چیته‌وه، به‌ پی‌چه‌وانه‌وه
موسولمانه‌کان له‌ کاتی خوشی و ناخوشی‌دا هه‌ر خودا ده‌ناسنو له‌ هه‌ردو
حاله‌که‌دا سوپاسی ده‌که‌نو شوکرانه ژمی‌رن.

ده فەرموی: ﴿وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُ نِعْمَةً
 مِنْهُ نَسِيَ مَا كَانَ يَدْعُو إِلَيْهِ مِنْ قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَلَدًا لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِهِ﴾
 ئەمە تەعبیرە لە بێ یاری کافرەکان و راپایان، هەردەمە بە شێوەیەک
 پەرستش ئەنجام دەدەن، ئەگەر بابای کافر توشی نەخۆشی و هەژاری و
 تەنگ و چەلەمەیک بوو، ترس و نارهەتیەکی ھاتەبەر لە ناخەو ھاوار دەکاتە
 خودا و لێی دەپاریتەو و داوا دەکا خودا رزگاری بکا، پاشان کە خودا
 ناز و نیعمەتیکی پێ بەخشی، نەخۆشی و نارهەتی لەسەر لا برد، ترس و بیمی
 لێ رهواندەو، هەلۆستی پیشووی لەبەر دەچیتەو، ئەو خودا حەق و خاوەن
 دەسەلاتە ناناسی: کە لەو پێش ھاواری لێ کردو و لێی پاراوتەو، ھاوێل بو
 خودا دادەنێ، لە جیاتی ئەوێ بەندایەتی بو خودا بکا، بپەرستی پەیرەو
 دەکا، بو ئەوێ لە ئاکامی رێبازی خوداپەسندی لێ گوم ببێ، خەلکی تریش
 گومرا بکا، یەکتاپەرستی و خوداناسییان لێ بشیونێ، ئایینی ئیسلامیان لە
 پێش چاواشیرین بکا "ئەوونە ئەم ئایەتە ئایەتیکی ترە: کە دەفەرموی:
 ﴿وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَهُهُ فَلَمَّا نَجَّأكُمْ إِلَى الْبَرِّ
 أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الْإِنْسَانُ كَفُورًا﴾ (الاسراء/ ۶۷) یان: ﴿وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ الضُّرُّ
 دَعَا لِحَبْلِهِ أَوْ قَاعِدًا أَوْ قَائِمًا فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُ ضُرَّهُ مَرَّ كَأَنْ لَمْ يَدْعُنَا إِلَى
 ضُرِّ مَسَّهُ﴾ (یونس/ ۱۲)

بۆیە خودا هەڕەشی توند ئاراستەئە ئەو جوۆرە کەسانە دەکا و دەفەرموی:
 ﴿قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا إِنَّكَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ﴾ ئەو پێغەمبەر! بەوانە بلێ:
 ئەو ئادەمیزاد بە کوفری خۆتەو رابوێرە کەمێک ژیان بەسەر بەرە، یان بو
 ماوێەکی کەم، درێژ بە ژیان بدە، بێگومان ژیانی دنیا هەرچەندە درێژ بێ
 کەمخایە ئەو زوو بەسەر دەچێ، مردن بەخەت پێ دەگرێ و دەچیتە ژیانی

قیامه‌ته‌وه ، نه‌و کاته تو له پی‌ری دۆزه‌خیانی و ده‌خرییه ناو ئاگره‌وه ، بۆ هه‌تاه‌تایه تی‌یدا ده‌می‌نیت‌ه‌وه . وه‌کوو له نایه‌تیکی تردا ده‌فه‌رموی: ﴿قُلْ تَمَتَّعُوا فَإِنَّ مَصِيرَكُمْ إِلَى النَّارِ﴾ (ابراهم/۳۰) یان ده‌فه‌رموی: ﴿نُمتَّعُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٍ﴾ (لقمان: ۲۰)

نه‌جار په‌روه‌ردگار باسی په‌سنی حالی خودا په‌رستان ده‌کاو ده‌فه‌رموی: ﴿أَمَّنْ هُوَ قَانَتْ آثَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةً رَبِّهِ﴾ نایا نه‌و کافرو گیل و که‌زابه باشته‌وه سه‌ره‌نجامی به‌خته‌وه‌رت‌ه ، یان موسولمانی راستالی خودا په‌رست ، نه‌و که‌سه‌ی گه‌ردنکه‌چی فه‌رمانی خودایه‌و به‌شه‌وو روژ نوێ ده‌کاو له خودا ده‌پارێته‌وه‌و سوژده‌و رکوعی به‌خشوع و ریک و پیک ته‌نجام ده‌دا ، له سزای دۆزه‌خ ده‌ترسی‌و به‌هومیدی ره‌حه‌تی خودایه ، هه‌میشه له نیتوان خۆف و ره‌جادا ژیان به‌سه‌رده‌با .

﴿قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ﴾ پێیان بلن نایا زاناو نه‌زان چون یه‌کن؟ نه‌خیر هه‌رگیز نه‌وانه‌ی زاناو وه‌کوو نه‌زانان نین و به‌رامبه‌ری ناکرین” نه‌وه‌کوو به‌نایاتی خودا په‌ندنامیز ده‌بێ و تێیان ده‌فکری و لێیان ورد ده‌بیته‌وه‌و ئیلا که‌سانیک: که‌خاوه‌نی عه‌قلی ته‌واو هۆش و فامن . هه‌ر زانایان جوداوازی نیتوان زاناو نه‌زان ده‌کن . مه‌به‌سته‌که‌ نه‌وه‌یه: که‌پیری زانایان و نه‌زانان چون یه‌ک نین . چونکه‌ زانا حه‌ق ناسه‌و ریبازی راست ده‌دۆزێته‌وه‌و شوینی ده‌که‌وێ و کار به‌زانستی خۆی ده‌کاو گومرا نابێ و خودا له‌خۆی رازی ده‌کا!!

نه‌فام و نه‌زان سه‌ر لێ شی‌واو کار نابه‌جێ و گومرا! جا وه‌کوو زاناو نه‌زان چون یه‌ک نین ، موسولمان و کافریش چون یه‌ک نین ، موسولمانی خودا په‌رست و به‌رچاو رون و به‌خته‌وه‌ر ناخریته‌ تای ته‌رازوی موشریک و گومرا ، خودا په‌رستان

له تۆپه لاکى خىرو فەردان، کافران له بنگل و ژیرخاننى دۆزه خدان.
هه ئه به ته مه به ست به زانیاری لیره دا هه زانیارییه که بیه ته هوکاری ناسینی
خوداو ریبازی سه رفرازی. ته نیا خاوه ن عه قل و فامه کان به راورد ده که ن و
جوداوازی نیوان هه ق و به تال ده که ن!

نامۆزگاریی بو موسولمانان و هه ره شه له بته رستان

قُلْ يٰعِبَادِ الَّذِيْنَ

ءَامَنُوا اتَّقُوا رَبَّكُمُ لِلَّذِيْنَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ

وَأَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةٌ إِنَّمَا يُوَفَّى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿١٠﴾

قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿١١﴾ وَأُمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ

أَوَّلَ الْمُسْلِمِيْنَ ﴿١٢﴾ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ

﴿١٣﴾ قُلْ اللَّهُ أَعْبُدْ مُخْلِصًا لَهُ دِيْنِي ﴿١٤﴾ فَأَعْبُدُوا مَا شِئْتُمْ مِنْ دُونِهِ

قُلْ إِنَّ الْخَاسِرِيْنَ الَّذِيْنَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَلَا

ذَٰلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِيْنُ ﴿١٥﴾ لَهُمْ مِنْ قَوْفِهِمْ ظُلَلٌ مِنَ النَّارِ

وَمِنْ تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ ذَٰلِكَ يُخَوِّفُ اللَّهُ بِهِ عِبَادَهُ يٰعِبَادِ فَاتَّقُونِ ﴿١٦﴾

وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَنْ يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ
فَبَشِّرْ عِبَادِ ﴿١٧﴾ الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ
أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْأُولَىٰ ﴿١٨﴾
أَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ الْعَذَابِ أَفَأَنْتَ تُنْقِذُ مَنْ فِي النَّارِ ﴿١٩﴾
لَكِنَّ الَّذِينَ أَتَقُوا رَبَّهُمْ هُمْ عُرِفُوا مِنْ فَوْقِهَا عُرْفٌ مُبْنِيَةٌ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَعَدَ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ الْمِيعَادَ ﴿٢٠﴾

له‌وه پیش نه‌وهی چه‌سپاند: که زاناو نه‌زان چون یه‌ک نین، موسولمانو
کافر به یه‌ک چاو سه‌یر ناکرین. نه‌جار لی‌ره‌دا فه‌رمان به پی‌غه‌مبه‌ر ده‌کا: که
کۆمه‌لیک نامۆژگاریی ناراسته‌ی موسولمانان بکا، بۆ نه‌وهی به‌خته‌وه‌ریی
دونی‌او قیامه‌تیان بۆ ده‌سته‌به‌ر بی، کۆمه‌لگایه‌کی پاک‌وخاوین هاریکارو
هم‌مناهن‌گو به‌خۆ چار‌وو بۆ خودا صول‌حاو دروست بکه‌ن، هاوه‌لدانان بۆ
خوداو رییابازی له‌ دلۆ ده‌رونه‌کان‌دا نه‌می‌نن. خه‌ساره‌تمه‌ندی دونی‌او قیامه‌ت
نه‌بن، نه‌جار هه‌ره‌شه‌ی توند له‌ بته‌پرسته‌کان ده‌کاو واده‌ی به‌هه‌شت ده‌دا
به‌وانه‌ی خۆیان له‌ شیرک و بته‌پرستی ده‌پار‌یزن، ده‌فه‌رموی: ﴿قُلْ يَا عِبَادِ الَّذِينَ
آمَنُوا اتَّقُوا رَبَّكُمْ﴾ نه‌ی پی‌غه‌مبه‌ر به‌ به‌نده‌کانم راب‌گه‌یه‌نه‌و بلی: نه‌ی
به‌نده‌کانی خودا“ نه‌وانه‌تان که بپرواتان به‌ تا‌ک‌وته‌نهایی خودا هه‌یه‌ی سه‌لام به
به‌یره‌و پرۆگرامی خۆتان ده‌زانن: خۆتان له‌ سزای سه‌ختی خوداتان بپار‌یزن،

شوین فەرمان و جلە و گیریه کانی بکهون، به‌رده‌وام بن له‌سەر یه‌کتاپه‌رستی و عیبادەتکردن بۆ خودا، هه‌میشه‌ خۆ پیاڕیزن له‌ سه‌رپێچی کردنی فەرمانه‌کانی، چونکه:

﴿لِّلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ﴾ هه‌یه بۆ ئه‌وانه‌ی له‌ ژیانی دونه‌یا یاندا چاکه‌کار و کار په‌سه‌ندن، پاداشی چاکه‌: که بریتیه‌: له‌ له‌ش‌ساغی و سه‌رفرازی و شکۆمه‌ندی و ده‌سته‌به‌ریوونی بالاده‌ستی و سه‌رفرازی له‌ دونه‌یا و پاداشی به‌هه‌شت و ره‌زامه‌ندی خودا که له‌ هه‌موو نیعه‌ته‌کانی قیامه‌ت به‌ نرخه‌.

هه‌ینانی رسته‌ی ﴿قل یا عباد﴾ له‌ جیاتی ﴿قل لعباد﴾ ناماژه‌یه به‌وه‌: که نابین ئایینی خودایه‌و پیغه‌مبه‌ر(ﷺ) ته‌نها راگه‌یه‌نهره‌و به‌س. ئه‌گه‌نا خۆ ئاده‌میزاد به‌نده‌ی پیغه‌مبه‌ر نین تا رسته‌ی ﴿قل یا عباد...﴾ یان ئا‌راسته‌ بکا. هه‌ینانی وشه‌ی ﴿حسنة﴾ له‌ نایه‌ته‌که‌دا به‌ نه‌کیره‌یی بۆ ته‌عظیمة.

﴿وَأَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةٌ﴾ نه‌گه‌ر نه‌تان توانی له‌ ولاتی که‌دا به‌ راشکاوی و ئازادی به‌نده‌یه‌تی خودا بکه‌ن، نه‌و ولاته‌ به‌جێ بێلن و پرۆنه شوینیک: که بتوانن به‌ ئازادی خودا په‌رستی خۆتان بکه‌ن، زه‌وی به‌رفراوانه‌، با خۆشه‌ویستی شوین و خو و پیوه‌گرتن به‌و شوینه‌وه‌و وه‌گری بوونی خزم و که‌س و کار ئیوه‌ قاج به‌ستو نه‌کا و دلتان نه‌یه به‌جێ بێلن. له‌ هه‌ر شوینیک نه‌تان توانی نه‌رکی ئایینی خۆتان به‌رێک و پێکی نه‌بجام به‌دن، کۆچ بکه‌ن بۆ شوینیک بتوانن به‌ راشکاوی نه‌رکی ئایینی خۆتان به‌ریوه‌به‌رن، چونکه‌ نووسان به‌ نیشتمانه‌وه له‌ حالی ئاوه‌هادا جوړیکه له‌ شیرک و تاوانیکه‌ گه‌وره‌یه‌.

نه مجار په روه ردگار بهنده کانی مه لده نهی له سره خوځگری و صه برو نارام گرتن له ناستی نه و ناخوځشی و نارو حه تیانه ی توشی کوچکاران دی، ده فهرموئ: ﴿إِنَّمَا يُؤَفِّي الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾ نه وه کوو په روه ردگار پاداشی کوچبه رانی خاوهن صه برو نارام ده داته وه له پاداشی نه وه دا: که له پیناو نایینی خودادا ولاتیان جی هیشتوه له زیډو نیشتمان و خزم و کهس و کار داپراون نیللا: که پاداشیان ده داته وه و پاداشه که به هه شتی رازاوه یه و، نازونیعمه تی به هه شتیش بی سنووره و پرانه وه ی نیه. پیوانه و کیښانه ناکړی، کهس نیه بتوانی هه ژماری بکا.

نه مجار په روه ردگار فرمان به نیخلاص و دلسوژی له عیباده تکرردن دا ده خاته پال فرمان به ته قواو خودا په رستی ده فهرموئ: ﴿قُلْ﴾ نه ی پیغه مبه را! به و موشریکانه بلئ: ﴿إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ مُخْلِصاً لَهُ الدِّينَ﴾ نه وه کوو من فرمانم پیکراوه، نیللا: که فرمانم پی کراوه: که به ندایه تی خودا بکه م به نیخلاص و دلسوژی یه وه نه رکه کانی سرشام به جی به ینم، کهس نه که م به هاوه لو هاوشانی، له خودا په رستی دا ریابازی ره چاو نه که م. نایه ته که هه رچه نده به رواله ت و راسته و خو فرمانه به پیغه مبه را، به شیوه یه کی ناراسته و خوځش لومو و سرزه نشتکر دنی موشریکه کانه: که له جیاتی خودا په رستی و یه کتاپه رستی ده چن بتپه رستی ده که ن!!

﴿وَأُمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ أَوَّلَ الْمُسْلِمِينَ﴾ پینان بلئ: من فرمانم پی کراوه: که یه که م موسولمان و خودا په رستی شم نه ته وه یه بم، یه که م کهس بم: که پیچه وانده ی نایینی ناحق هه لس و کهوت بکه م، دژی بتپه رستی بوه ستم و یه که م کهس بم: که به دلسوژی به ندایه تی خودا بکه م.

﴿قُلْ﴾ نهی پیغمبر پیمان بلی: ﴿إِنِّي أَخَافُ أَنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ﴾ من دترسم نه گهر له خودای خۆم یاخی بم توشی سزای رۆژیکی سامناک بېم، ترسی نهوهم هیهه خودا له تۆلهی سه ریچیکردنم دا تووشی سزای سهختی رۆژی قیامه تم بکا، دهی ده بی نیه زیاتر ترستان هه بی.

﴿قُلِ اللَّهُ أَعْبُدُ مُخْلِصاً لَهُ دِينِي﴾ نهی پیغمبر! بۆیان دوپات بکه ره وه پیمان بلی: من به ندایه تی هه ر بۆ خودا ده که م به دلسۆزی نایینی خۆم په پره ده که م. ﴿فَاعْبُدُوا مَا شِئْتُمْ مِنْ دُونِهِ﴾ نیه به ناره زوی خۆتان جگه له خودا کئ ده په رست بی په رست، له وه به ولاره له رۆژی قیامه ت دا سزاو پاده شی کرده وه کانتان وه رده گرنه وه، بۆتان دهرده که وئ چهند به هه له چوو خه ساره تمه ندن، خۆتان تووشی چ ته نگو چه له مه وه دهردی سه ریه ک کرده، وه لی نه و کاته هه چ شتیک دادتان ناداو هه چ شتیک فریاتان ناکه وئ.

﴿قُلْ: إِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَلَا ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ﴾ نهی پیغمبر! پیمان بلی: خه ساره تمه ندیی ته و اوو مالتویران له دونیاو قیامه ت دا نه وانه ن: که خۆیان له ده ست دا وه، خۆیان دۆراند وه، به گومرایی و هاوه لدانان بۆ خودا خۆیان موسته حه قی عه زابی دۆزه خ کرده، مالتو مندالتو شوینکه وتوانیان به هه لاک برده وه، رۆژی قیامه ت خۆیان و شوینکه وتوانیان شیایو عه زابی دۆزه خ کرده، بۆ هه تاهه تایه تییدا ده میتنه وه، چونکه نه وانیشیان وه کوو خۆیان گومرا کرده، نه مه ش خه ساره تمه ندیی و خۆ له ده ستدانی ته و اووه هه چ خه ساره تمه ندیه ک له وه گه وره تر نیه به هه چ شتیک بۆیان قهره بوو ناکرته وه. نه عجار حال و وه زعی ناو دۆزه خیایان دیاریی ده کاو ده فهرموئ: ﴿لَهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِنَ النَّارِ وَمِنْ تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ﴾ نه وانه له ژوو سه ریانه وه ته به قی ناگری چن له سه رچینیان هیه، له ژیریانه هه مدیسان، واته: له هه موو لایه که وه ناگر دهره ی داو نو

شەش لایان ناگری دۆزه خە. وە کوو لە نایه تیکی تردا دەفرموی: ﴿لَهُمْ مِنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِنْ فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ وَكَذَلِكَ نُجْزِي الظَّالِمِينَ﴾ (اعراف: ۴۱) یان دەفرموی: ﴿يَوْمَ يَغْشَاهُمْ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ (العنکبوت/ ۵۵) که لە نایه ته که دا ناگری ژیریانی بە ﴿ظلل﴾ ناو بردو، چونکه سیبەر لەو دۆزه خیانه ده کا که لە قاتی ژیر نه وانه وهن. مه به سته که نه وه یه: که له هه موو قاتیکی دۆزه خدا کو مه لیک کافر هه ن و عه زاب ده چیژن. هه ر که سه به گوێره ی تاوان و سه ری پێچی کردنی سزا ده درئ و تۆ له ی لی ده سه ندرئ.

﴿ذَلِكَ يُخَوِّفُ اللَّهَ بِهِ عِبَادَهُ يَا عِبَادِ فَاتَّقُونَ﴾ ئەو عه زابه به ئیش و سامناکه یه خودا به نده کانی پێ ده ترسی ئێ، ئەو روداوێکه نه هاتنی نیه و هه ر دئ. بۆیه پێویسته ئاده میزاد به هه ندی وه ربگرن و لێی بترسن، خۆیان له تاوان و سه ری پێچی کردن بپاریژن، ئەو به نده کانم بترسن له عه زاب و تۆ له م، ناگاتان له خۆتان بێ، خۆتان توشی ئەو سزا سامناکه یه مه که ن. له راستیدا ئەم هه ره شه و تۆ قاننده نیعه ته یکی فره مه زن و نیشانه ی به رفراوانی نیعه ته ی خودایه به سه ر به نده کانی خدا که له پێشه وه ناگاداریان ده کاته وه و ده یان ترسی ئێ، نه و جا نه گه ر په ندیان وه نه گرت و هه ر سوو بوو له سه ر خراپه کاری سزایان ده دا.

نه بجا په روه ردگار مزگینێ به وانه ده دا: که خو له به ندایه تی کردن بۆ مله وێران ده پاریژن و رو ناکه نه به ته رستی و سته مکاری، بۆ لای خودا ده گه رینه وه و تۆ به له تاوان ده که ن. دەفرموی: ﴿وَالَّذِينَ اجْتَنَّبُوا الطَّاغُوتَ أَنْ يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَى﴾ ئەوانه ی پشت ده که نه به ته رستی و به قسه ی شه یتان ناکه ن، رو ده که نه خودا په رستی و به دلسۆزی عیباده تی خودا ده که ن، ئەوانه مزگینێ بێ لێیان: که پاداشی گه و ره یان ده درتیه وه " که بریتیه

له بههشتی رازاوه، جا نهو مزگیننی پی‌دانه‌یان له‌سەر زوبانی پیغه‌مبەر ده‌بی
یان له کاتی مردن‌دا ده‌بی، یان له وهختی زیندوبونه‌ودا ده‌بی، هەر که‌سیک رو
بکاته خودا‌پهرستی و گهردن‌که‌چ بی بۆ په‌روه‌ردگاری شه‌م مزگیننی‌یهی
ده‌دریتی و نهو واده‌ خوشه‌ ده‌یگرته‌وه، خه‌نی له‌ خۆیان و سهر‌فرازیه‌ بۆیان!

﴿فَبَشِّرْ عِبَادَ الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ﴾ نهی پیغه‌مبەر!
موژده‌ بده‌ موژده‌ی به‌هشت به‌و به‌ندانه‌م بده: که‌ گوئی له‌ قسه‌ی حق ده‌گرنو
قورئان و وته‌کانی پیغه‌مبەر ده‌بیس و تییان ده‌گه‌ن و جودا‌وازیی نیوان قسه‌ی
حق و حه‌قتر ده‌که‌ن، ده‌زانن شه‌مه‌ جوانه‌و شه‌مه‌ جوانتره‌، شوین جوانتره‌ که
ده‌که‌ون، باشته‌ که‌ شه‌نجام ده‌دن. ﴿أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ وَأُولَٰئِكَ هُمْ أُولُو
الْأَلْبَابِ﴾ شه‌وانه‌ی شه‌مه‌ ره‌وشتیانه‌و شه‌مه‌نده‌ تیگه‌یشتوون جودا‌وازیی نیوان
جوان و جوانتر ده‌که‌ن، شوین حه‌قتره‌ که‌ ده‌که‌ون، شه‌وانه‌ خودا‌ شاره‌زای کردون
بۆ ریبازی راست و له‌ دونیا و قیامت‌دا سهر‌فرازن و خاوه‌نی عه‌قل و ناوه‌زی
ته‌واون و سروشت پاک و به‌خۆ چاراون.

﴿أَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ الْعَذَابِ أَفَأَنْتَ تُنْقِذُ مَنْ فِي النَّارِ﴾ نهی
پیغه‌مبەر! نایا تۆ پیت وایه‌ کاربه‌ده‌ستی ئاده‌میزادانی؟ تۆ پیت وایه‌ که‌سیک
برپاری عه‌زایی بۆ درایی، تۆ ده‌توانی له‌ عه‌زایی دۆزه‌خ رزگاری بکه‌ی؟
نه‌خه‌یر تۆ ته‌نها راگه‌یانندن له‌سه‌ره‌و به‌س هیدایه‌ت و گه‌یاندن به‌ حق
به‌ده‌ست خودایه‌، که‌وابی تۆ شه‌ی موحه‌مد به‌وه‌ غه‌مناک مه‌به‌: که
نه‌ته‌وه‌ که‌ت پشت له‌ بانگه‌وازیه‌ که‌ت هه‌لده‌که‌ن و نیمانت پی ناهینن، شه‌وانه
نه‌هلی گومراو سه‌ر لی تیگه‌چوون، که‌سیک به‌ سروشت گومرا بی و ناماده‌باشی
نیمانه‌یتانی تیدا نه‌بی نه‌تۆ ناتوانی هیدایه‌تی بده‌ی.

نه بچار حال و وه زعی خوداپه رستان دیاری ده کاو ده فهرموی: ﴿لَكِنَّ
الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ غُرَفٌ مِنْ فَوْقِهَا غُرَفٌ مَبْنِيَّةٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
وَعَدَ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ الْمِيعَادَ﴾ واته: به لام نهوانه ی خوین له عه زابی خودا
پاراستوو به وه: که به دلسوزی خوداپه رستیان کردوه، نه رکه کانی سه رشانیان
به گویره ی توانا نه بچار داوه، خوین له تاوان و سته مکاری دوور خستوته وه،
نهوانه له به هه شتی رازاوه دا قه صرو باله خانه ی به رزو بلند و قات قات و دیکور
جوان و نه خش و نیگار تیدا دروستکراویان هه، به ژیر نهو دارو دره ختانه دا
جوگا و جو بار ده کشتین و وهنده ی تر خویشی و هه واسازی به شوینه کانیان
ده به خشن، نهو به هه شته رازاوه به هه موو خویشی به کانیه وه و سه رباری
هه مریان ره زامه ندی خودا، واده و به لینی خودایه بو موسولمانان و پییان
ده به خشی، واده و به لینی خوداش پاشگه زبون و هیان تیدا نیه، هه وه کوو چوون
هه ره شه کانیسی دینه جی و گومان له هاتنیان دا نیه.

حال و وه زعی دونیا

الْمَ تَر

أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَلَكَهُ يَنْبِيعَ فِي الْأَرْضِ ثُمَّ
يُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ ثُمَّ يَهِيَجُ فَرَنُهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ
يَجْعَلُهُ حُطَامًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرًا لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٢١﴾

له وه پیش باسی قیامه تی کردو ناده میزادانی له عه زابو ناخوشی دۆزه خ ترساند، هه لێنان بو خودا په رستی و دلسۆزی له به جیه تانی ئه رکه نایینه کاند، نه مجار دیتته سه ر رونکردنه وهی حه قیقه تی حالێ دونیا و که بخایه نی و زوو به سه رجوونی، ده فهرموی: ﴿أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَلَكَهُ يَنَابِيعٌ فِي الْأَرْضِ ثُمَّ يُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا مُخْتَلَفًا أَلْوَانُهُ ثُمَّ يَهِيَجُ فَتَرَاهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَجْعَلُهُ حُطَامًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرًا لِأُولِي الْأَلْبَابِ﴾ نه تو نایینی نهی موحه مه ده! هه روه ها هه موو ناده میزادیك: كه شیاوی نه وه بی خیطابی ناراسته بکری. نایینی: كه په روه ردگار له به رزایی مه وه، له هه روه به باران ده بارینی، به درزو بژشایی زهوی مه ده ده بیاته خواری و له ناو زهوی مه ده کۆی ده کاته وه، نه مجار به شیوهی کانی و سه رچاوه له شوینی جیا جیا نه و نه وه هه لده قولینی و سه ر زهوی ده کاته وه، کشت و کالی پی ئا و ده ده نو و جو ره ها دانه ویله و به رو بوم و گژو گیا و میوه جاتی لی و ده دی دئ، هه ر پوه که به ره نگیک و هه ر به رو بومه به جو ریک و به تامیک، هه ر گو له به شیوه یه که به بو نیک، تیکرا سه رزهوی ئارایش ده ده نو و بژیوی گیان له به ران به تایبه تی هی ناده میزاد له و زرع ات و دارو دره خت و روه که فه راهم دینی.

هه ر به چاوی خۆیشتان ده بینن نه و زرع ات و شینا وه رده، نه و گژو گیا و روه که ده په ری و زه رد هه لده گه پڕی و په رت و بلا و ده بیته وه و هه نجن هه نجن ده بی هیچی به سه ر هیچه وه نامینی.

بیگومان نه و نیشانه ی باس کران له وانه باراندنی باران و پرواندن و پیکه یانندی گژو گیا و به رو بوم و دانه ویله و میوه جات، په ندو نامۆژگاریان تیدا هه یه بو که سانیك خاوه نی عه قل و هۆش بن، به لگه ن له سه ر نه وه: كه به دیهینه رو ره خسینه ری نه و شتانه خودایه کی دانا و زانا و بو توانایه. هیچی لی یاخی نابو و هه رچی بیهوی بیکا ده یکا.

ده‌سا با نهو خه‌لکه بزانی و ده‌شرانن: که حال و وه‌زعی ژسانی دنیا له زوو به‌سه‌رچوندا، له جوانی و خوشی و کامه‌رانو که بخایه‌نی دا وه‌کوو حال و وه‌زعی کشت و کال وایه. که وایی با هیچ شک و گومانیا نهمیته له‌وه‌دا: که خدا ده‌توانی به ناسانی قیامت هه‌ل‌سینی و مردوان زیندو بکاته‌وه. وه‌کوو له نایه‌تیکی ترده ده‌فرموی: ﴿وَاضْرِبْ لَهُمْ مَثَلِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أُنْزِلَتْهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ فَأَصْبَحَ هَشِيمًا تَذْرُوهُ الرِّيَّاحُ وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا﴾ (کهف/۴۵)

خودا هیدایه‌تی به‌نده‌کانی ده‌دا بوئیسلا

أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَى نُورٍ مِّن رَّبِّهِٖٓ فَوَيْلٌ
لِّلْقَاسِيَةِ قُلُوبِهِم مِّن ذِكْرِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٢﴾
اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُّتَشَبِهًا مَّثَانِيَ تَقْشَعِرُّ مِنْهُ
جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ
إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ ذَٰلِكَ هُدَىٰ اللَّهِ يَهْدِي بِهِٓ اللَّهُ مَنِ يَشَاءُ وَمَنْ
يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٢٣﴾ أَفَمَنْ يَتَّبِعِ بَوَاجِهَهُ سَوَاءَ
الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَقِيلَ لِلظَّالِمِينَ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ

﴿۲۴﴾ كَذَبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَاَنْتَهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ
لَا يَشْعُرُونَ ﴿۲۵﴾ فَاِذَا قَهَّمُ اللّٰهُ الْخَزْیَ فِی الْحَیْوةِ الدُّنْیَا وَلِعَذَابُ
الْآخِرَةِ اَكْبَرُ لَوْ كَانُوْا یَعْلَمُوْنَ ﴿۲۶﴾

له وه پیتش پهروه ردگار شه وهی به پیویست دانا: که بهنده کانی به تاعه تی
ژیانی به خته وه ری قیامه تیان مسوگر بکه نو رو له دنیا وه گیترن، شه جار
شه وه رون ده کاته وه، که سود وه رگرتن له و ناموژگاری و رینوما ییانه ده سته بهر
نابی مه گهر خودا دل و دهرونیان به نیسلام نورانی بکا، شه جار شه وه رون
ده کاته وه: که هه که سیك له توله ی بی دینی دا بخریته ناو دوزه خه وه وه کوو
که سیك نیه نیمانی هی نابی و بخریته دوزه خه وه. به درو خه وه وهی پیغه مبه ران
له روژی قیامه تدا سزای توندو تیژیان ده درئ.

ده هه رموی: ﴿۲۴﴾ اَفَمَنْ شَرَحَ اللّٰهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَىٰ نُورٍ مِّنْ رَبِّهِ هَآئِیَا
که سیك خودا سینگی راوان کرد بی بؤ نیانی نیسلام و قبولی کرد بی و
به هیدایه تی شه، به هره مهند بو بی، به هوی شه هیدایه ته وه بهرچاو رون و
ناسوی بیرو بؤ چونی روناك بو بی و به حق گه یشت بی و به نووری مه عریفه ت
شاد بو بی. وه کوو که سیك وایه دل په ق و بهرچاو ته نگ و گومپراو سهر لی شیا و
بی.؟ نایا هیدایه تدر او وه کوو که سیك وایه: که له ناو تارکی گومپرای دا
سهری لی شیا و بی و نه زانی بؤ کوئ ده چی و چ ده کا؟ واته: به ته تکیده
هیدایه تدر او و گومپرا ناچنه یه ک پله وه، یه کسان نین و نابن، دل نوورانی وه ک
دل په ق و گومپرا نیه، مردو زیندو چون یه ک نین، جودا وازیان عاسمان و رتسمانه.

وه کسو له نایه قی تردا ناماژه بهوه ده کاو ده فرموی: ﴿أَوْ مَنْ كَانَ مُبْتَلًى فَاُخِيتَ نَافَهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِنْهَا﴾ (الانعام/۱۲۲)

تیر میزدی فرموده یه کی له نیبنوعومهرهوه ریوایهت کردوه: ده فرموی: پیاو یك وتی: نهی پیغه مبهری خودا! کی له موسولمانان زور عاقله پیغه مبهری ﴿﴾ فرموی نهوانه یان: که زور یادی مردن ده که نو جوان خوی بو ناماده ده که نو، هر کاتیک نووری نیمان چووه ناو دلوه ده دل گوشاد ده بی و نارامی تیده که وی، هاوه لان عهز زیان کرد: نیشانه ی نهو حاله چیه نهی پیغه مبهری خودا، له وه لام دا فرموی: ههولدان بو قیامهت و دوور که وتنهوه له کاری دونیای بی وه فاو خو ناماده کردن بو مردن پیش نهوهی پهیدا بی.

نیبنوعومهرهوه یه کی له نیبنوعومهرهوه فرموده یه کی به هه مان مانا ریوایهت کردوه.

نه عجار باسی کومه لی دلره قان ده کاو ده فرموی: ﴿فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ مِنْ ذِكْرِ اللَّهِ أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ﴾ عهزابی سهخت و دژوار یان ناخوشتترین شیوهی دژه خ بو نهوانه یه به یادی خودا دلیان نهرم نابو به نه سیحهت و ناموژگاری و وهوش خو نایه نهوه و تی ناگه نو، نهوانه دلره قو ری لئ گوم بوون، به ناشکرا گومرایان پیته دیاره.

تیر میزدی له نیبنوعومهرهوه ریوایهت کردوه ده فرموی: پیغه مبهری ﴿﴾ فرموی: (لا تكثرُوا الكلام بغیر ذکر الله فان كثرة الكلام بغیر ذکر الله قسوة للقلب و ان أبعد الناس من الله القلب القاسی) پهندی پیشینانی کوردی ده لی زور گوتن قورئان خو شه. نه م پهنده له مانای نه م فرموده ی

پیغه مبه‌ره‌وه سه‌ری هه‌لداوه.. نه‌بوسه‌عیدی خودری ریوایه‌تی ده‌کا
 ده‌فه‌رموی: پیغه مبه‌ره (ﷺ) فه‌رموی: خودا ده‌فه‌رموی: (اطلبوا الحوائج من
 السماء، فانی جعلت فیهم رحمتی، ولا تطلبوها من القاسية قلوبهم فانی جعلت
 فیهم سخطی) پیویستیاتی خۆتان له سه‌خی سروشتان و دلفراوانان داوا بکه‌ن،
 چونکه من ره‌حم و به‌زه‌یی خۆم خستۆته دلیانه‌وه، داوا پیویستیاتی خۆتان له
 دلره‌قان مه‌که‌ن، چونکه من قارو قینی خۆم خستۆته دلیانه‌وه.

هه‌ر بۆیه مالیکی کوری دینار ده‌فه‌رموی: هیچ به‌نده‌یه‌ک سزای له‌وه‌ی
 گه‌وره‌تر به سه‌ردا نه‌دراوه، که دل رق بێ، دلره‌قی له هه‌موو عوقوبه‌تی‌ک
 کوشنده تره . په‌روه‌ردگار رقی له هه‌ر گه‌ل و نه‌ته‌وه‌یه‌ک بێ ره‌حم و به‌زه‌یی له
 دلیان ده‌رده‌هاوی. دلره‌قی ده‌ردیکی کوشنده‌ی کۆمه‌له‌و له‌ناو هه‌ر گه‌ل و
 نه‌ته‌وه‌یه‌ک دا بلاویته‌وه ده‌بیته هۆی له‌ناوچونیان .

نه‌جار په‌روه‌ردگار له په‌سنی قورئان دا ده‌فه‌رموی: ﴿اللَّهُ نَزَلَ أَحْسَنَ
 الْحَدِيثِ كِتَابًا مُّتَشَابِهًا مَّثَانِيَ تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ
 جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ﴾ په‌روه‌ردگار جوانترین که‌لامی نازل کرده، :
 که بریتییه له قورئانی پیروۆز و پر فه‌رو به‌ره‌که‌ت و خاوه‌ن سودی گشتی و
 تایبه‌تی. هۆکاری به‌خته‌وه‌ری ژبانی دنیا و قیامت. قورئان نامده‌یه‌که
 هه‌ندیکی له هه‌ندیکی ده‌چی، جوانی دارشتنی و کورتب‌ری و سه‌رناسایی له یه‌ک
 ده‌چی، له ره‌وانی و پاراوی‌دا، له به‌لاغه‌ت و فه‌صاحت دا لیک ده‌چی،
 چیرۆکه‌کانی تیدا دووباره ده‌بنه‌وه، په‌ند و نامۆژگاری، فه‌رمان جله‌وگیری
 واده و به‌لێنی، هه‌ر شه‌و ترساندن و دوباره و سن‌باره ده‌بنه‌وه. هه‌ر جاره
 به‌شیوه‌یه‌ک و هه‌ر حه‌له به‌جۆریک شه‌و مه‌فه‌و و مه‌انه ده‌رده‌ب‌ری و ناراسته‌یان

ده‌کا، تیکرارو دووباره بوونه‌وه که به‌ره‌نگیکه خویندرو بینهر لئی وه‌رز نابن، سهد جار نایه‌تیک ده‌خوینیه‌وه جار له دوای جار کاریگه‌رتره و هه‌ست هه‌ژین تره. له هه‌ندی شوین دا دل کیش ده‌کا و ده‌یخاته به‌ر ریژنه‌ی هیوا و نه‌مه‌ل، له هه‌ندی جاریش دل داخو‌پینئ و وه‌له‌رزه‌ی دینئ.

که نایاتی هه‌زاب و هه‌ره‌شه و دیمه‌نه‌کانی رۆژی قیامه‌ت را ده‌نوینئ پیستی خودا په‌رستان له ترسان گرژ ده‌بی، دل ده‌که‌وینه ته‌په‌ته‌پ وه‌له‌رزه ده‌که‌وئ، پاشان که نایاتی ره‌مه‌ت ده‌بیستی یان ده‌یخوینیه‌وه ئارام ده‌گرته‌وه و پیستی خا و ده‌بیته‌وه. هه‌میشه ئاوا له نیوان خۆف و ره‌جادا ک.

قه‌تاده ده‌لئ: نه‌مه‌ حال و وه‌زعی خۆشه‌ویستانی خودایه، په‌روه‌ردگار به‌وه وه‌صفی کردون: که له ترسی خودا پیستیان گرژ ده‌بی و پاشان دلایان به‌یادی خودا ئارام ده‌گرئ. خودا به‌وه وه‌صفی نه‌کردون که عه‌قلیان نامینئ و له هۆش خۆ ده‌چن و حال ده‌یانگرئ. به‌لکو و نه‌وه ره‌وشتی ته‌هلی اعه‌ت و یان.

نه‌سمی نه‌بویه‌کر ده‌لئ: هاوه‌لانی پیغه‌مبه‌ر (ﷺ): که قورئانیان به‌سه‌ردا ده‌خویندرا به‌وه، وه‌کو و وه‌صفیان ده‌کا- چاویان خۆز خۆز ئاوی لئ ده‌پژایه خوارئ و پیستیان گرژ ده‌بوو، یه‌کێک هه‌لئ دایه‌وه هاته‌ قسه‌و وتی: نه‌وه تو ده‌لئ ی چی؟ نه‌مۆ که‌سانیک هه‌ن: که قورئانیان به‌سه‌ردا بخویندري له هۆش خۆ ده‌چئ و ناگای له خۆی نامینئ، نه‌سما فهرمووی: (اعوذ بالله من الشیطان الرجیم) واته: نه‌سما نه‌وه له خۆ بونه‌وه له هۆشخۆ چونه‌ی به‌نیشانه‌ی دینداری نه‌زانی و ره‌خنه‌ی لئی هه‌بوو.

﴿ذَلِكَ هُدَى اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ﴾ نهو نامه ناسمانیه که قورثانهو
بوت نیردراوه نهوه هیدایه تی خودایه و، هر که سیک کی بوی هیدایه تی بدا
ده یخاته سر شه قامه رتی ناین، به خته وهری دونیا و قیامت ده بی!

﴿وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ﴾ که سیکیش گومرا بکا، به قورثان پروا
نه کاو نایه ته کانی کاری تینه کهن، نهوه کهس نیه هیدایه تدهری بی، فاسق و
گومرایه و له پیری گومرایانه. ﴿أَفَمَنْ يَتَّبِعِ بَوَّجْهَ سُوءِ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
؟﴾ واته: نایا که سیک به دهست و قاچ به سترای بهرو رو بخریته ناو ناگری
دوزه خهوه، له ناو ناگردا هیچ شتیکی دهست نه کهوی خوی پی له ناگر
بپاریزی جگه له دهم وچاوی، به دهم وچاوی خو له ناگر بپاریزی نایا نهو کهسه
وه کوو که سیک وایه: که له رژی قیامتدا بهردی ساردو گهرمی بهر بیان
نیه و هیچ ناخوشی و ناره حه تی توش نه یه. پیوستی به هیچ نه ندامی کی
نه بی: که خوی پی له ناگر بپاریزی، به لکوو له هه موو شتیکی دهر چوبی، دل
نارام و تهرده ماخ، که یف خوش و بهرچا ورون له به هشتدا رابویری و له ززه ت
بچیژی، نایا نه دو کهسه وه کوو یه که وهان؟! نه خیر یه کسان نین و
هاوته رازو و نین. وه کوو له نایه تی کی تردا دهر رموی: ﴿أَفَمَنْ يَمْشِي مُكِبًّا عَلَى
وَجْهِهِ أَهْدَى أَمَّنْ يَمْشِي سَوِيًّا عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾ (المک: ۲۲) هه لیه ته
وه لامی پرسیره کان ناشرایه و به نه خیر وه لام دهر ریه وه. ﴿وَقِيلَ لِلظَّالِمِينَ:
ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ﴾ به سته مکاران ده گوتری: سزای تاوانه کانتان
بچیژن، نهو کرده وانه ی له ژبانی دونیادا نه نجامتان داو و په زمه نده تان کردون،
نیستا پاداشه که یان وهر بگر نه وه!! وه کوو له نایه تی کی تردا دهر رموی: ﴿هَذَا
مَا كُنْتُمْ لَا تُفْسِكُمْ فَذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ﴾ (التوبه: ۳۵) نه مجار پهرو وهر دگار
شیوه ی عذاب ی نهو گهل و نه ته وه پیشینانه دیاری ده کا: که پیغه مبه ره کا ضیاع
به درو خستوته وه، دهر رموی: ﴿كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَأَتَاهُمُ الْعَذَابُ مِنْ

حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ. فَأَذَاقَهُمُ اللَّهُ الْخِزْيَ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٢٧﴾ هندی له گهل و نه ته وه پيشينه كان پيغه مبه رانی خويان به درو خسته وه، په يامه كه يان ره تکرده وه، نيتړ خدا به هوی تاواني بئ تزيه يان به هيلاکي بردن، به جوریک عه زابی بو هينان و له کاتيکدا تيکيه وه پيچان: که چاوه پروانی نه وه عه زابه نه بوون، بئ ناگا سرگره رمی تاوانکردن بوون و هيچ ترسی هاتنی عه زايان نه بوو، نيتړ خدا سزای توندی بو ناردن و نازاری بئ ره زای پي چه شتن، ريسواو دامای کردن، تووشی بومه له رزه و ره شه پای سه ختی دژوارو کوشتن و برين و ديلي و جورها ناخوشي تري کردن. بيگومان سزای قيامت زور له و سزايه يان سه خترو دژوار تهره، نه گهر بيانزانيايه و به گويره ی زانياری هلس و که وتيان بکرديايه نه وه يان ده زانی و خويان لي ده پاراست.

قورشان به زوبانی عه ره بی نازل بووه و خدا په ند و ناموزگاریي تیدا هیناونه وه

وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي

هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ لَعَلَّهُمْ يَنْذَكِرُونَ ﴿٢٧﴾ قرأنا عربيا

غیر ذی عوج لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٢٨﴾ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلًا فِيهِ

شُرَكَاءُ مُتَشَاكِسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِرَجُلٍ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا

الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٩﴾ إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ

﴿٣٠﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ تَخَصِمُونَ ﴿٣١﴾

له‌وه پیتش په‌روه‌ردگار وه‌صفی قورئانی به‌چهند صیفه‌تیک[↑] له‌سه‌رو
 هه‌موویانه‌وه صیفه‌تی ﴿احسن الحديث﴾ بوو. ئه‌بجار لی‌ره‌دا چه‌ند
 تاییه‌مه‌ندییه‌کی تری قورئان دیاری ده‌کا، له‌وانه‌هینانه‌وه‌ی په‌ندو
 نامۆزگاریکردن تیدا بۆ هه‌رپه‌شه‌و ترساندن، به‌زوبانی عه‌ره‌بی نازل بووه‌و
 خواری و خێچی تیدا نیه. دژایه‌تی نیوان رسته‌و چمکه‌کانی تیدا نیه،
 که‌لامیکی راستی به‌حَق نازل‌بووی په‌روه‌ردگار، که‌ته‌لۆکی بونه‌وه‌ره‌و
 به‌رنامه‌ی ژیان و هۆی به‌خته‌وه‌ری هه‌ردوو جیهانه.

ده‌فه‌رموی: ﴿وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ لَعَلَّهُمْ
 يَتَذَكَّرُونَ﴾ بێگومان له‌م قورئانه‌ پیرۆزه‌دا هه‌ر په‌ندو نه‌زیله‌و نامۆزگارییه‌ک
 پێویست بۆ هیناومانه‌ته‌وه، هه‌ر شتیک بۆ ئاین پێویست بۆ بۆمان روون
 کردونه‌ته‌وه، له‌ حال‌و وه‌زع و به‌سه‌رهاتی گه‌له‌ پێشینه‌کان نه‌زیله‌و
 سه‌رگوره‌شته‌مان بۆ گێڕانه‌وه، تا به‌ ناگاییه‌وه له‌ سه‌ره‌نجامی خراپه‌کاری
 خۆیان بترسن، په‌ند و هه‌رگرن و ته‌مبێ خواردو بن، به‌ خۆیان‌دا بچنه‌وه‌ و از له
 تاوانکاری به‌یئن. وه‌کوو له‌ نایه‌تیکي تردا ده‌فه‌رموی: ﴿وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ
 نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالِمُونَ﴾ (المنکبوت/۴۳) مه‌به‌ست له‌ هینانه‌وه‌ی
 په‌ندو نه‌زیله‌ له‌ قورئان‌دا نامۆزگاری و نه‌سیحه‌ته‌ بۆ شه‌وه‌ی به‌نده‌کان خۆیان له
 عه‌زابی خودا بپاریزن.

﴿قُرْآنًا غَرِيبًا غَيْرَ ذِي عِوَجٍ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ﴾ نهم که‌لامه‌ قورئانه‌و
 ده‌خویندریته‌وه تا رۆژی قیامه‌ت نافه‌وتی و خودا ده‌پیارژی، وه‌کوو له
 نایه‌تیکي تردا ده‌فه‌رموی: ﴿إِنَّا نَحْنُ الذَّكْرُ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾ (المجر/۹)
 به‌ زمانی عه‌ره‌بی نازل بووه‌ویه‌و زاراوه‌ ده‌خویندریته‌وه، هه‌یچ دژایه‌تی و خوارو
 خێچییه‌کی تیدا نیه. شه‌و په‌ندو نه‌زیلانه‌یان بۆ ده‌هینینه‌وه‌ بۆ شه‌وه‌ی خۆیان

له عهزابی سهختی خودا بپارژن، قورشان که لامیکی سه رناسایه و له توانای غهیری خودا دا نیه شتی وا داپژئی، هه موو نووسهرو شه دیب و زمان پاراویکی بۆر داوه، هه زارو چوارصه ده ونده ساله به قورشان ته حه ددای ئاده میزادو جندۆکه ی کردووه، بۆری داوونو ده سه وه سانی کردون .. وه کوو له نایه تیکی تردا ناماژه به وه ده کاو ده فهرموئ: ﴿قُلْ لِّئِنْ اجْتَمَعَتِ الْاِنْسُ وَالْجِنُّ عَلٰی اَنْ یَّاتُوْا بِمِثْلِ هٰذَا الْقُرْاٰنِ لَا یَأْتُوْنَ بِمِثْلِهٖ وَلَوْ کَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِیْرًا﴾ (الاسراء: ۸۸)

شه عجار پهروه ردگار نمونه ی کافرو موشنریک و موسولمانی یه کتاپه رستی هینایه وه و فهرموئ: ﴿ضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا رَّجُلًا فِیْهِ شُرَکَآءُ مُتَشَکِّسُوْنَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِّرَجُلٍ هَلْ یَسْتَوِیَانِ مَثَلًا﴾ پهروه ردگار نمونه ی شه که سه ی بپوای به فره خواپی هیه به حالو وه زعی کۆیله یه که هیناوه ته وه: که کۆمه لیک خاوه نی کی شه تی که وتوو ی هه بن. هه ریه که یان رایه کی هه بی و داوایه کی له و کۆیله هه بی، شه ویان فهرمانی پی بکا به پیوه بوهستی و شه ویان بلئی نا بجۆ بۆ دروینه ... هتد ده ی شه گهر یه کی که له م خاوه نانه فهرمان به و کۆیله فره خاوه نه بکا کاریک شه عجام بدا، چی بکا و چۆن بۆی شه عجام ده درئی، چۆن شه م خاوه نه ش رازی بکا و شه وان ی تریشی لی شه ره نجین؟ هه لیه ته ناتوانی هه موو خاوه نه کان رازی بکا. هه ر به و جۆره ش هاوه ل دانهر: که چه ند خودایه که ده په رستی ناتوانی هه موو خودا کان رازی بکا.

ههروه ها نمونه ی موسولمانی یه کتاپه رستی هیناوه ته وه به حالو وه زعی کۆیله یه که که ملکی یه که خاوه ن بی، به شی که سی تری تیدا نه بی. شه گهر خاوه نه که ی داوای شه عجامدانی کاریکی لی کرد ده توانی به ریک و پیکی شه عجامی بدا و بی سی و دوو فهرمانه که به چی بیئنی. هه ر به و جۆره موسولمانی

یه کتاپه رست: که جگه له خودا کهسی تر به خودا نازانئ، تهنه هه ولی
 وه دهسته ینانی ره زامه ندیی پهروه ردگار ددهاو دئی پمیه بسته به نه وه وه، له
 هه موو کارو کرده وه یه کی دا مه بهستی ره زامه ندیی خودایه! نایا شم کابرایه
 بهر چاو ورون و سهر که وتوو ده بی له کاره که ی دا یان سهر لیشتیاوو گومرا بی؟
 بیگومان ناشکرایه: موسولمانی لهو جوړه دل نارام و دامه زراو ده بی و سهری
 لی ناشیوئ، دهی وه کوو چوئن نهو دوو کویله چوئن یه ک نین موشریک و
 یه کتاپه رستیش وه کوو یه ک نین و به یه ک چاو سهیر ناکرین.

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾ سوپاس هه رب خودایه له سهه نه وه
 به به لگه بوپردران و هیچیان به دهسته وه نه ما، هه مدو سوپاس هه رب خودایه
 له سهه نه وه: که هیدایه تی ناده میزاد ددها رب په پرهی کردنی نایینی نیسلام،
 وه لی زوریهی رژی نه وانه نهو جوداوازی و حقیقه ته نازانن، دین له ته ک
 خودا د شتی تر ده په رستن به ناحق و به بی به لگه هاوه رب خودا داده نین، جا
 با نه وانه نه فام و موشریک بن، به هیچ به لگه و نیشانه یه ک واز له به تپه رستی
 خویشان نه هینن و بهو په ندو نه زیلانه تینه گهن، رب کوئ ده چن. خو هه تا سهه
 ناوا بویان سهه رناچی و پاشگوئ ناخرین. نه وانه پاش مردن زیندو ده کرینه وه
 حیساب و لیکنولینه وه یان له گه رب ده کرئ و توله ی تاوان و به تپه رستی یان لی
 ده سه ندرب. ﴿إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ﴾ بیگومان پیاله شه رابی مردن هه موو
 کهس ده یچیژی، توش نهی موحه مه د ده مری و نه وانیش ده مرن، کهس له
 چنگ مردن رزگاری نابئ، ﴿ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ﴾
 نیسوهی ناده میزاد هه مووتان لای خودای خوتان رژی قیامت دادگایی
 ده کرین، هه کهسه به گویره ی کرده وه کانی سزاو پاداش وهرده گریته وه،

خودا په رستان بهره و به هشت بهرې ده گرین و موشریکه کان راپیچی دوزه خ ده گرین. به رسته ی ﴿انک میت..﴾ راگه یاندنی نهویه: که مردن هه موو کهس ده گریته وه، ته نانه ت پیغه مبه ریش له و یاسا گشتی یه به ده ر نیه، رتدانه وه ی بیرو بۆچونی هه ندی له هاوه لانه: که پتیا ن و ابو و پیغه مبه ر نامری ته نانه ت له کاتیکا پیغه مبه ر ﴿﴾ وه فاتی کرد، هه زره تی عومه ر یه کیك^{بو} له وانه ی پتیا ن و ابو و پیغه مبه ر نامری ده یگوت: هه رکه سی بلن: موحه مده مردوه به شمشیر ده یکوژم.

له هه مان کات دا هه لئانی موشریکه کانی قوره ی شیشه به وه ی په له بکه ن له نیما ن پی هینانی پیغه مبه ر ﴿﴾ هه لی ماوه ی ژیا نی پیغه مبه ر له کیس خو نه ده ن. چونکه مانه وه ی له ناویان دا بۆ ماوه یه که و به رده وام نابن، رسته ی ﴿ثُمَّ إِلَيْكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ﴾ ناماژه به وه ده کا: که هه رکه سیك له دنیادا کی شه و نیزاعی هه بئ روژی قیامت هه مان کی شه یان تیده که ویته وه، ته نانه ت پیغه مبه ریش ده که ویته کی شه وه له گه ل نه ته وه که ی دا به به لگه بۆریان ده دا که په یامی خودای پی راگه یاندون، وه ناگای هینا ونه وه له عه زابی خودا ترساندونی، به وپه ری لیها توین یه وه نه رکی سه رشانی خو ی نه نجام دا وه تو زقا لیک که مته رخنه می نه کردوه. نه ته وه که شی به لگه و ده لیلی بئ ری و جی ده هیننه وه. هیچ شتیکیان بۆ له سه ر پیغه مبه ر ناچه سپی.

نیما م نه حه د له عو قبه ی کو ری عامیره وه ریوا یه ت ده کا، ده لئ: پیغه مبه ر ﴿﴾ فه رمو ی: (أول الخصمین جاران) یه که م دوو کی شه کاری روژی قیامت جیرانی یه کترن، نه وانن له جیهان دا جیرانی یه کترن. هه ر نیما م نه حه د له نه بوسه عیدی خودریه وه ریوا یه ت ده کا: ده لئ پیغه مبه ر ﴿﴾ فه رمو ی: (والذي نفسي بيده، انه ليخصم حتى الشاتان فيما انتطحتا)

سویندم بهو که‌سه‌ی گیانی منی^۱ به‌ده‌سته، روژی قیامت هه‌موو که‌س
کی‌شه‌یانه، ته‌نانه‌ت دو به‌رانیش: که له دونیادا شه‌ره‌قوچیان کردوه، ده‌که‌ونه
کی‌شه‌وه له‌سهر چیو بوچی شه‌ره‌قوچیان کردوه.

ئه‌بو به‌کری به‌ززار له ئه‌نه‌سی کوری مالی‌که‌وه ریوایه‌ت ده‌کا ده‌لی: پی‌غه‌مبه‌ر (ﷺ) فه‌رمووی: روژی قیامت فه‌رمان‌په‌واو کار به‌ده‌ستی خائینو
سته‌مکار ده‌هیندری، ژێرده‌سته‌و شوینکه‌وتوانی له‌گه‌لی ده‌که‌ونه کی‌شه‌وه‌و
بو‌ری ده‌ده‌نو به‌سه‌ری‌دا زال ده‌بن، نه‌جار پی‌ ده‌گوتری: ده‌برۆ ملی خو‌ت
بشکینه‌و که‌لینیکی دۆزه‌خ پڕ بکه‌ره‌وه.

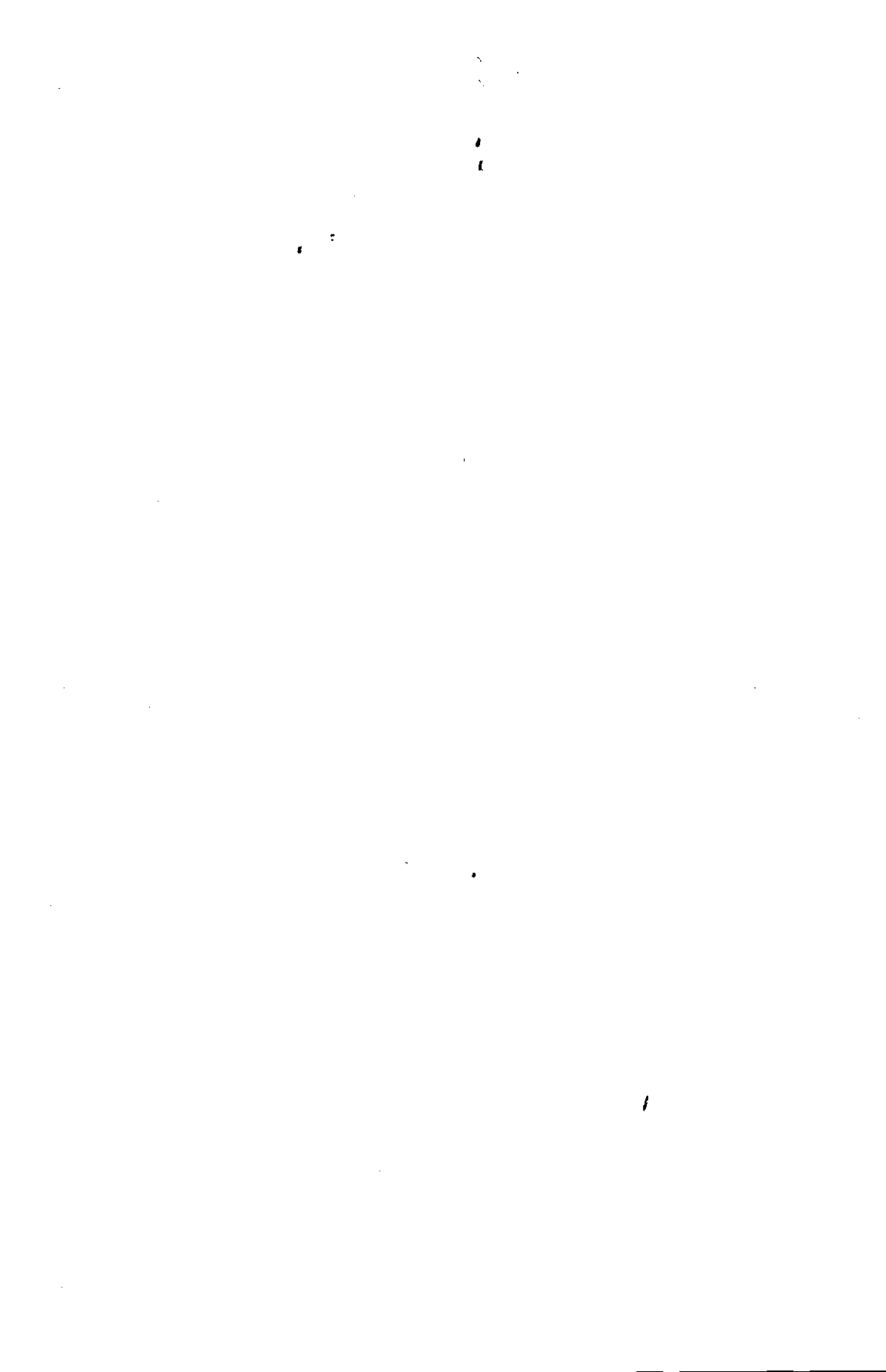
ئیمامی بوخاری له ئه‌به‌هوره‌یره‌وه ریوایه‌ت ده‌کا: که پی‌غه‌مبه‌ر (ﷺ)
فه‌رمووی هه‌ر که‌سیک شتیکی له برای خو‌ی داگیر کردوه، ده‌ستدریژی کردۆته
سه‌ر مال و ناموسی، با ئه‌م‌پۆ خو له‌و سته‌مه‌ رزگار بکاو مافه‌که‌ی بداته‌وه
پیش نه‌وه‌ی روژیک بی: که دیره‌م و دیناری تیدا نیه، جا نه‌گه‌ر کابرای
ده‌ستدریژی کار کرده‌وه‌ی چاکی هه‌بی نه‌وه به ئه‌ندازه‌ی سته‌مه‌که‌ی لی
هه‌لده‌گیرئ و ده‌خریته سه‌ر چاکی سته‌م لیکراو، خو ئه‌گه‌ر چاکی نه‌بوو،
ئه‌وه له خراپه‌ی سته‌م لیکراو هه‌لده‌گیرئ و ده‌خریته سه‌ر سته‌مکار.

ئیمامی موسلیم له ئه‌به‌هوره‌یره‌وه ریوایه‌ت ده‌کا و ده‌لی: پی‌غه‌مبه‌ر
(ﷺ) فه‌رمووی: (أتدرون من المفلس؟) ده‌زانن موفلیس کئی‌ه؟ هاوه‌لان
عه‌ریان کرد وتیان: موفلیس له‌ناو ئیمه‌دا به که‌سیک ده‌گوتری: پاره‌و
شت و مه‌کی نه‌بی، پی‌غه‌مبه‌ر (ﷺ) فه‌رمووی: (ان المفلس من یأتي يوم القيامة
بصلاة وزكاة وصيام) موفلیس نه‌و که‌سه‌یه روژی قیامت دیته پی‌شه‌وه نو‌یژی
کردوه، زه‌کاتی داوه، روژی گرتوه، به‌لام له هه‌مان کاتدا جوینی به فلان

داوه، بوختانی به نهو کردوه، خوینی نه‌می رشتوه، له نه‌وه‌ی داوه.... له چاکه‌ی نه‌م کابرایه ده‌دری به نه‌وو به نه‌م، جا نه‌گهر چاکه‌کانی به‌شی نه‌وه‌ی نه‌کرد قهره‌بووی خراپه‌کاریه‌کانی بکاته‌وه‌و خاوه‌ن مافه‌کان به مافی خویان بگهن، نه‌وه له خراپه‌ی نه‌وان هه‌لده‌گیرئو ده‌خریته سه‌ر خراپه‌ی نه‌وو نه‌جار توپ ده‌دریته ناو دۆزه‌خه‌وه.

به یارمه‌تی خودا رۆژی ۳۱/۷/۲۰۰۱ له پاکنووسى جزمى (۲۲) بومه‌وه. خودایه توفیقم بدهى بۆ ته‌واو کردنى باقى جزمه‌کانى تریش.

پیرستی سەر باسه‌کان

٣	ناکام و سەرنجاسی بە درۆ خەرمەوی پیڤەمبەرەن
٦	چەند بەلگە یەک لەسەر بە توانایی خۆدا دەربارە ی زیندوکردنەوه
١٧	هەلۆیستی کافرەکان لە تەقواو خۆدا پەرستی
٢٠	موشریکەکان برۆایان بە هاتنی رۆژی قیامەت نیە
٢٥	پاداشتی چاکەکاران
٢٦	پاداشتی تاوانباران
٣١	پیڤەمبەر شاعیر نیە ، خۆدا تاک و تەنهاو بێ هاوێلە
٣٨	بەلگە لەسەر رابوونی قیامەت و چەسپاندنی زیندو بونەوه
٤٦	سوڤەتی (الصافات)
٥٠	رازاندنەوهی ئاسمان بە ئەستێرەکان
٥٣	سەلماندنێ زیندو بونەوهو حەشر و نەشر
٥٧	حال و ھەزعی موشریکەکان لە قیامەتدا کێشکردنیان بۆ حیساب و لیکۆلینەوه
٦٣	پاداشتی موسولمانان و سزای کافرەکان
٦٨	سزای ستەمکاران و جۆرەکانی عەزاب لە دۆزەخدا
٧٢	چیرۆکی ھەزرەتی نوح (علیہ السلام)
٧٥	چیرۆکی ھەزرەتی ئیبراھیم (علیہ السلام)
٨٣	چیرۆکی ھەولدان بۆ سەربڕینی ئیسماعیل
٩٢	چیرۆکی ھەزرەتی موسا و ھارون (علیہ السلام)
٩٤	چیرۆکی ھەزرەتی ئیللیاس (علیہ السلام)
٩٧	چیرۆکی ھەزرەتی لوط (علیہ السلام)
٩٨	چیرۆکی ھەزرەتی یونس (علیہ السلام)
١٠٣	پوچەلکردنەوهی بیروباوہری موشریکەکان
١١١	یارمەتیدانی خۆدا بۆ سەربازانی
١١٧	سوڤەتی (ص)
١١٩	موناڤەشەکردنی موشریکەکان دەربارە ی بیروبوچونیان
١٢٦	ھەرەشە لیکردن و ترساندنێ قورەیشیەکان بە حال و بەسەرھاتی گەل و نەتەوہەکانی : کە پیڤەمبەرانیان بە درۆ خستوہتەوه
١٣٠	چیرۆکی ھەزرەتی داود (علیہ السلام)

پیرستی سەر باسه‌کان

١٤١	سه‌ماندنی هاتنی قیامت و هه‌بونی پاداش و سزای شیکردنه‌وه‌ی پیروزی قورئان
١٤٥	چیڕۆکی هه‌زه‌تی سوله‌یمان (علیه السلام)
١٥١	چیڕۆکی هه‌زه‌تی ئه‌ییوب (علیه السلام)
١٥٥	چیڕۆکی هه‌زه‌تی ئیبراهیم و نه‌وه‌کانی (علیه السلام)
١٥٨	سزای مله‌وپرانی بوغراو به‌دبه‌خت
١٦٢	بری به‌لگه له‌سه‌ر راستی په‌یامی پیغه‌مبه‌ری ئیسلام
١٦٥	چیڕۆکی هه‌زه‌تی ئاده‌م (علیه السلام)
١٦٩	ره‌وشتی بانگه‌وازانی ریبازی خودا و موعجیزه‌ی قورئان
١٧١	سوره‌تی (الزمر)
١٧٤	سه‌رچاوه‌ی قورئان له‌ خوداوه‌یه و دلسۆزانه خودا په‌رستی بکه‌ن
١٧٧	هه‌ندی به‌لگه له‌ سه‌ر تاك و ته‌نهایی خودا به‌ توانایی و بی ئاتاجی
١٨٣	كافرو بی بره‌یانی بی بارن، موسولمانان یه‌ك هه‌لوستن
١٨٦	نامۆزگاری بۆ موسولمانان و هه‌ره‌شه له‌ بته‌پرستان
١٩٣	حال و وه‌زعی دنیا
١٩٥	خودا هیدایه‌تی به‌نده‌کانی دهدا بۆ ئیسلام
٢٠١	قورئان به‌ زوبانی عه‌ره‌بی نازل بووه‌و خودا په‌ندو نامۆزگاری تیدا هینانه‌وه